

ΕΤΟ ΙΔΕΟ-ΘΕΑΤΡΟΝ

ΑΓΩΓΗ

ΛΟΓΟΥ

ΔΙΔΑΞΚΑΛΙΑ
ΑΡΧΑΙΑΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

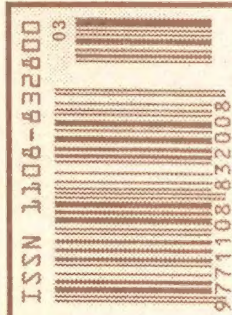
ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΟΡΘΟΦΩΝΙΑΣ

Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ ΕΚΦΡΑΣΕΩΣ
ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΤΕΛΟΣ ΠΙΑ ΣΤΟ ΒΡΑΧΝΙΑΣΜΑ
ΠΡΟΣΤΑΤΕΨΤΕ ΤΙΣ ΦΩΝΗΤΙΚΕΣ ΣΑΣ
ΧΟΡΔΕΣ - ΑΠΟΚΤΗΣΤΕ ΦΩΝΗ
ΜΕ ΟΓΚΟ - ΕΝΤΑΣΗ - ΔΙΑΥΓΕΙΑ

Τά μαθήματα είναι απαραίτητα για όμιλητές, πολιτικούς, δικηγόρους, εκπαιδευτικούς όλων των βαθμίδων, νηπιαγωγούς, ξεναγούς, στελέχη επιχειρήσεων, δημοσιογράφους, έκφωνητές, ήθοποιους, υποψηφίους Δραματικών Σχολών, τραγουδιστές, αλλά και για όλους όσους θέλουν να βελτιώσουν τον λόγο τους!

ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΤΕ ΤΗΝ ΕΚΕΨΗ ΣΑΣ,
ΕΚΦΡΑΣΤΕ ΤΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΣΑΣ
ΑΡΘΡΩΣΤΕ ΤΕΛΕΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΜΗΣΤΕ!

ΔΙΔΑΞΚΟΝΤΑΙ

ΑΝΑΠΝΟΗ
ΔΙΑΦΡΑΓΜΑΤΙΚΗ
ΟΡΘΟΦΩΝΙΑ
ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗ
ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ
ΜΝΗΜΗΣ

ΜΕ ΤΟΝ ΗΘΟΠΟΙΟ - ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΗ
ΡΑΔΑΜΑΝΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ

ΕΤΟΥΡΜΑΡΗ 57 & Γ' ΕΠΙΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ - ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ 1 & ΠΑΚΙΤΕΛΟΥΣ
ΠΑΓΚΡΑΤΙ (ΕΥΤΥΧΙΔΟΥ 16, ΚΝΑΝΤΙ ΑΛΕΟΥΣ)
ΤΗΛ. 010.52.37.543 - 010.75.12.156

ΕΤΟ ΙΔΕΟ-ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ
ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ 1 (ΚΝΑΝΤΙ ΑΛΕΟΥΣ, ΕΥΤΥΧΙΔΟΥ 16)

ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ 20:30

ΟΡΦΙΚΗ

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΣ

ΔΙΔΑΞΚΑΛΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΩΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ
ΜΕ ΟΔΗΓΟ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ - ΗΛΙΑΚΟΣ
ΔΡΟΜΟΣ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ 8 € - ΠΛΗΡ.: 010.5237543-010.75.12.156

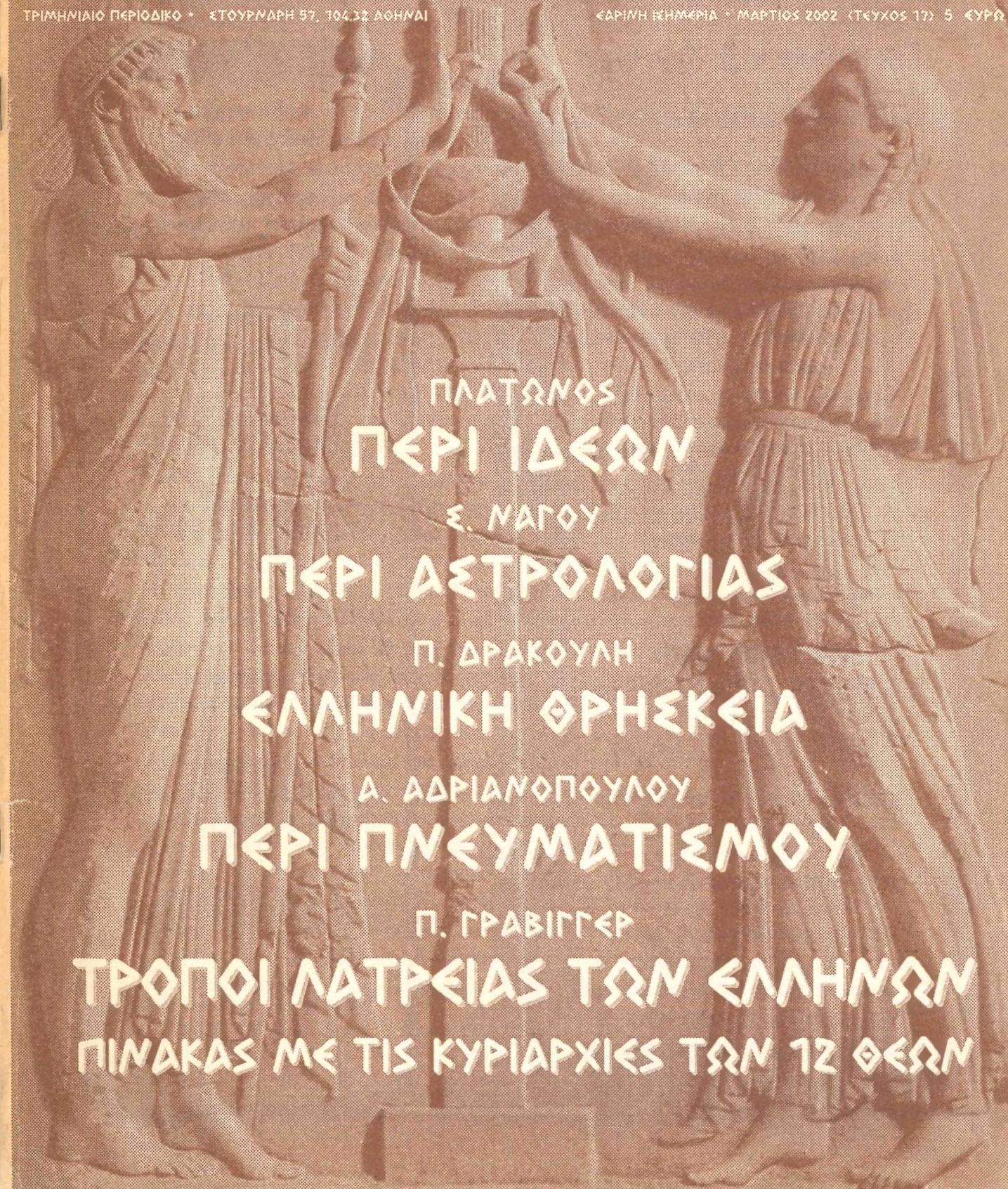
ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ

ΓΗΣΠΑΙΣΕΙΜΙΚΑΙΟΥΡΑΝΟΥΑΣΤΕΡΟΕΝΤΟΣΔΙΥΑΔ'ΕΜΙΑΥΟΣΚΑΙΑΠΟΛΛΥΜΑΙ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ - ΕΤΟΥΡΜΑΡΗ 57, 104.32 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΑΡΙΝΗ ΙΕΜΕΡΙΑ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2002 (ΤΕΥΧΟΣ 17) 5 €ΥΡΩ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΠΕΡΙ ΙΔΕΩΝ

Σ. ΜΑΓΟΥ

ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ

Π. ΔΡΑΚΟΥΛΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Α. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

ΤΡΟΠΟΙ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΠΙΝΑΚΑΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΕΣ ΤΩΝ 12 ΘΕΩΝ

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Τριμηνιαία έκδοσις

Έτος Ε' Άρ. Τεύχους 17 - Μάρτιος 2002

Στουρνάρη 57, 104.32 Αθήναι
Επικτήτου 1, 116.35 Παγκράτι Αθήναι
Τηλ.: 010.52.37.543, 010.75.12.156
Τηλεομοιότυπον.: 010.52.26.694

ISSN 1108-832X

Ίδιοκτήτης - Έκδότης - Διευθυντής
Αντώνιος Αναστασάκης - Ραδάμανθους
Στοιχειοθεσία - Καλλιτεχνική επεξεργασία:
Δήμητρα Μουστάκη
Διορθώσεις: Δήμητρα Αθανασοπούλου
Εκτύπωσης: Γ. Χ. Ζαχαροπούλου-Δ. Σιταράς,
Λευκάδος 9 - Μοσχάτο

Τά κείμενα, όπως και η γλώσσα
κάθε δημοσιεύματος απηχούν τις απόψεις
του εκάστοτε γράφοντος.

ΕΑΝ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ

ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ

αποστείλατε για έτήσια συνδρομή
ταχυδρομική επιταγή (20 ΕΥΡΩ)
στό όνομα:

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57
104.32 ΑΘΗΝΑΙ

ή καταθέσατε 20 ΕΥΡΩ
στην **Alpha Bank** (Πίστεως)
Άρ. Λογαριασμού:
104.002.786.016.548

στό όνομα **ΑΝΤ. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗΣ**
ή τηλεφωνήσατε στο 010.52.37.543
Συνδρομές εξωτερικού: 40 ΕΥΡΩ

Δωρίσατε
μία συνδρομή στους φίλους σας

Παρακαλείσθε
όσοι δέν έχετε ανανεώσει
τήν συνδρομή σας
όπως αποστείλετε
ταχ. επιταγή 20 ΕΥΡΩ
στήν διεύθυνση του Ίδεο-
θεάτρου με τήν ένδειξη
"άνανέωση συνδρομής"

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΥΛ. ΤΑΚΑΣ
ΠΕΡΙ ΙΔΕΩΝ

ΞΕΛ. 4

Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ
ΠΛΑΤΩΝΟΣ - ΠΕΡΙ ΙΔΕΩΝ

ΞΕΛ. 8

Ξ. Ι.
ΑΡΧΑΙΕΣ
ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ

ΞΕΛ. 14

ΞΕΝΟΦΩΝ ΖΟΛΩΤΑΣ
ΓΛΩΣΣΙΚΟΣ ΑΘΛΟΣ

ΞΕΛ. 17

Δ. ΛΟΥΛΕ
ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΞΕΛ. 18

Ξ. ΝΑΓΟΣ
ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ

ΞΕΛ. 21

Π. ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΞΕΛ. 32

Χ. ΣΑΞΕΑΛΟΣ
ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ
ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΞΕΛ. 37

Α. ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΞΕΛ. 40

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ
ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ
& ΛΑΤΡΕΙΑΣ

ΞΕΛ. 48

Ούσία, Μορφή και Συνείδηση, συνθέτουν την αρμονική έκφραση της όλης Φύσεως που αποτελεί τό Πάν. Από τό Πάν προέρχεται ό άνθρωπος. Από τίς ούσιες του Παντός σύγκεται και όλο τό Εΐναι του και κλείνει μέσα του σέ λανθάνουσα κατάσταση όλο τό Πάν. Γι' αυτό λέγεται και μικρόκοσμος. Μέ αυτές συντηρείται ή μορφή του και τό ψυχικό του Έγώ και μέ αυτές εξελίσσεται, μεταμορφώνεται και μεγαθύνεται τό πνευματικό του άτομο απείρως στο άπειρο χωρίς τέλος. Όπως οί αριθμοί δέν έχουν τέλος, έτσι και ή ατομική ψυχή του καθενός μας δέν έχει τέλος, εΐναι άθάνατη και άενάως πολλαπλασιάζει τίς δυνάμεις που κρύβει μέσα της σέ λανθάνουσα κατάσταση. Τί όφείλει λοιπόν ό έμφρων άνθρωπος; Λατρεία στο Πάν. Η λατρεία όμως αυτή έχει νόημα και σκοπό τότε μόνον όταν ό άνθρωπος γνωρίση τούς νόμους και τούς σκοπούς της Φύσεως και προσαρμοση όλες τίς έκδηλώσεις του στους σκοπούς και τούς νόμους Της. Αυτή εΐναι ή πρέπουσα και άληθινή λατρεία, δηλαδή ή άρετή που πρέπει νά προσφέρη στην Φύση και ν' ακολουθή ό άνθρωπος. Και μόνον ή άρετή θά τον οδηγήση νά γνωρίση άσφαλώς την πλήρη και όλοκληρωμένη αλήθεια. Η αλήθεια θά τον οδηγήση τότε νά γνωρίση και ν' απολαύση όλες τίς χαρές της ζωής, για τίς όποιες πλάστηκε κάθε ύπαρξη. Έτσι δέ μόνον διώχνονται ό πόνος και οί δοκιμασίες που εΐναι καρπός της ψευτιάς, του σκότους και της άγνωσης. Από που όμως ή προέλευσις του Παντός και ποιές ήσαν οί κοσμογονικές αρχές; Από τό Χάος προήλθαν στο Εΐναι τους άφ' έαυτών διά του Χρόνου και του Κοσμογονικού Έρωτος οί δύο Ούσιες, τίς όποιες οί Πυθαγόρειοι καθόριζαν ως Μεριστή δηλ. υλική και ως Συνεχής ή πνευματική. Οί δύο αυτές Ούσιες διά της μείξεως έφεραν στο Εΐναι τό μορφικό άτομο, τό όποιο μετουσιώθηκε σέ μία δεδομένη στιγμή σέ συνειδητό άτομο. Αυτό αποτελεί και τό βαθύτερο μυστήριο για τον άνθρωπο. Τουτό τό πνευματικό άτομο διά μέσου των διαφόρων οργανισμών της όντολογικής κλίμακος έκτυλίσσει τίς λανθάνουσες δυνάμεις του, φθάνει στην ανθρώπινη μορφή για νά συνεχίση την εξέλιξή του και την δράση του σέ άνώτερη του ανθρώπου κατάσταση, την πνευματική. Στην κατάσταση αυτή επιτυγχάνεται ή τελείωσή του και αποκτάται ή καθαρή Γνώση. Σέ ό,τι άφορā τίς σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, αυτές πρέπει νά τίς διέπν ή ήθικός νόμος, ό όποιος εΐναι συνώνυμος μέ τον φυσικό. Υψιστος δέ φυσικός νόμος εΐναι ό Νόμος της Άρμονίας, χωρίς τον όποιον δέν θά υπήρχε τάξη, πρόοδος, εξέλιξη. Τί εΐναι όμως άρμονία; Άρμονία εΐναι ό νόμος ό όποιος διακανονίζει τίς μεταξύ ούσιών, μορφών και συνειδήσεων σχέσεις προς τον σκοπόν της εξέλιξεως των πάντων διά της άλληλεπιδράσεως, δηλαδή διά της Άγάπης και του Έρωτος. Ο Νόμος της Άρμονίας εΐναι συμπύκνωση των έννοιών που περικλείουν οί μαγικές λέξεις: Άγάπη, Έλευθερία, Δικαιοσύνη.

Σταμάτος

ΠΕΡΙ ΙΔΕΩΝ

Τόσο η δημιουργία όσο και η εξέλιξη των ιδεών συνδέεται άρρητα με την Φύση. Για να γίνει κατανοητό αυτό το θέμα πρέπει να δοῦμε προηγουμένως τί είναι Φύση.

Φύση είναι το σύνολο της ενεργούσης ουσίας των κόσμων με όλες τις εκδηλώσεις των λειτουργιών και των νόμων της. Η θεία Φύση είναι το μέγα Πάν μέσα στο οποίο και εκ των δυνάμεων της οποίας τά πάντα γίνονται. Πέραν της Φύσεως δεν δύναται να υπάρχει τίποτε ούτε και να συλληφθῇ ἔννοια τοῦ υπάρχοντος.

Η Φύση έχει δύο ὄψεις: τὴν ἐξωτερική και τὴν ἐσωτερική. Η ἐξωτερική ὄψη τῆς Φύσεως νοεῖται ἀντικειμενικά διὰ τοῦ συνδέοντος αὐτήν, πού είναι ἡ ἐσωτερική τῆς ὄψη και ἀποτελεῖται ἀπὸ οὐσία πού γίνεται φανερή στίς ἀνθρώπινες αἰσθήσεις. Η ἐσωτερική ὄψη τῆς Φύσεως νοεῖται μόνο με τὴν ἀναγωγή τῆς σκέψεως, ἡ ὁποία ὁρμᾶται ἀπὸ τὴν ἀντικειμενική ἐμφάνιση τῶν πραγμάτων στήν αἴσθηση και ἐπιβοηθεῖται ἀπὸ τὴν ψυχική αἴσθηση ἡ ὁποία ἐπηρεάζεται ἄμεσα ἀπὸ ἀνώτερα τοῦ ἀνθρώπου νοητικά ὄντα.

Τό ὅλον τῆς Φύσεως ἐμφανίζει δύο μεγάλες και διακεκριμένες μεταξύ τους κατηγορίες: τὴν νοητική πνευματική Φύση και τὴν μὴ νοητική. Η νοητική πνευματική Φύση γίνεται ἀπὸ τὴν μὴ νοητική Φύση μετά ἀπὸ ἐκδήλωση νόμων οἱ ὁποῖοι ὑπῆρχαν σέ αὐτήν σέ δυναμική κατάσταση. Η ἀπὸ «ἐν δυνάμει Εἶναι» σέ «ἐν ἐνεργείᾳ Εἶναι» ἐκδήλωση νόμων ἀποτελεῖ τὴν ἐμφάνιση τῆς Νοητικῆς πνευματικῆς Φύσεως, πού είναι και ὁ σκοπός τῆς φύσεως. Συνεπῶς σκοπός τῆς ἀπανταχοῦ Φύσεως εἶναι ἡ ἐμφάνιση ἀπὸ τὴν οὐσία τῆς συνειδητῶν νοητικῶν ὑπάρξεων (δηλαδή ψυχικῶν ἀτομικοτήτων). Σκοπός τῶν συνειδητῶν νοητικῶν ὑπάρξεων εἶναι ἡ ἀτέρμων ἐκδήλωση νέων ἐνεργητικῶν Νόμων και ἰδιοτήτων καθὼς και ἡ ἀπελευθέρωσή τους ἀπὸ τοὺς κατώτερης ἐνέργειας κόσμους και ἡ εἴσοδός τους σέ Κόσμους θειότερης ἐνέργειας οἱ ὁποῖοι ἐξασφαλίζουν τὴν ἐλευθερή τους ἐνέργεια και ἀνέλιξη τῶν δυνάμεών τους.

Τί εἶναι ιδέες και πῶς δημιουργοῦνται

Ὅπως οἱ Νόμοι τῆς Φύσεως εἶναι δυναμικές ἐκδηλώσεις τῶν οὐσιῶν τῆς μὴ νοητικῆς φύσεως, ἔτσι και οἱ ιδέες εἶναι δυνάμεις τῆς ψυχῆς και Νόμοι τῆς νοητικῆς πνευματικῆς φύσεως. Ὅπως ἐκ τῶν λειτουργούντων νόμων τῆς μὴ νοητικῆς φύσεως ἐξαρτᾶται ἡ προαγωγή και ἡ εξέλιξη τῶν οὐσιῶν τῆς μὴ νοητικῆς φύσεως, ἔτσι και ἐκ τῶν ιδεῶν (δηλαδή ἐκ τοῦ ιδεολογικοῦ Εἶναι τῆς ψυχῆς) ἐξαρτᾶται ἡ προαγωγή και εξέλιξη τῆς ψυχῆς.

Τό πνεῦμα πρὸ τῆς διαμορφώσεως τῶν κόσμων ὑπῆρχε σέ δυναμική μόνον κατάσταση στήν αἰδία οὐσία ἀπὸ τὴν ὁποία ἐγίναν οἱ κόσμοι, δηλαδή δέν εἶχε καμμία ἀπὸ τίς ιδιότητες με τίς ὁποῖες τό γνωρίζουμε. Τό πνεῦμα πρὸ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ὁργανισμῶν διὰ τῶν ὁποίων ἐμφανίζεται στόν Φυσικό κόσμο δέν εἶχε οὔτε νοητικό οὔτε συναισθηματικό Εἶναι, δεδομένου ὅτι αὐτά τά ἀπέκτησε με τίς μορφές με τίς ὁποῖες συλλειτουργήσε και ἤλθε σέ ἐπαφή με τά καθόλου γεγονότα τῆς Φύσεως. Δέν ἦταν δυνατόν τό πνεῦμα χωρίς ὅργανα και αἰσθησιακό σύστημα νά ἀποκτήσῃ ιδεολογικό Εἶναι, διότι αὐτό γίνεται ἀπὸ τίς σχηματισμένες ιδέες και ὁ σχηματισμός τῶν Ἰδεῶν δέν δύναται νά γίνῃ χωρίς αἰσθησιακά ὅργανα.

Συνεπῶς τό Ἰδεολογικό και Συναισθηματικό Εἶναι γίνονται μόνον με τά ὅργανα τῶν αἰσθήσεων. Οἱ αἰσθήσεις εἶναι δυνάμεις τοῦ πνεύματος, οἱ ὁποῖες βρίσκονται σέ δυναμική κατάσταση και ἐνεργοποιοῦνται ὅταν τό πνεῦμα λειτουργεῖ σέ συνδυασμό με συγκροτημένα ὅργανα, ὅπως εἶναι τό σύνολο τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν ὄντων ἀνεξάρτητα ἀπὸ τόν βαθμό εξέλιξεως τοῦ ὁργανισμοῦ στήν ὄντολογική κλίμακα.

Ἀπὸ τά ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι οἱ ιδέες δέν προϋπῆρξαν τῶν πραγμάτων τῆς Φύσεως διότι δέν εἶναι δυνατόν νά γίνῃ και νά παραμένῃ ιδέα πού νά μὴ ἀναφέρεται σέ πρᾶγμα τῆς Φύσεως ἢ σέ σχέσεις αὐτοῦ πρὸς ἄλλα πράγματα.

Τό θέμα τῆς προϋπάρξεως τῶν ιδεῶν κατὰ Πλάτωνα

Σχετικά με τό θέμα τῆς προϋπάρξεως τῶν ιδεῶν ὁ Πλάτων, ὁ ὁποῖος παρερμηνεύθηκε σέ αὐτό τό θέμα, λέγει ὅτι «προϋπῆρξαν τῶν πραγμάτων τῆς φύσεως οἱ ΤΥΠΟΙ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ». Τύποι τῶν ιδεῶν εἶναι τό δυνάμει Εἶναι τῶν Ἰδεῶν, δηλαδή οἱ ιδέες σέ δυναμική κατάσταση και ὄχι αὐτές καθ' αὐτές οἱ ιδέες. Συνεπῶς τό «μὴ ἐν ἐνεργείᾳ Εἶναι» (δηλαδή τό δυνάμει Εἶναι) δέν δύναται νά χαρακτηρισθῇ νοητικό και συναισθηματικό ὄν, ἀφοῦ ἡ νόηση και τό συναίσθημα γίνονται διὰ τῶν ὁργάνων, ὅπως ἀναφέρθηκε παραπάνω, πού σημαίνει ὅτι πρέπει νά ὑπάρχῃ ὁργανισμός.

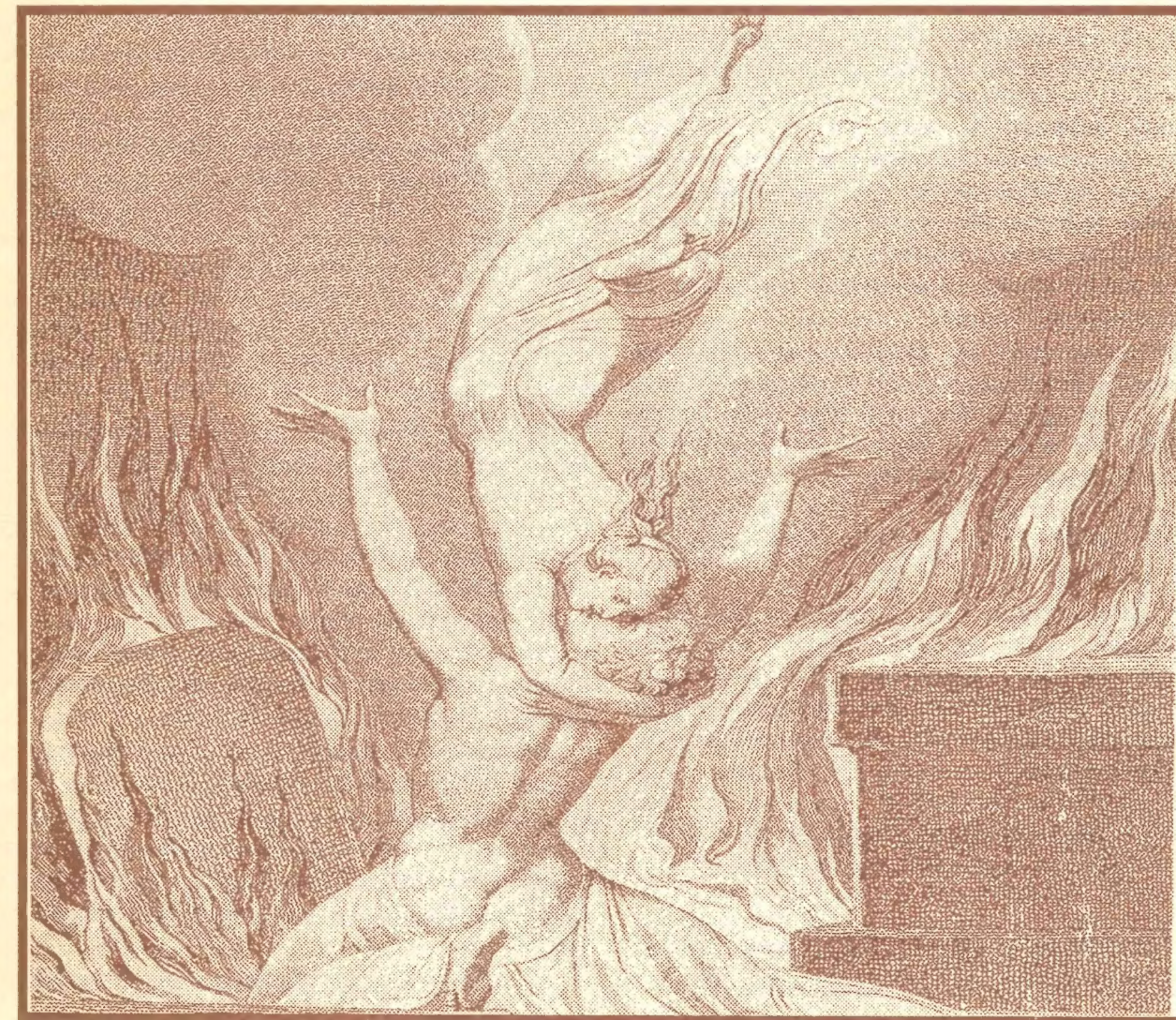
Ἐξ αὐτῶν συνάγεται ὅτι σκοπός τῶν ὁργανισμῶν εἶναι ὅπως τό «δυνάμει πνεῦμα» γίνῃ «ἐν ἐνεργείᾳ πνεῦμα», δηλαδή νά γίνῃ νοητικό και συναισθηματικό ὄν.

Τί εἶναι ψυχή και τί Συνείδηση

Ψυχή εἶναι ἡ φυσική ἐκείνη ἐμφάνιση ἡ ὁποία ἔχει ἀφ' ἑαυτῆς τὴν δύναμη τῆς νοήσεως, εἶναι τό πραγματικό ὄν τό ὁποῖο ἔχει δική του ἔννοια περὶ τῆς ὑπάρξεώς του, εἶναι τέλος ἡ Συνείδηση ἀφοῦ Ψυχή και Συνείδηση εἶναι τό ἴδιο πρᾶγμα. Ἐδῶ πρέπει νά σημειωθῇ ὅτι ἐκεῖνο πού ἐλέγχει τίς σκέψεις και τίς πράξεις μας ὅταν αὐτές δημιουργοῦν γιά μᾶς τοὺς ἴδιους ἢ γιά τοὺς ἄλλους θλίψεις, πίκρες, δοκιμασίες κ.λπ. δέν εἶναι ἡ Συνείδηση ἀλλὰ αὐτό πού γίνεται μέσα στήν Συνείδηση, ἀπὸ τὴν λειτουργία τῆς Συνειδήσεως και σύμφωνα με τό ποσό τῶν ιδεῶν πού ὑπάρχουν στήν Συνείδηση, δηλαδή στήν οὐσία τῆς ψυχῆς. Η οὐσία τῆς ψυχῆς δέν εἶναι ἄσχετη με τίς οὐσίες τῆς φύσεως. Ἐγινε ἀπὸ τίς οὐσίες τῆς φύσεως και λειτουργεῖ στόν κόσμο τῶν οὐσιῶν τῆς Φύσεως. Γι' αὐτό οἱ δυνάμεις τῆς Ψυχῆς, πού τίς διακρίνουμε με τὴν ἔννοια τῶν Ἰδεῶν, ἔχουν ἄμεση σχέση πρὸς τίς οὐσίες τῆς Φύσεως. Ἄν διαχωρίσουμε τὴν οὐσία τῆς Ψυχῆς ἀπὸ τίς κοσμικές οὐσίες, τότε γίνεται ἀκατανόητη και ἡ φύση τῆς ψυχῆς και ὁ σκοπός τόν ὁποῖο πληροῖ (ἡ ψυχή) με τὴν δημιουργία τῶν Ἰδεῶν.

Ἄν πάλι ἀποξενώσουμε τίς Ἰδέες τῆς Ψυχῆς ἀπὸ τὴν καθόλου λειτουργία τῆς Φύσεως και ἀπὸ τὴν ἀναφορά τους πρὸς τίς λειτουργίες αὐτές, τότε γίνεται ἀκατανόητη ἡ ἔννοια τῶν Ἰδεῶν γιατί δέν θά εἶχαν ἀντικειμενικό σκοπό ἀφοῦ ὁ ἀντικειμενικός τους σκοπός θά ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴν οὐσία τῆς Φύσεως και τίς λειτουργίες τῆς. Ὅμως στήν περίπτωση αὐτή θά ἔπρεπε ὁ ἄνθρωπος νά μὴ ἔχῃ τὴν τάση νά ἐπεκτείνῃ τίς Ἰδέες του ἀλλὰ νά τίς ἀποφεύγῃ και νά ἀπομονώνεται ἡ διανόσή του παρατηροῦσα πάντοτε πρὸς τό ἐσωτερικό τῆς, δηλαδή πρὸς τὴν ψυχή, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκπορεύθηκε ἡ διανόηση.

Ἡ ψυχή ἐρχόμενη στό Εἶναι τῆς ἀπὸ τίς οὐσίες τῆς Φύσεως ἀποτελεῖ τὴν ἐμφάνιση τοῦ νοητικοῦ Σταθμοῦ τῆς Φύσεως. Τόν σταθμό αὐτόν τόν διαδέχονται ἄπειροι σταθμοί. Τούς σταθμούς αὐτούς τοὺς διακρίνουμε: α) στήν ἐπέκταση τῆς δημιουργίας τῶν ιδεῶν πού εἶναι τὰ χαρακτηριστικά ἰδιώματα τῆς ψυχῆς και β) στόν ἄπειρο και ἐτελεύτητο πολλαπλασιασμό τους. Στό σημεῖο αὐτό πρέπει νά τονισθῇ και πάλι ὅτι οἱ ιδέες ἀποτελοῦν τό περιεχόμενο τῆς συνειδήσεως και εἶναι αὐτές πού ἐλέγχουν τίς πράξεις μας ὅταν αὐτές ἀναφέ-

ρωνται σέ γεγονότα μή φυσικά καί σέ πράξεις πού ἀναιρούν τόν (πραγματικά) πληρούμενο από τήν ψυχή σκοπό.

Ἡ ψυχή χωρίς τό ιδεολογικό αὐτῆς εἶναι (περιεχόμενο) δέν μπορεῖ νά κατανοήσῃ τόν περιβάλλοντα αὐτήν κόσμο οὔτε μπορεῖ νά προαχθῇ καί ἐξελιχθῇ. Ἐπίσης τό ιδεολογικό εἶναι τῆς Ψυχῆς οὐδέποτε χάνεται ἀφοῦ ὅ,τι γίνεται στήν φύση δέν μπορεῖ νά χάσῃ τό εἶναι του καί οἱ δημιουργούμενες νέες ιδέες ἔχουν ὡς βάσεις τους τίς προγενέστερες ιδέες. Οἱ βάσεις αὐτές τῶν ιδεῶν οὐδέποτε ἀνατρέπονται γιατί σέ ἐνάντια περίπτωση θά ἀνατρεπόταν τό ὅλο. Ἡ ψυχή μας εἶναι συνέκεια τῶν γεγονότων τῆς οὐσίας τῆς ψυχῆς, τόν ροῦ τῆς ὁποίας στόν ἀπειρο χρόνο τίποτε δέν μπορεῖ νά ἀνακόψῃ.

Ἐξ ἀντικειμένου καί ὑποκειμενικές ιδέες

Ἐκτός ἀπό τίς ιδέες τῆς ψυχῆς ἔχουμε καί τίς ιδέες πού σχηματίζονται στήν διάνοιά μας. Οἱ σχηματιζόμενες στήν διάνοια ιδέες μποροῦν νά χωρισθοῦν σέ δύο κατηγορίες: στίς ἐξ ἀντικειμένου ιδέες καί στίς ὑποκειμενικές ιδέες.

Οἱ ἐξ ἀντικειμένου ιδέες εἶναι πρωτογενεῖς ἐνῶ οἱ ὑποκειμενικές ιδέες εἶναι δευτερογενεῖς ιδέες. Γιά νά σχηματισθῇ ἐξ ἀντικειμένου ιδέα πρέπει αὐτή νά ἀναφέρεται στό σχῆμα τοῦ ἀντικειμένου ἢ στήν μορφή του. Τό σχῆμα καί ἡ μορφή προσδιορίζεται καί διακρίνεται ἀπό τόν ἀριθμό τῶν γραμμῶν. Ἡ μορφή ἔχει ὡς ἐπὶ πλέον δυνατότητα τό ὅτι μπορεῖ νά ἀποτελεῖται ἀπό πολλά σχήματα. Κάθε σχῆμα μπορεῖ νά ἔχῃ περισσότερες γωνίες ἐνῶ μία γωνία ὀρισμένες γραμμές.

Οἱ σχέσεις αὐτές μᾶς ὁδηγοῦν στό νά κατανοήσουμε ὅτι κάθε ἐξ ἀντικειμένου ιδέα διαφέρει ἀπό τίς ἄλλες. Αὐτό δείχνει ὅτι κάθε ιδέα εἶναι εἰδικός ἀριθμός. Οἱ ιδέες ὡς ἀριθμοί ἀκολουθοῦν τήν αὐξηση τῆς κλίμακος τῶν ἀριθμῶν καί αὐτό ἀποτελεῖ καταφανῇ ἀπόδειξη ὅτι οἱ ιδέες ἐπεκτείνονται ἀπείρως (χωρίς τέρμα), ὅπως οἱ ἀριθμοί ἐπεκτείνονται χωρίς τέρμα.

Οἱ ὑποκειμενικές ιδέες προκύπτουν ἀπό τίς ἐξ ἀντικειμένου ιδέες καί ἐπεκτείνονται καί αὐτές ἀπείρως, ἐφ' ὅσον βασίζονται ἐπὶ στερεῶν ἀντικειμενικῶν ιδεῶν. Ἄν δέν βασίζονται ἐπὶ στερεῶν ἐξ ἀντικειμένου ιδεῶν, τότε εἶναι ψευδεῖς καί ὑποκινῶνται σέ φθορά.

Πῶς τό πνεῦμα ἀποκτᾷ τό ιδεολογικό του περιεχόμενο

Ἡ διάνοια, ὡς γνωστόν, εἶναι τό μέσον διαγνώσεως τῆς ἀλήθειας τῶν πραγμάτων καί τῶν λει-

τουργιῶν τῆς φύσεως. Ὁ σχηματισμός τῶν ιδεῶν στήν διάνοια γίνεται διὰ τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος διὰ τῶν ὁποίων λαμβάνουμε γνώση τῶν τελομένων στήν Φύση. Τό αἰσθησιακό ὅμως σύστημα τοῦ ὀργανισμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου γίνονται οἱ ιδέες μας εἶναι δεκτικό ἀλλοιώσεως καί μεταβολῆς καί συνεπῶς εἶναι δυνατόν νά σχηματίζονται στήν διάνοιά μας ιδέες ἐκ πλάνης. Οἱ ἀπό πλάνη σχηματιζόμενες ιδέες στήν διάνοιά μας προορίζονται νά ἐξαφανισθοῦν μέ τήν μετατροπή τους σέ πραγματικές καί ἀληθεῖς ιδέες πού νά σχετίζονται μέ τήν ἀληθῆ ἐννοια τῶν καθόλου νόμων τῶν οὐσιῶν τῆς φύσεως.

Ψυχή καί ιδέες κατά Rudolf Haase καί Σ. Νάγο

Ὁ Πλάτων στόν *Τίμαιο*, σχετικά μέ τήν δημιουργία τῆς ψυχῆς, ἀναφέρει ὅτι ὁ Θεός δημιουργήσῃ τήν ψυχή ἐκ «τῆς ἀμερίστου καί ἀεί κατά ταῦτα ἐχούσης οὐσίας καί τῆς περί τὰ σώματα γινομένης μεριστῆς τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκεράσατο οὐσίας εἶδος...», δηλαδή ἐκ τοῦ συγκεκριμένου τῆς ἀμερίστου (συνεχοῦς) οὐσίας καί ἐκ τῆς ἀπαρτιζούσης τὰ σώματα μεριστῆς (ἀτομικῆς) οὐσίας δημιουργήσῃ τό τρίτο εἶδος οὐσίας πού εἶναι ἡ ψυχή. Στήν συνέχεια ὁ Πλάτων ἀναφέρει ὅτι «τὴν τρίτην αὐτὴν οὐσίαν ὁ Θεός τὴν ἀνέμειξε μέ τίς ἄλλες δύο καί κατόπιν πῆρε: πρῶτα ἀπὸ τό ὅλο μείγμα ἓνα μέρος, δεύτερον πῆρε ἀπὸ τὴν πρώτη οὐσία διπλάσια ποσότητα, τρίτον ποσότητα ἓνα καί ἡμισυ τῆς δευτέρας καί τριπλάσια τῆς πρώτης, τέτατον πῆρε ποσότητα διπλάσια τῆς δευτέρας...» καί συνεχίζει μέ ἓνα πολὺπλοκο σύστημα ἀναλογιῶν πού δέν εἶναι καθόλου εὐκόλο νά τό παρακολουθήσῃ κανεὶς.

Ὁ Rudolf Haase στήν μελέτη του «Πυθαγόρειος ἀρμονικὴ συμβολικὴ» ἀναφέρει τὰ ἐξῆς γιὰ τό ἐν λόγω ἐδάφιο τοῦ Πλάτωνος: «ἐκ τοῦ κειμένου αὐτοῦ ἔστῳ καί κατόπιν ἐπανειλημμένης ἀναγνώσεως τίποτε τό σαφές δέν εἶναι δυνατόν νά συναχθῇ. Γιά νά γίνῃ στήν πράξη κατανοητό, χρειάζεται λεπτολόγος ἐρμηνεία βῆμα πρὸς βῆμα. Ἄν ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν πρώτη φράση καί τό ἀναφερόμενο ὡς ἓνα μέρος, τό γράψουμε μέ τό ψηφίο 1 κ.ο.κ., τότε θά προκύψῃ ἡ ἀριθμητικὴ σειρά 1, 2, 3, 4, 8, 9, 27».

Ἀκολουθῶς ὁ Rudolf Haase μέ τὴν ἴδια συλλογιστικὴ μέ ὑπομονὴ ἀλλὰ καί ἀκρίβεια ἀναλύει ὅλες τίς ἀναφερόμενες στό κείμενο τοῦ Πλάτωνος ἀναλογίες καί καταλήγει σέ ὀκτώ ἀριθμούς οἱ ὁποῖοι μεταξύ τους ἔχουν τίς ἴδιες ἀκριβῶς ἀποστάσεις πού ἔχουν οἱ νότες τῆς ὀκτατονικῆς κλίμακος πού εἶναι οἱ ἐξῆς:

ΝΤΟ, ΡΕ, ΜΙ, ΦΑ, ΣΟΛ, ΛΑ, ΣΙ, ΝΤΟ

Ὁ Πυθαγόρειος Διδάσκαλος Σπυρίδων Νάγος ἀναφέρει ὅτι οἱ θεμελιωτικοὶ Νόμοι τῆς Φύσεως συνιστοῦν μία ἀλληλουχία μεταξύ τους καί συγκροτοῦν τὴν ἱερὴ δεκάδα, ἡ ὁποία κατὰ τὸν θεῖο Πυθαγόρα εἶναι ἱερὴ διότι σ' αὐτὴν συγκεντρώνονται τὰ δημιουργικά αἶτια καί οἱ θεμελιακοὶ τοῦ νόμοι. Οἱ νόμοι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐξῆς ὀκτώ:

Μονάς δύο ἢ Δυάς, πού ἔχει ἐνεργητικούς παράγοντες τοὺς νόμους τῆς Κινήσεως καί τῆς Ζωῆς. Μονάς τρία ἢ Μονάς ἢ νόμος τῆς Ἐνεργείας. Μονάς τέσσερα ἢ νόμος τῆς Μορφῆς. Μονάς πέντε ἢ νόμος τῆς Ἐπιμειξίας. Μονάς ἕξι ἢ νόμος τῆς Ἐξελίξεως. Μονάς ἑπτὰ ἢ νόμος τῆς Ἀρμονίας.

Συνεπῶς οἱ νόμοι τῆς ἱερῆς δεκάδας εἶναι ὀκτώ, ὅσες καί οἱ νότες τῆς τονικῆς κλίμακος. Ἐπίσης ὁ Σ. Νάγος ἀναφέρει ὅτι στό κέντρο τῆς ψυχῆς παραμένουν μόνο οἱ ἀληθεῖς ιδέες, δηλαδή αὐτές πού εἶναι ἐναρμονισμένες μέ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, διότι οἱ ιδέες εἶναι δυνάμεις τῆς ψυχῆς καί Νόμοι τῆς νοητικῆς πνευματικῆς φύσεως. Ἡ ψυχικὴ ἀτομικότητα γιά νά ἀποθεωθῇ πρέπει νά ἐκδηλώσῃ διαδοχικὰ αὐτό πού συνιστοῦν οἱ νόμοι τῆς ἱερῆς δεκάδας στό πνευματικὸ ἐπίπεδο.

Ὁ συγκεκρισμός τῶν ἀπόψεων ἀφ' ἑνός μέ τοῦ Haase, πού ἐρμηνεύει τό κείμενο τοῦ Πλάτωνος, καί ἀφ' ἑτέρου τοῦ Νάγου, πού ἀναφέρεται στό θέμα τῶν ιδεῶν καί τῆς ἐξελίξεως τῆς ψυχῆς, δημιουργεῖ τίς ἐξῆς σκέψεις:

Ἄν ἀντιστοιχίσουμε τίς ὀκτώ νότες τῆς τονικῆς κλίμακος μέ τοὺς ὀκτώ νόμους τῆς ἱερῆς δεκάδας, μπορούμε νά θεωρήσουμε ὅτι ἡ ψυχή ἔχει ἐντὸς τῆς σέ δυναμικὴ κατάσταση τοὺς ὀκτώ νόμους τῆς ἱερῆς δεκάδας σάν ὀκτώ χορδές τονισμένες στήν τονικὴ κλίμακα. Ἐπίσης ἂν θεωρήσουμε τίς ἀληθεῖς ιδέες ὅτι ἀντιστοιχοῦν μέ τοὺς ὀκτώ νόμους τῆς τονικῆς κλίμακος τότε ἡ λειτουργία καί ἐξέλιξη τῆς ψυχῆς γίνεται ὡς ἐξῆς:

Ἡ ψυχή δέχεται μέν ὅλες τίς ιδέες πού ἔρχονται ἀπὸ τὴν διάνοια ἀλλὰ κρατᾷ μόνο τίς ἀληθεῖς (αὐτές πού ἀντιστοιχοῦν στοὺς νόμους τῆς ἱερῆς δεκάδος). Αὐτές οἱ ἀληθεῖς ιδέες προκαλοῦν τὴν ἐκδήλωση τοῦ ἀντιστοίχου νόμου στό κέντρο τῆς ψυχῆς (σάν τὴν διέγερση τῆς «χορδῆς» ἀπὸ τὴν ἰδιοσυχνότητά της), ὁ ὁποῖος (νόμος) ἐνῶ μέχρι τώρα ἦταν σέ δυναμικὴ κατάσταση, τώρα γίνεται ἐνεργός.

Μέ βάση τὰ προλεχθέντα ἐξηγεῖται ἡ λειτουργία τῶν τύπων τῆς συνειδήσεως, ὅπου γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἄλλοι αἰσθάνονται χαρά καί ἄλλοι λύπη. (Π.χ. ἂν κάποιος διαπράξῃ φόνον σέ κήρυξη βεντέπτας θά αἰσθάνεται χαρά γιὰ τό ἐπίτευγμά του, ἐνῶ ἕνας ἄλλος θά αἰσθάνεται τύψεις συνειδήσεως.)

Ὁ ἄνθρωπος γιά νά δημιουργήσῃ ἀληθεῖς ιδέες πρέπει νά βελτιώσῃ τὴν ψυχικὴ του κατάσταση καί νά ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ πάθη ἐκεῖνα πού τοῦ δημιουργήσῃ ἢ μή φυσικὴ του ζωὴ καί τό σκοτεινὸ περιβάλλον στό ὁποῖο ζεῖ. Οἱ μεμνημένοι στίς ἀλήθειες τῆς φύσεως ὀφείλουν νά γνωρίζουν ὅτι κανένας δέν κατόρθωσε νά ὑπερβῇ τὰ ὅρια πού χωρίζουν τὴν ἀγνή πνευματικὴ φύση ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη χωρίς νά ἀποκαθαρθῇ ἀπὸ τὰ πάθη του. Ὁ ἀποκαθαρμὸς ἀπὸ τὰ πάθη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως θά ἀφήσῃ τὴν διάνοιά του ἐλεύθερη καί σέ βαθμὸ ὥστε νά διεισδύσῃ στίς ἐσωτερικὲς λειτουργίες τοῦ πνεύματός του ὁπότε ἀποκτᾷ ὁμαλὲς λειτουργίες καί σχέσεις μεταξύ τοῦ πνεύματός του καί τῆς ἐξωτερικῆς του διάνοιας (δηλαδή ἀποκτᾷ τὴν αὐτογνωσία) ὥστε νά ἔρχονται στήν διάνοιά του ὅλα τὰ γεγονότα καί οἱ λειτουργοῦντες νόμοι τοῦ πνεύματός του. Τότε στήν κατάσταση αὐτὴ τῆς αὐτογνωσίας ὁ σχηματισμός στήν διάνοιά του τῶν ιδεῶν ἐκ τῶν ἀντικειμενικῶν παραστάσεων βοηθεῖται ἀπὸ τό πνεῦμα του σέ βαθμὸ ὥστε οἱ ιδέες αὐτές νά ἔχουν διπλὸ ἀντικείμενο: α) ἐκεῖνο τῆς ἐξωτερικῆς ὕψους πού ἀποτελεῖ τὴν παράσταση στήν αἰσθησιακὴ ἀντίληψη καί β) ἐκεῖνο τῆς ἐσωτερικῆς ὕψους πού ἀποτελεῖ τὴν ἐννοια τῶν Νόμων μέ τοὺς ὁποίους γίνεται ἡ λειτουργία τοῦ πνεύματος καί οἱ σχέσεις του πρὸς τὴν ὀργανικὴ του φύση. Μέ τὸν τρόπο αὐτόν θά ἔχῃ τό πνεῦμα ὡς ἀντικείμενο ἐρεύνης τόσο τὴν ἐσωτερικὴ ὅσο καί τὴν ἐξωτερικὴ ὅψη ὅλων τῶν φαινομένων κάθε φύσεως.

Ὁ οὐσιαστικὸς ἀμύητος, πού ἀγνοεῖ τοὺς νόμους τῆς ἐσωτερικῆς ὕψους τῆς Φύσεως, δέν μπορεῖ νά γνωρίσῃ οὔτε τὸν σκοπὸ του οὔτε τὰ μέσα ἐκεῖνα μέ τὰ ὁποῖα πληροῦται αὐτός ὁ σκοπός.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος γνωρίσῃ τοὺς Νόμους τοῦ λειτουργοῦντος πνεύματος καί τὴν συνεργασία τους πρὸς τοὺς Νόμους τῆς λειτουργούσης ἀνθρωπίνης φύσεως, ὅταν ἡ διάνοιά του ἔλθῃ σέ ἐπαφὴ πρὸς τὴν οὐσία τῆς ψυχῆς του, τότε τό πνεῦμα του καθίσταται αὐοσυνειδητοῦ καί ὁ ἄνθρωπος δικαιούται νά ἰσχυρισθῇ ὅτι ἀπέκτησε τό «γνώθι σαυτόν». Ὁ σχηματισμός τῶν ιδεῶν τοῦ μύστου εἶναι διαφορετικὸς τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ιδεῶν τοῦ ἀμυήτου, διότι τοῦ μύστου στηρίζεται στίς ἐξωτερικὲς καί ἐσωτερικὲς λειτουργίες τῶν φαινομένων ἐνῶ τοῦ ἀμυήτου μόνον στίς ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις τους. Τί πρέπει νά προσέχῃ ὁ μύστης ὥστε νά ἀναπτύξῃ ἀληθεῖς ιδέες; Ὁ μύστης δέν πρέπει νά παραμελῇ καμμία τῶν δύο πηγῶν γνώσεως διότι ἡ παραμέληση τῆς μιᾶς ἐξ αὐτῶν καθιστᾷ ἀνέφικτη τὴν ἐξακρίβωση τῆς ἀλήθειας. Ἡ μονομερὴς ἐξέταση τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης πηγῆς πρὸς ἀπόκτηση τῆς γνώσεως τῶν ἀληθειῶν τῆς φύσεως καί τοῦ πνεύματος τὸν προάγει ὅχι μόνον στόν σχηματισμὸ πεπληνημένων ιδεῶν ἀλλὰ ἐπὶ πλέον καί στήν δημιουργία δι' αὐτῶν πίστεως ἢ ὁποῖα λαμβάνει τὴν ἐννοια τοῦ πάθους.

(ἐκ τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Σ. Νάγου)

Στυλιανὸς Τάκας

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Ἡ θεωρία τῶν ιδεῶν

Λέγων ὁ Πλάτων «ιδέαν» δὲν ἐννοεῖ κάτι τὸ ὑποκειμενικόν. Εἰς τὴν σημερινὴν γλῶσσαν τὴν λέξιν ἰδέα τὴν χρησιμοποιοῦμεν ὡς σημαίνουσιν μίαν ὑποκειμενικὴν ἀντίληψιν. Ὅταν λέγουμεν «αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἠθικὰς ιδέας» ἐννοοῦμεν ὅτι ἔχει μέσα εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ὑποκειμενικὰς πινὰς ἀντιλήψεις, αἱ ὁποῖαι τὸν καθοδηγοῦν ὥστε νὰ συμπεριφέρεται ἠθικῶς. Ὅταν ὁμιλοῦμεν περὶ «ιδεολογίας», ἐννοοῦμεν ἓν σύστημα ὑποκειμενικῶν ἀντιλήψεων καὶ δοξασίων. Ὅλοι αὐταὶ αἱ σημασίαι εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον πρὸς τὸ σημασιολογικὸν περιεχόμενον τοῦ πλατωνικοῦ ὅρου «ιδέα» καὶ «εἶδος» καὶ πρὸς τὴν ἐν γένει σημασίαν τὴν ὁποῖαν ἔχουν αἱ λέξεις αὗται εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν.

Λέγοντες εἶδος καὶ ἰδέαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες νοοῦν κάτι τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτεται διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς ὁράσεως, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συλλαμβάνεται διὰ τῆς ὁράσεως. Εἰς τὴν νεωτέραν γλῶσσαν ἀντίστοιχοι λέξεις εἶναι ἡ «εἰδή» κατὰ τὸ «ιδεῖν». Ἡ τελευταία ἐκ τῶν δύο μνημονευθεισῶν λέξεων παράγεται ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον ἀπαρέμφατον τὸ «ιδεῖν». Ἡ πρώτη λοιπὸν σημασία τῆς λέξεως ἦτο τὸ διὰ τῆς ὁράσεως συλλαμβανόμενον θέαμα, ἡ μορφή. «Καλὸς τὴν ἰδέαν» σημαίνει ὡραῖος κατὰ τὴν μορφήν. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως αἱ λέξεις ἰδέα καὶ εἶδος ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ νὰ σημάνουν ὅχι μόνον τὴν εἰς τὴν αἴσθησιν προσιτὴν ἐξωτερικὴν μορφήν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐσωτερικὴν μορφολογικὴν σύστασιν.

Ὅταν λέγουν οἱ Ἕλληνες ἱατροὶ ὅτι ὑπάρχουν «τέσσαρες ιδέαι τοῦ ὕγρου» δὲν ἀναφέρονται ἀπλῶς εἰς τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα, ἀλλὰ εἰς τὰ ἐσωτερικά. Σημαίνουν ἀκόμη αἱ λέξεις αὗται καὶ τὸ γένος εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ καταταχθῇ κάτι· «πολλαὶ ιδέαι νοσημάτων» σημαίνει πολλὰ γένη ἀσθενειῶν. Ἐπίσης σημαίνει ἡ λέξις ἰδέα καὶ τὸν τρόπον, τὴν τεχντροπρίαν.

Ὁ Ἀριστοφάνης καυχᾶται ὅτι παρουσιάζει «ἐτέραν ὕμνων ἰδέαν» (νέαν τεχντροπρίαν ὕμνων). Εἰς αὐτὴν τὴν παραδεδομένην σημασίαν λαμβάνει τὰς λέξεις ταύτας καὶ ὁ Πλάτων. Ἰδέα εἶναι δι' αὐ-

τὸν ἡ ὕψις ἢν παρέχει τὸ ὄν θεωρούμενον «διὰ λογισμῶν» διὰ τῶν «ὀμμάτων τῆς ψυχῆς». Ὡστε ἰδέα καὶ ἄποψις οὐσίας εἶναι διὰ τὴν πλατωνικὴν ἀντίληψιν ταυτόσημοι ὅροι. Πρόκειται περὶ προοπτικῶν θεωρήσεων εἰς τὰς ὁποίας ἐμφανίζεται τὸ ὄν ὅπως εἶναι. Διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο νοπτόν, θὰ χρησιμοποιήσωμεν τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα:

Ὑποθέτομεν ὅτι ἀντικρύζει εἰς ἄνθρωπον ἀπέναντί του μίαν οἰκίαν. Δὲν εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον ἡ οἰκία μόνον ἓν σύνολον ὀπτικῶν αἰσθημάτων εἰς τὸν τρισδιάστατον χῶρον. Σύνολον ὀπτικῶν αἰσθημάτων λαμβάνει, ὅταν ἀντικρύσῃ τὴν οἰκίαν καὶ ἐν ζῶν. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως βλέπει καὶ κάτι περισσότερον ἀπὸ τὸ ζῶν. Κατανοεῖ ὅτι εἶναι ἄνθρωπον κατασκευάσμα χρησιμεῦον διὰ τὴν ἐνοίκησιν. Διὰ τῆς τοιαύτης νοπτικῆς πράξεως βλέπει τί εἶναι ἡ οἰκία, κατανοεῖ τὸ «τί ἐστὶ» ὅπως ἔλεγεν ὁ Σωκράτης. Ἡ ἰδέα εἶναι μία πνευματικὴ ὄρασις τοῦ τί ἐστὶ, ἡ ὁποία μᾶς ἐμφανίζει ἀντιστοίχως μίαν ἀντικειμενικῶς ὑπάρχουσαν πραγματικότητα. Πρόκειται περὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ ὄντολογικοῦ πυρῆνος ὁ ὁποῖος ὑπάρχει εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν ὄντων καὶ ὁ ὁποῖος ὄντολογικὸς πυρὴν εἶναι προσιτὸς εἰς τὸν πνευματικὸν ὀφθαλμόν. Μία τοιαύτη ἀντικειμενικὴ ἐκδοχὴ ἀπετέλεσε τὴν ἀφετηρίαν τῆς πλατωνικῆς ἀντιλήψεως.

Ἰδέαι εἶναι διὰ τὸν Πλάτωνα ὄντολογικαὶ ἀπόψεις τῆς πραγματικότητος διὰ τῶν ὁποίων καθίσταται ὁρατὸν τὸ ὄντολογικὸν περιεχόμενον τῶν ὄντων. Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ὅμως χρόνους ὁ φιλοσοφικὸς ὅρος ἰδέα μετέπεσεν εἰς ὑποκειμενικὴν ἀντίληψιν. Ἡ τοιαύτη μετατροπὴ προῆλθεν ἐκ τῆς ἐκδοχῆς ὅτι αἱ πλατωνικαὶ ἰδέαι ὑπάρχουν εἰς τὴν θεῖαν νόσιν, ὡς ὑποδείγματα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ὁ Θεὸς δημιουργεῖ τὸν κόσμον. Ἡ παρεξήγησις αὕτη ἀφορμηθεῖσα ἀπὸ τὴν κοσμογονίαν ἦν περιγράφει εἰς τὸν «Τίμαιον» ἐγενικεύθη διὰ τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας. Αἱ ἰδέαι ἐξεληφθησαν ὑπὸ τοῦ Ὁριγένους ὡς νοπτικὰ περιεχόμενα ὑφιστάμενα μέσα εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ: «Ἰδέα ἰδεῶν σύστημα θεωρημάτων ἐν αὐτῷ», δηλαδὴ τῷ Λόγῳ. Ἐχασε συνεπῶς ὁ ὅρος ἰδέα τὴν ἀντικειμενικὴν του σημασίαν καὶ μετέπεσεν εἰς τὴν ὑποκειμενικὴν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν χριστιανικὴν ἀνθρωπολογίαν ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, ἔφθασεν ἡ χριστιανικὴ φιλοσοφία εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὑπάρχουν καὶ μέσα εἰς τὸ ἄνθρωπινον πνεῦμα ἰδέαι ἀνάλογοι μὲ τὰς θείας ιδέας. Ὁ Καρτέσιος ἐχρησιμοποίησε τὸν ὅρον ἰδέα εἰς ὑποκειμενικὴν σημασίαν καὶ ἔκτοτε ἐγενικεύθη ἡ εἰς ὑποκειμενικὴν ἐκδοχὴν χρῆσις του.

Ὁ Κάντιος ἔφερε καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐπικαιρότητα τὸν πλατωνικὸν τοῦτον ὅρον. Θεωρεῖ τὰς ιδέας ὡς «παραδειγματικὰ πρότυπα» μὴ ἀντιστοιχοῦντα εἰς τίποτε τὸ πραγματικόν, ἀλλ' ὡς πλάσματα τοῦ λόγου, ἅτινα καθοδηγοῦν τὴν νόσιν διὰ νὰ ἐργάζεται μὲ συστηματικότητα καὶ συνέχειαν. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ καντιανισμοῦ ὁ ὅρος ἰδέα καὶ ἰδεαλισμὸς ἔλαβον ὑποκειμενικὴν ἀπόχρωσιν. Ἰδέα θεωρεῖται ἐν διανοητικὸν πλάσμα, μία ὑπόθεσις, ἥτις ἔχει μεθοδολογικὴν καὶ οὐκ ὄντολογικὴν ἀξίαν. Τὸ σύνολον τοιούτων ὑποθέσεων καλεῖται «ιδεολογία».

Λόγῳ τῆς ἀνωτέρω ἐκτεθείσης σημασιολογικῆς μετατροπῆς, περιεπλάκη τὸ ζήτημα τῆς ἀπὸ φιλοσοφικῆς ἀπόψεως ἐρμηνείας τῆς πλατωνικῆς θεωρίας τῶν ιδεῶν καὶ ἐδημιουργήθη τεραστία φιλολογία κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα. Ἡ δὲ σχετικὴ ἀμφιλογία καὶ διαμάχη συνεχίζεται ἀκόμη καὶ σήμερον μεταξὺ τῶν φιλοσοφούντων.

Ὁ ἐγκυρότατος ἐκ τῶν ἱστορικῶν τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας. Ἐδ. Τσέλλερ, εἰς νεανικὴν του διατριβὴν, γραφεῖσαν κατὰ τὸ 1839, ἐρμήνευε τὰς πλατωνικὰς ιδέας ἀκολουθῶν τὰς ἀντιλήψεις τοῦ Καντίου. Τὰς ἐθεώρει γενικοὺς νόμους τοὺς ὁποῖους ἀκολουθεῖ τὸ πνεῦμα διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀντικειμενικὸν κόσμον. Καθοδηγουμένη δηλαδὴ ἡ ἀνθρωπίνη νόσις διὰ τῶν ιδεῶν, λέγει τί εἶναι τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα. Ὁ Ἐρβартος, ἀκολουθῶν τὰς πραγματολογικὰς τάσεις τῆς φιλοσοφίας του, ἐθεώρει τὰς ιδέας ὡς ποιότητας τῶν ὄντων. Ὁ Σοπενχάουερ τὰς ἐθεώρει ὡς «βαθμῆδας τῆς ἀντικειμενικοποιήσεως τῆς βουλήσεως», ὡς «ὑποδείγματα καὶ αἰώνιους μορφὰς τῶν ὄντων, μὴ εἰσερχομένας εἰς τὸν χρόνον καὶ χῶρον καὶ ἀνεπιδέκτους ἀλλαγῆς».

Ὁ Τσέλλερ, μεταβαλὼν ἄποψιν, εἰς νεωτέρας συγγραφάς του ὑπεστήριξεν ὅτι εἶναι «ἐννοιαί», τὰς ὁποίας θεωροῦμεν ἐχούσας ὑπόστασιν. Τὰς ἀφηρημένας ἐννοίας τὰς ὁποίας συνῆγε -λέγει ὁ Τσέλλερ- ὁ Σωκράτης διὰ τῆς ἀφαιρέσεως, τὰς ἐθεώρησεν ὁ Πλάτων ὡς ὄντα πραγματικῶς ὑφιστάμενα. Ἐδῶκε δηλαδὴ πραγματικὴν ὑπόστασιν εἰς λογικὰ πλάσματα.

Κατὰ τὸν 20ὸν αἰῶνα αἱ πλατωνικαὶ ἰδέαι ἐρμηνεύθησαν συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς νεοκαντιανῆς φιλοσοφίας. Ὁ Νάτορπ τὰς θεωρεῖ ὡς «θέ-

σεις τῆς σκέψεως», ὡς «μεθοδικὰς ὑποθέσεις», διὰ τῶν ὁποίων ἡ νόσις σκέπτεται τὴν πραγματικότητα. Ὁ Ρίκερτ τὰς θεωρεῖ ὡς «μορφὰς μέσα εἰς τὰς ὁποίας τὸ ὑποκείμενον σκέπτεται ἐκ τῶν προτέρων τὰ περιεχόμενα, ἅτινα παρέχει εἰς αὐτὸ ἡ πραγματικότης» αἱ ἰδέαι δὲν εἶναι πραγματικότητες ἀλλὰ ιδεῶδη πρὸς πραγματοποίησιν, τείνουν δὲ πρὸς πραγματοποίησιν διότι εἶναι θεωρητικαὶ ἀξίαι».

Ἀξιολογικὴν σημασίαν δίδει εἰς τὰς ιδέας καὶ ὁ Στέντσελ, σχετίζων ταύτας μὲ τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ ἀγαθόν. Ἡ ἀναγεννηθεῖσα ἐσχάτως ὄντολογικὴ κατεύθυνσις ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἀντίληψιν ὅτι αἱ πλατωνικαὶ ἰδέαι δὲν πρέπει νὰ νοηθοῦν ὡς ἐστερνήμενοι ὀντότῃς ἀξίαι καὶ ιδεῶδη πρὸς ἐμπραγμάτωσιν, ἀλλ' ὡς ιδεῶδεις ὀντότῃτες. Κατὰ τὸν Νικολάι Χάρτμαν αἱ πλατωνικαὶ ἰδέαι εἶναι τὸ «ὄντως ὄν» κατὰ μετοχὴν τοῦ ὁποῖου λαμβάνουν ὑπαρκτὴν οὐσιαστικότητα τὰ πραγματικὰ ἐμπειρικὰ ἀντικείμενα.

Ἐκ τῆς ἀνωτέρω παρατεθείσης συνοπτικῆς ἐπισκοπῆσεως καταφαίνεται ὅτι ἐπικρατεῖ διαφωνία εἰς τοὺς ἐρμηνευτὰς ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τῆς σημασίας τὴν ὁποῖαν ἀπέδιδεν ὁ Πλάτων εἰς τὰς ιδέας. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐκλέξωμεν μίαν σταθερὰν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ἄποψιν.

Ἀπασαι αἱ ἐκτεθεῖσαι ἀντιλήψεις δύνανται νὰ ταξινομηθοῦν εἰς δύο ἀπόψεις, εἰς τὴν **ρεαλιστικὴν** (ἀντικειμενικὴν) ἀφ' ἑνὸς καὶ τὴν **ιδεαλιστικὴν** (ὑποκειμενικὴν) ἀφ' ἑτέρου. Κατὰ τὴν **ρεαλιστικὴν αἱ ἰδέαι εἶναι τὰ ἐν τῇ φύσει ὑπάρχοντα αἰώνια πρότυπα** κατὰ τὰ ὁποῖα ἔχουν κατασκευασθῇ τὰ φθαρτὰ ἐμπειρικὰ ὄντα. Ἀποτελοῦν τὸ μορφολογικὸν καὶ σταθερὸν μέρος τῆς πραγματικότητος, τὸν πυρῆνα τῶν ὄντων. Δι' αὐτὸ ὀνομάζονται ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος «καθ' αὐτὸ ὄντα, αἰεὶ ὄντα, ὄντως ὄντα καὶ παραδείγματα».

Κατὰ τὴν **ιδεαλιστικὴν ἄποψιν αἱ ἰδέαι εἶναι ἀρχαὶ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ συνειδήσει ὑφιστάμεναι καὶ καθοδηγοῦσαι τὴν νόσιν κατὰ τὴν δημιουργίαν τῆς γνώσεως. Εἶναι κατὰ τὴν ιδεαλιστικὴν ἄποψιν αἱ ἰδέαι λόγοι ἐνυπάρχοντες μέσα εἰς τὴν ψυχὴν, οἵτινες τὴν βοηθοῦν διὰ νὰ εὕρῃ τὴν ἀλήθειαν.**

Ὑπάρχουν χωρία εἰς τοὺς πλατωνικοὺς διαλόγους, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρεται ὅτι διὰ νὰ εὕρῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ διὰ νὰ πορισθῇ ἀληθινὴν γνῶσιν ἡ

ψυχή, πρέπει να στραφῇ οὐκὶ πρὸς τὰ ὄντα, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἑαυτὸν της, νὰ περισυλλεγῇ εἰς ἑαυτὴν καὶ νὰ ἀναζητήσῃ μέσα εἰς τὸν ἑαυτὸν της τὴν ἀλήθειαν.

Εἰς τὸν «Φαίδωνα», 83 Α, γράφει ὁ Πλάτων ὅτι ἡ φιλοσοφία πείθει τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀποσύρῃται ἀπὸ τὴν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἔρευναν: «Πείθουσα δὲ ἐκ τούτων μὲν ἀναχωρεῖν... αὐτὴν δὲ εἰς αὐτὴν συλλέγεσθαι καὶ ἀθροῖζεσθαι παρακελευομένη, πιστεῦειν δὲ μηδενὶ ἄλλῳ ἢ αὐτὴν αὐτῇ, ὅτι ἂν νοήσῃ αὐτὴ καθ' αὐτήν, αὐτὸ καθ' αὐτό, τῶν ὄντων». [Προσπαθεῖ νὰ πείσῃ ἡ φιλοσοφία τὴν ψυχὴν νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ αὐτὰ (δηλαδὴ ἀπὸ τὴν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἐξέτασιν τῶν ὄντων) καὶ τὴν προτρέπει νὰ περισυλλέγεται καὶ νὰ συμμαζεύεται μέσα εἰς τὸν ἑαυτὸν της καὶ νὰ μὴ ἔκῃ ἐμπιστοσύνην εἰς κανέν ἄλλο ἀπολύτως, ἀλλὰ μόνον νὰ πιστεύῃ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ εἰς τὸν ἑαυτὸν της, ὡς πρὸς ὅτιδήποτε σκεφθῇ μόνῃ της, νοοῦσα τοῦτο ἀποκλειστικῶς ὡς ὃν αὐτὸ καθαυτό].

Ἐπίσης εἰς τὸν αὐτὸν διάλογον, 99 Ε, λέγει ὁ Πλάτων διὰ τοῦ στόματος τοῦ Σωκράτους: «Ἔδοξε δὴ μοι χρῆναι εἰς τοὺς λόγους καταφυγόντα ἐν ἐκείνοις σκοπεῖν τῶν ὄντων τὴν ἀλήθειαν». (Κατέληξα εἰς τὴν ἀπόφασιν, ἀφοῦ καταφύγω εἰς τοὺς λόγους, δι' ἐκείνων νὰ προσπαθῶ νὰ εὑρῶ τὴν ἀλήθειαν τῶν ὄντων.) Εἶναι λοιπὸν φανερόν ὅτι εἰς τὰ πλατωνικὰ κείμενα ὑπάρχουν χωρία στριψύχοντα καὶ τὴν ἀντικειμενικὴν καὶ τὴν ὑποκειμενικὴν ἀποψιν. Διὰ τοῦτο ἡ ἔρις τῶν ὑποστηριζόντων ἑκάτεραν τῶν ἀπόψεων ἐρμηνευτῶν ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται.

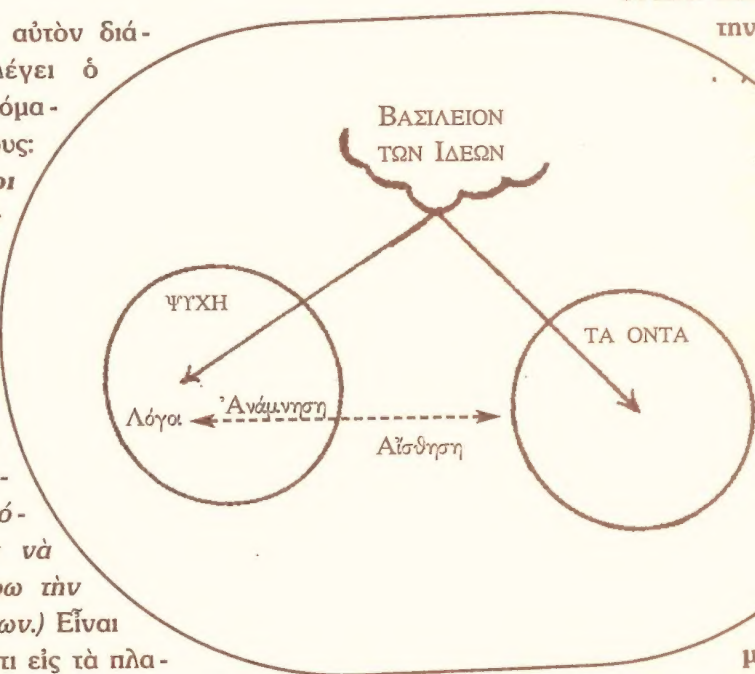
Ὅμιλῶν ὁ Πλάτων περὶ περισυλλογῆς τῆς ψυχῆς εἰς τὸν ἑαυτὸν της καὶ περὶ τῆς στροφῆς αὐτῆς πρὸς τοὺς λόγους ἐννοεῖ τὴν ἀνάμνησιν. Ἐπανερχομένη ἡ ψυχὴ εἰς τὸν ἑαυτὸν της ἐνθυμεῖται καὶ πάλιν «ἀναμνησκέται» τὰς ιδέας τὰς ὁποίας

εἶχεν ἰδεῖ κατὰ τὴν προϋπαρξίν της. Ἐχουσα δὲ ὡς μέτρον τὰς ιδέας κατανοεῖ τὰ ἐμπειρικὰ ὄντα, ἀφ' οὗ ταῦτα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἀπομιμήματα ἀτελῆ τῶν ιδεῶν.

Εὐρισκόμενοι πρὸ τῆς τοιαύτης ἀντιθέσεως πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν μίαν λύσιν, ἥτις νὰ ἴσταται ὑπεράνω τῶν μονομερειῶν εἰς ἃς ὑποπίπτουν καὶ ἡ ὑποκειμενικὴ καὶ ἡ ἀντικειμενικὴ ἀποψις. Ὁ Νικολάι Χάρτιμαν ἠθέλησε νὰ ἐναρμονίσῃ καὶ τὰς δύο ἀποψεις, αἵτινες καθ' ἑαυτὰς λαμβανόμεναι τυγχάνουν μονομερεῖς. Ἡ ἀντικειμενικὴ ἀποψις βλέπει τὰς ιδέας ὡς ὑποδείγματα μόνον τῶν ὄντων καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ πῶς εἶναι αὗται συγχρόνως ὑποδείγματα εὐρισκόμενα ἐν τῇ ψυχῇ.

Ἡ ὑποκειμενικὴ ἀποψις θεωρεῖ τὰς ιδέας ὡς ὑποδείγματα εὐρισκόμενα ἐν τῇ ψυχῇ καὶ καθοδηγοῦντα αὐτὴν κατὰ τὴν κατανόησιν καὶ γνωρισμὸν τῶν ὄντων καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ πῶς εἶναι συγχρόνως καὶ ὑποδείγματα τῶν ὄντων. Διὰ νὰ ὑπερβῶμεν τὴν τοιαύτην μονομερείαν πρέπει νὰ σκεφθῶμεν ὅτι ὁ Πλάτων ἐβλέπε τὸ βασίλειον τῶν ιδεῶν ἀπὸ δύο συγχρόνως ἀποψεων. Ἀφ' ἑνὸς μὲν ἦσαν δι' αὐτὸν αἱ ιδέαι ὀντότητες ἀποτελοῦσαι τὰ πρότυπα τῶν ὄντων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀντικείμενα μᾶς ἐσωτερικῆς ἐννόρασεως, ἥτις ὡς «ἀνάμνησις» ἀνυψώνει τὴν ψυχὴν μέχρι τῆς θέας αὐτῶν.

Ἐκ τῆς διφυοῦς ταύτης ἐνατενίσεως καθίσταται νοητὸν ὅτι τὸ βασίλειον τῶν ιδεῶν παρέχει τὴν διπλὴν ταύτην ἀποψιν. Ὑπάρχει ἐν ἀντικειμενικῶς ὀφιστάμενον βασίλειον τῶν ιδεῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρονται διὰ τῆς «μετοχῆς» τὰ ὄντα καὶ διὰ τῆς «ἀναμνήσεως» αἱ ψυχαί. Τὸ ἄνωθι διάγραμμα δύναται νὰ ἐξεικονίσῃ ἐποπτικῶς κατὰ ποῖον τρόπον τὸ βασίλειον τῶν ιδεῶν ὑπέρεκειται καὶ τῶν ιδεῶν καὶ τῆς ψυχῆς. Τὸ ἐν λόγῳ διάγραμμα ἔχει σχεδιασθῇ ὑπὸ τοῦ Νικ. Χάρτιμαν.

Αἱ ιδέαι κεῖνται, ὅπως λέγει ὁ Πλάτων, εἰς τὸν «ὑπερουράνιον τόπον». Τὰ ὄντα ἔχουν τὴν τάσιν νὰ λάβουν τὴν μορφήν τῶν ιδεῶν. Τὴν ἐξομοίωσιν ταύτην ὁ Πλάτων ὀνομάζει «μετοχήν». Κάθε ὃν τείνει νὰ ἀποκτήσῃ ἰδανικὴν τελειότητα, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ὑπάρχει, π.χ., εἰς τὸν ὑπερουράνιον τόπον ἡ ιδέα τῆς ἰσότητος, δύο πράγματα ὅμως «ἀπολύτως ἴσα» δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸν δεδομένον κόσμον. Διὰ τοῦτο αἱ ιδέαι ἐν σχέσει μὲ τὰ ὄντα ἐμφανίζονται ὡς ἰδανικὰ τέρματα καὶ ἀποκορυφώσεις τελειότητος, εἰς τὰς ὁποίας οὐδέποτε εἶναι δυνατόν νὰ φθάσουν τὰ συγκεκριμένα ὄντα. Δὲν δύναται νὰ ὑπάρξουν, π.χ., εἰς τὸν δεδομένον γεωμετρικὸν κόσμον τῆς φύσεως ιδεώδους ἀκριβεῖας τρίγωνα ἢ κύκλοι, πάντοτε θὰ ἐμφανίζονται ἐν ποσὸν ἀτελείας. Ἡ ψυχὴ ἀφ' ἑτέρου ἀνοίγει μίαν ὁδὸν πρὸς τὰς ιδέας ὅταν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰ δεδομένα τῆς αἰσθήσεως καὶ ὑψοῦται εἰς τὴν ἐννόρασιν τῆς ἀληθείας διὰ τῶν λόγων καὶ λογισμῶν. Ἐπιτελεῖ τότε ἡ ψυχὴ τὴν «ἀνάμνησιν».

Ἡ νεωτέρα φιλοσοφία δὲν δύναται νὰ παραγνωρίσῃ τὸ γεγονός ὅτι ἡ ψυχὴ στρεφόμενη πρὸς τὸ ἐσωτερικόν της εὐρίσκει τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Κάντιος ὁμίλησε περὶ «γνώσεως ἐκ τῶν προτέρων». Ὑπάρχουν καὶ στοιχεῖα κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς δημιουργίας τῆς γνώσεως, λέγει ὁ Κάντιος, τὰ ὁποῖα δὲν προέρχονται ἐκ τοῦ ὕλικου τὸ ὁποῖον παρέχει ἡ αἴσθησις, ἀλλ' ἔχουν τὴν πηγὴν τῶν εἰς τὸν λόγον, τὴν νόησιν καὶ τὴν ἐποπτείαν. Κατέχει ὁ ἄνθρωπος πρὸ πάσης ἐμπειρίας μίαν «ἐκ τῶν προτέρων» γνώσιν.

Μίαν τοιαύτην κατοχὴν γνώσεως ἀνεξαρτήτου ἀπὸ τῆς ἐμπειρίας δέχεται καὶ ὁ Πλάτων, ὀνομάζει δὲ ταύτην «ἀνάμνησιν». Ἡ ψυχὴ πρὶν ἐκπέσῃ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τῆς γενέσεως καὶ τῆς φθορᾶς εἶχεν ἰδεῖ τὰς ιδέας. Ἐπειδὴ δὲ τὰ σωματικὰ ὄντα ἔχουν κατασκευασθῇ σύμφωνα μὲ τὰ αἰώνια ταῦτα πρότυπα, ἡ αἴσθησις ὑπενθυμίζει εἰς τὴν ψυχὴν τὰ αἰώνια ἐκεῖνα ὑποδείγματα. Ἀλλὰ ὁ δεδομένος αἰσθητὸς κόσμος εἶναι ἀτελής καὶ διὰ τοῦτο δὲν δυνάμεθα θεώμενοι αὐτὸν νὰ ὑψωθῶμεν εἰς τὴν ἐννόρασιν τῶν ιδεῶν. Τὰ αἰσθητὰ ὄντα χρησιμεύουν ἀπλῶς ὡς ἐρεθίσματα, διὰ νὰ θέσουν εἰς ἐνέργειαν τὴν ἀναμνηστικὴν τῆς ψυχῆς ἰκανότητα. Συλλεγομένη ἡ ψυχὴ εἰς τὸν ἑαυτὸν της καὶ ἀπομακρυνόμενη ἀπὸ τὴν αἴσθησιν ὑψοῦται εἰς τὴν ἐννόρασιν τῶν ιδεῶν.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω σχήματος κατανοεῖται ἡ σχέσις τῶν συγκεκριμένων αἰσθητῶν ὄντων πρὸς τὰς ιδέας.

Ἡ ὑπαρξὶς τῶν ιδεῶν ἐμπρεάζει τὴν ὑπαρξιν τῶν ὄντων, διότι ταῦτα ἀντλοῦν τὴν μορφήν τῶν ἐκ τῶν ιδεῶν. Οὕτω π.χ. εἰς τὸν κόσμον τῶν

συγκεκριμένων ὄντων ἰσχύουν αἱ μαθηματικαὶ ἀλήθειαι. Ὁ δεδομένος κόσμος ἔχει γεωμετρικὴν μορφήν. Δὲν ἰσχύει ὁμως καὶ τὸ ἀντίθετον.

Ἡ γεωμετρικὴ μορφή ὅφ' ἦν ὑφίσταται ὁ κόσμος δὲν εἶναι οὔτε ιδεώδης οὔτε μοναδική. Αἱ νεώτεροι γεωμετρίαι ἀπέδειξαν, π.χ., ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ εἶδη χώρου, ὁ εὐκλείδειος, ὁ σφαιρικός, ὁ ἐλλειπτικός, θεωρούμενοι ὡς ιδεώδη ἀντικείμενα. Ὡστε ἡ ιδεώδης ὑπαρξὶς δὲν ἐμπρεάζεται ἀπὸ τὴν συγκεκριμένην. Τὰ συγκεκριμένα ὄντα ἔχουν διπλὴν σχέσιν πρὸς τὴν ιδέαν. Ἀφ' ἑνὸς μὲν παρουσιάζουν ὁμοιότητα μετέχοντα εἰς τὰς ιδέας, ἀφ' ἑτέρου δὲ χωρίζονται ἀπὸ αὐτὰς λόγῳ τῆς ἀτελείας τῶν. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διπλῆς ταύτης σχέσεως ὁμιλεῖ ὁ Πλάτων περὶ «μετοχῆς» καὶ «μεταλήψεως» τῶν ὄντων εἰς τὰς ιδέας καὶ περὶ «χωρισμοῦ» τούτων ἀπ' αὐτὰς. Ἡ ιδέα κατὰ κάποιον τρόπον ἐμφανίζεται εἰς τὰ ὄντα, ἐκδηλώνει εἰς αὐτὰ μίαν «παρουσίαν». Ἀλλ' ἡ τοιαύτη παρουσία οὐδόλως δεσμεύει τὴν ιδέαν μέσα εἰς τὰ ὄντα.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ Ἀριστοτέλης διεφώτισεν μὲ τὸν Πλάτωνα. Ἐθεώρησεν ὡς ἀνεπαρκῆ τὴν περὶ μετοχῆς θεωρίαν καὶ εἶδεν εἰς τὴν περὶ χωρισμοῦ ἀντίληψιν σφάλμα. Ὁ Ἀριστοτέλης ἔχει τὴν γνώμην ὅτι τὸ ιδεώδες στοιχεῖον, τὸ «εἶδος», ἐνυπάρχει μέσα εἰς τὸ αἰσθητὸν.

Ἐφ' ὅσον τὸ εἶδος ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τοῦ αἰσθητοῦ, εἶπεν ὁ Ἀριστοτέλης, ἂν δεχθῶμεν τὸν χωρισμὸν, τὸ αἰσθητὸν θὰ μείνῃ χωρὶς οὐσίαν καὶ θὰ μηδενισθῇ. Δὲν διαφωνεῖ ὁ Σταγειρίτης ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξιν τῶν ιδεῶν στοιχείων πρὸς τὸν Πλάτωνα, ἀλλὰ εἶναι περισσότερον ιδεοκράτης ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του. Καταλύει τὸν χωρισμὸν καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι τὰ ιδεώδη στοιχεῖα, τὰ εἶδη, ἐκδηλώνουν ἀμέσως τὴν παρουσίαν τῶν εἰς τὰ αἰσθητὰ.

Συνοψίζοντες τὰ ἀνωτέρω ἀναπτυχθέντα, διαπιστοῦμεν ὅτι ὁ Πλάτων ἀπέδιδεν ὀντολογικὴν ὑπόστασιν εἰς τὰς ιδέας. Δὲν τὰς ἐθεώρει ὡς λογικὰ πλάσματα, ἀλλ' ὡς τὸν οὐσιαστικὸν πυρῆνα τῆς ὀντολογικῆς πραγματικότητος. Συγχρόνως τὰς νοεῖ καὶ ὡς πηγὰς γνώσεως καὶ δυνάμεως. Ἀποβλέπουσα εἰς αὐτὰς διὰ τῆς ἀναμνήσεως ἡ ψυχὴ γνωρίζει τὰ ὄντα, διότι ἀναγνωρίζει εἰς αὐτὰ τὰς εἰκόνας τῶν ιδεῶν. Ἐκ τῆς ἐννόρασεως δὲ τῶν ιδεῶν πορίζεται ἡ ψυχὴ τὴν ἠθικὴν δύναμιν τὴν ἀπαιτούμενην διὰ νὰ κατὰκτήσῃ τὴν ἀρετήν.

Πορίζεται προσέτι ἐξ αὐτῶν καὶ τὰς περὶ τῶν ὄντων γνώσεις, δι' ὧν καθίσταται ἱκανὴ νὰ ἐπιδρᾷ ἀποτελεσματικῶς ἐπ' αὐτῶν.

Αἱ πλατωνικαὶ ἰδέαι εἶναι συγχρόνως ἠθικὰ καὶ πρακτικὰ ἰδεώδη καὶ κατευθυντήριοι γραμμαὶ ἐφ' ὧν κινουμένη ἡ σκέψις ἀποκτᾷ ἀντικειμενικὴν γνῶσιν. Ἐμπεριέχει ἡ πλατωνικὴ ἰδέα συγχρόνως τὴν ἔννοιαν τῆς ὀντολογικῆς ὑφῆς (στρουκτούρ) τὴν ἔννοιαν τοῦ μεθοδολογικοῦ νόμου καὶ τοῦ κανονιστικοῦ ἰδεώδους. Λόγω τῆς περιεκτικότητός της παρέσχεν, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, λαβὴν εἰς μονομερεῖς θεωρήσεις καὶ ἐρμηνείας. Ἐπὶ πλέον ὑπάρχει εἰς τὸν Πλάτωνα καὶ μία ἄλλη θεώρησις τοῦ βασιλείου τῶν ἰδεῶν. Δύναται νὰ καταστῇ ἀντικείμενον ἡ ἰδέα καὶ μαθηματικῆς θεωρήσεως.

Κατὰ τὴν ὑστερωτέραν περίοδον τῆς ζωῆς του ἡσυχολήθη ὁ Ἀθηναῖος φιλόσοφος εἰς τὴν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης θεώρησιν τοῦ ἰδεώδους κόσμου καὶ ὠμίλησε περὶ τῶν Ἰδεῶν-Ἀριθμῶν. Ἀλλὰ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου θὰ γίνῃ λόγος κατωτέρω. Ἐκὼν ὁ Πλάτων ὑπ' ὅψιν του τὰς ποικίλας ἀπόψεις ὑφ' ἃς δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ ἰδέα, ἐκρησιμοποίησε ποικιλίαν διὰ τὴν δῆλωσίν των. Ἐκ τούτων αἱ σπουδαιότεραι εἶναι αἱ ἀκόλουθοι:

Ὀνομαστικαὶ ἐνδείξεις πρὸς δῆλωσιν τῶν ἰδεῶν: *Ἰδέα, εἶδος, μορφή, οὐσία, φύσις, γένος, παράδειγμα, αἰτία, δύναμις, λόγος, ἀρετή, μονάς, ἐνάς.*

Ἀντωνυμικαὶ καὶ ρηματικαὶ ἐνδείξεις: *Τί ἐστί, αὐτὸ καθ' αὐτό, αὐτό, δ ἔστιν, αὐτοῦ δ ἔστιν ἐκάστου ἡ οὐσία, τὸ ὄν, τὸ ὄντως ὄν, τὸ εἶναι, τὸ ἐν ἐπὶ τῶν πολλῶν, τὸ πέρας, τὸ παντελῶς ὄν, τὸ γνωστόν.*

Ἐπίσης χρησιμοποιεῖ καὶ ἀφρημένα οὐσιαστικά, ἱππότης, (ιδέα τοῦ ἵππου), ἀνθρωπότης (ιδέα τοῦ ἀνθρώπου), καθὼς καὶ οὐσιαστικὰ εἰς ἐνικὸν μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ ἵππος.

Πρὸς δῆλωσιν τῶν συγκεκριμένων ὄντων χρησιμοποιεῖ τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν οἱ ἵπποι, οἱ ἄνθρωποι (οἱ αἰσθητοὶ ἵπποι καὶ ἄνθρωποι) καθὼς καὶ τὰς ἐνδείξεις ὁμοιώματα, εἰδῶλα, μιμήσεις, τὸ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον, τὸ δοξαστόν.

Πρὸς δῆλωσιν τῆς σχέσεως αἰσθητῶν πρὸς τὰς ἰδέας: μετοχή, μετάληψις, μέθεξις, μετέχειν, μεταλαμβάνειν.

Ἡ κοινωνία τῶν ἰδεῶν

Ἀφ' οὗ ὁ Πλάτων διεπίστωσε τὴν ὑπαρξιν τοῦ βασιλείου τῶν ἰδεῶν, προεχώρησε εἰς εὐρυτέρας ἐρεῦνας. Ἔθεσε τὸ ζήτημα ἂν αἱ ἰδέαι εὐρίσκωνται εἰς ἐπικοινωνίαν μεταξὺ των. Ὑπάρχει συστηματικὴ συνάφεια, ἐπικοινωνία καὶ τάξις μεταξὺ των ἢ ὑπάρχουν ἐν ἀκίνησίᾳ, χωρὶς νὰ ἔρχωνται εἰς ἐπικοινωνίαν; Τὸ τεθὲν πρόβλημα ἐνέχει ὑψίστην σπουδαιότητα. Ἄν ἐδέχeto ὁ Πλάτων ὅτι αἱ ἰδέαι δὲν ἐπικοινωνοῦν πρὸς ἀλλήλας, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς ποικίλους συνδυασμοὺς τοὺς ὁποίους ἐμφανίζουν τὰ ὄντα πρὸς ἀλλήλα. Ἐκτὸς τούτου θὰ ἔπρεπε νὰ δεχθῇ καὶ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ κυνικοῦ Ἀντισθένης, ὅστις ἰσχυρίζeto ὅτι δὲν δύναται νὰ συνδυασθῇ ἐν ὑποκείμενον με ἐν κατηγορούμενον.

Ὅλα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχοντα ὄντα εἶναι ἀπομιμήματα ἰδεῶν. Ὑπάρχει ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἰδέα τοῦ ἀνθρώπου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἰδέα τοῦ κάλλους. Ἄν ἡ ἰδέα τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχῃ οὐδεμίαν ἐπικοινωνίαν μετὰ τὴν ἰδέαν τοῦ κάλλους, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνδυασθῇ ἐν αἰσθητὸν ἀντίτυπον τῆς ἰδέας ἀνθρώπου με ἐν αἰσθητὸν ἀντίτυπον τῆς ἰδέας τοῦ κάλλους. Δὲν δυνάμεθα λοιπὸν νὰ ἐκφωνήσωμεν τὴν πρότασιν: Αὐτὸς ἐδῶ ὁ συγκεκριμένος ἄνθρωπος Ἀλκιβιάδης εἶναι ὡραῖος. Ἐπειδὴ ὁ Ἀντισθένης ἐδέχeto μίαν τοιαύτην ἀκίνησίαν τῶν ἰδεῶν, ἰσχυρίζeto ὅτι ὑπάρχουν μόνον ταυτολογικαὶ-ἀναλυτικαὶ κρίσεις καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξουν κρίσεις συνθετικαὶ ἀποδίδουσai εἰς τὸ ὑποκείμενον μίαν ἐπὶ πλέον ιδιότητα, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνας, αἵτινες ἐμπεριέχονται εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὑποκειμένου.

Ὁ Πλάτων ἐμελέτησε καὶ ἔλυσε τὸ σπουδαιότατον τοῦτο πρόβλημα, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Καντίου τεθείσαν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐρώτησιν: Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχουν συνθετικαὶ κρίσεις ἐκ τῶν προτέρων; Τὴν λύσιν τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος μᾶς τὴν δίδει ὁ Πλάτων εἰς τὸν διάλογόν του «Σοφιστής». Ἐκεῖ ὑποστηρίζει ὅτι μεταξὺ τῶν ἰδεῶν ὑπάρχει ἐπικοινωνία καὶ ἱεραρχικὴ τάξις καθωρισμένη. Ἡ ἐπικοινωνία αὕτη δὲν εἶναι αὐθαίρετος, ἀλλὰ καθορίζεται ὑπὸ κανόνων. Ὅπως τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου συνδυάζονται ὑπὸ ὀρισμένων κανόνων διὰ νὰ ἀποτελέσουν τὰς λέξεις καὶ ὅπως οἱ ὀξεῖς καὶ βαρεῖς φθόγγοι συναρμόζονται κατὰ σταθεροὺς νόμους διὰ νὰ ἀποτελέσουν μελωδικὴν ἐνότητα, ὁμοίως ὑπάρχει καὶ προκειμένου περὶ τῶν ἰδεῶν ὀρισμένη τάξις, ἣτις καθορίζει τὴν ἱεραρχίαν των καὶ τὴν ἐπικοινωνίαν των.

Αἱ ἰδέαι ἔχουν «δύναμιν κοινωνίας», δύναται νὰ ἐπικοινωνήσουν μεταξὺ των (Πλ. «Σοφ.» 251 E) κατὰ σταθεροὺς κανόνας. Οὕτως ὅταν ἐξετάζωμεν τὰς ἰδέας τοῦ ὄντος, τῆς κινήσεως καὶ τῆς στάσεως διαπιστώνομεν ὅτι ἐκάστη τῶν δύο τελευταίων (κίνησις καὶ στάσις) δύναται νὰ συνδυασθῇ μετὰ τὴν ἰδέαν τοῦ ὄντος. Ὅταν λέγωμεν ὅτι ἡ κίνησις ὑπάρχει καὶ ὅτι ἡ στάσις (ἡρεμία) ὑπάρχει, δὲν κάμνομεν τίποτε ἄλλο παρὰ ἀναγνωρίζομεν ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ ὄντος ἔρχεται εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τὴν ἰδέαν τῆς κινήσεως καὶ τῆς στάσεως. Δὲν δύναται ὁμοίως αἱ ἰδέαι τῆς κινήσεως καὶ τῆς στάσεως νὰ συνδυασθοῦν πρὸς ἀλλήλας. Δὲν εἶναι νοητὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ στάσις κινεῖται καὶ ὅτι ἡ κίνησις ἴσταται. Ὁ Πλάτων προσθέτει ὅτι ὑπάρχει καὶ ἰδιαίτερα ἐπιστήμη, ἣτις δύναται νὰ ἐρευνήσῃ καὶ νὰ ἀνεύρῃ τοὺς νόμους, οἱ ὅποιοι διέπουν τὸν συνδυασμὸν καὶ τὴν ἱεραρχικὴν κλιμάκωσιν τῶν ἰδεῶν. Αὕτη εἶναι ἡ διαλεκτικὴ, ἣτις ἔχει τὴν ἀρμοδιότητα νὰ ἀνεύρῃ ποῖα εἶναι τὰ γένη εἰς τὰ ὅποια κατατάσσονται αἱ ἰδέαι καὶ ποῖα εἶναι ἡ ἱεραρχικὴ των σχέσις. Εἰς τὸν «Σοφιστήν» διὰ τῆς διαλεκτικῆς διερευνήσεως ἀνακαλύπτεται ὅτι ὑπάρχουν πέντε ἀνώτατα ὀντολογικὰ γένη, ὀντολογικαὶ κατηγορίαι ὅπως λέγομεν εἰς τὴν σύγχρονον φιλοσοφικὴν ὀρολογίαν, ἡ οὐσία, ἡ ταυτότης, ἡ στάσις, ἡ κίνησις καὶ ἡ διαφορὰ (τὸ ἕτερον, θάτερον).

Ὑπ' αὐτὰς τὰς γενικωτάτας κατηγορίας ταξιθετοῦνται ἱεραρχικῶς αἱ κατώτεραι. Οἰαδήποτε ἐκ τῶν ἰδεῶν πρέπει νὰ ἀποτελῇ ταυτότητα μετὰ τὸν ἑαυτὸν της, ἐν σχέσει ὁμοίως μετὰ τὰς ἄλλας ἰδέας ἀποτελεῖ ἑτερότητα. Ὡστε ἐκάστη τῶν ἰδεῶν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ταυτοχρόνως ἐν ἀναφορᾷ μὲν πρὸς τὸν ἑαυτὸν της ὡς ὄν ἐν ἀναφορᾷ δὲ πρὸς τὰς ἄλλας ὡς μὴ ὄν «περὶ ἑκάστην ἄρα τῶν εἰδῶν πολὺ μὲν ἐστί τὸ ὄν, ἅπειρον δὲ πλήθει τὸ μὴ ὄν» (ἐν σχέσει μετὰ ἐκάστην ἰδέαν ὑπάρχει εἰς μέγα πλῆθος μὲν τὸ ὄν, εἰς ἅπειρον δὲ πλῆθος τὸ μὴ ὄν). Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη τοῦ Πλάτωνος ἐνέχει μεγάλην σημασίαν, διότι ἔλυσε τὸ μέγα ζήτημα περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ μὴ ὄντος.

Ὁ Παρμενίδης εἶχεν ἀρνηθῇ ἀνεπιφυλάκτως τὴν ὑπαρξιν τοῦ μὴ ὄντος. Ὁ Πλάτων ἔρχεται καὶ λέγει ὅτι τὸ μὴ ὄν ὑπάρχει, οὐκ εἰς ἀπόλυτον σημασίαν, ἀλλ' εἰς σχετικὴν. Πᾶν ὄν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ ἄλλα ὄντα δύναται νὰ νοηθῇ ὡς μὴ ὄν. Ὅταν λέγω, π.χ., ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἵππος, ἐμφανίζεται ὁ ἄνθρωπος ὡς μὴ ὄν ἐν σχετικῇ σημασίᾳ ὡς πρὸς τὸν ἵππον, ὡς κάτι, ὅπερ δὲν δύναται νὰ εἶναι ἵππος.

Εἰς τὸν «Σοφιστήν» καθορίζεται σαφῶς ἡ σχετικὴ αὕτη ὑπαρξις τοῦ μὴ ὄντος: «Ὅποταν τὸ μὴ ὄν λέγωμεν, οὐκ ἐναντίον τι λέγομεν τοῦ ὄντος,

ἀλλ' ἕτερον μόνον» (257 B). (Ὅταν ὀμιλοῦμεν περὶ τοῦ μὴ ὄντος, δὲν ἐννοοῦμεν κάτι ἐξ ὁλοκλήρου ἀντίθετον πρὸς τὸ ὄν, ἀλλὰ κάτι τὸ ὁποῖον εἶναι διάφορον.)

Εἰς τὴν ὑψηλότεραν ἱεραρχικὴν βαθμίδα ὡς ὑψίστη κατηγορία ἴσταται ἡ ἰδέα τοῦ ὄντος καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὸ τοποθετοῦνται τὰ κατώτερα εἶδη συστηματικῶς κατὰ κανόνα. Παραπλεύρως τοῦ ὄντος ἴστανται ὡσάν σκιά τὸ μὴ ὄν ὡς ἀρχὴ τῆς διαφορᾶς καὶ ἑτερότητος.

Ἡ διαλεκτικὴ ἐπιστήμη δύναται νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἱεραρχικὴν σειρὰν καὶ συμπλοκὴν τῶν ἰδεῶν ἀπὸ τῆς ὑψίστης μέχρι τῆς ἱεραρχικῶς κατωτάτης βαθμίδος. Εἰς τὸν αἰσθητὸν κόσμον ἀντίστοιχον τῆς κατωτάτης βαθμίδος εἶναι τὸ αἰσθητὸν εἶδος. Λέγων αἰσθητὸν εἶδος ἐννοεῖ ὁ Πλάτων τοὺς μορφολογικοὺς τύπους, εἰς τοὺς ὁποίους κατατάσσονται τὰ αἰσθητὰ συγκεκριμένα ὄντα ἄνθρωπος, μῦθος, ἵππος, χρυσὸς κ.λπ.

Ἡ μέθοδος, διὰ τῆς ὁποίας δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν τὸ ἰδεατὸν πλέγμα τῆς κοινωνίας τῶν ἰδεῶν, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸν ὀντολογικὸν σύνδεσμον τῆς πραγματικότητος, εἶναι, κατὰ τὸν Πλάτωνα, ἡ διαίρεσις κατὰ γένη καὶ εἶδη, ἣτις ἀφορμωμένη ἀπὸ τὸ ὄν, φθάνει μέχρι τοῦ μὴ ὑποδιαιρουμένου περαιτέρω «ἀτμήτου αἰσθητοῦ εἶδους». Παραδείγματα ἐφαρμογῆς τῆς διαιρετικῆς ταύτης μεθόδου μᾶς δίδει ὁ πλατωνικὸς διάλογος «Σοφιστής», καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι ὑστερότεροι διάλογοι. Ἐγκαινιάζων ὁ Πλάτων τὴν διαιρετικὴν μέθοδον, ἐδημιούργησεν ἄριστον μέσον ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης. Τὴν μέθοδον ταύτην δὲν ἐκρησιμοποίησε μόνον ὁ Ἀριστοτέλης, ἀλλὰ τὴν χρησιμοποιοῦν καὶ σήμερον πᾶσαι αἱ μορφολογικαὶ καὶ περιγραφικαὶ ἐπιστήμαι.

Ἡ μεταφυσικὴ λοιπὸν θεωρία τῶν ἰδεῶν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀθηναίου φιλοσόφου ἀπετέλεσεν ἀφειρητὴν διὰ νὰ ἀνακαλυφθῇ ἀποτελεσματικὴ ἐπιστημονικὴ μέθοδος διὰ τὴν διερεύνησιν τῆς συγκεκριμένης αἰσθητῆς πραγματικότητος. Ὁ Πλάτων δὲν εἶναι μόνον μέγας μεταφυσικὸς φιλόσοφος, ἀλλὰ καὶ ἔξοχος ἐπιστημολόγος καὶ λογικευόμενος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

Η Ελληνική αρχαιότητα, όπως είναι γνωστόν, έχει να επιδείξει άνδρες σε όλους τους τομείς των εκδηλώσεων του ανθρωπίνου πνεύματος, και της ανθρωπίνης δραστηριότητας. Άνδρες που τους διακρίνει στρατηγική ικανότητα, πολιτική ιδιοφυΐα, εξαιρετική ανδρεία, τόλμη και φιλοπατρία. Άλλους που διακρίνονται για την θαυμαστή καλλιτεχνική τους ιδιοφυΐα και έκφραση, που και σήμερα με θαυμασμό στεκόμεθα μπροστά στα υπέρχα καλλιτεχνήματά τους. Επίσης, νομοθέτες, αθλητές με εξαιρετικές επιδόσεις, όπως και άλλους, με εξαιρετικές διανοητικές ικανότητες, και ευφυΐαν, φιλοσόφους, ρήτορες, συγγραφείς και επιστήμονες.

Άλλα εκείνο που είναι αξιοπρόσεκτο για την ώραία γωνιά αυτής της γης, της ηλιόλουστης χώρας μας, της Ελλάδος, είναι η βαθιά φιλοσοφική κατάρτιση, με την βαθύτεραν γνώση της έσωτερικής φιλοσοφίας και μυσταγωγικής επιστήμης πολλών ανδρών της αρχαίας Ελλάδος, ώστε να αναδειχθούν Μύσται, θεϊοί Μυσταγωγοί και Διδάσκαλοι της ανθρωπότητας.

Σε τέτοιο σημείο μάλιστα έφθασε η λάμψη του αρχαίου Έλληνικού Πνεύματος, ώστε να χρησιμεύσει σαν φωτεινή πηγή, σαν ακτινοβόλος πνευματικός ήλιος, που με τις λάμπεις του έφώτισε την ανθρωπότητα, και η φωτεινή πηγή του πλούτου των γνώσεων, έκανε την ανθρωπότητα να ανανήψη από τό ζοφερό σκότος του Μεσαίωνα.

Άλλά αν η αρχαία Έλλάς έχει να επιδείξει άνδρες, έχει να επιδείξει έξ ίσου και γυναίκες άνδρες, ευφυείς, σοφές και μορφωμένες, ως συγγραφείς, ποιήτριες, επιστήμονες, φιλοσόφους, διδασκάλους και ιέρειες, οι οποίες δόξασαν τό φύλο τους και η συμβολή τους προσέφερε πολλά στην κοινωνική πρόοδο, στην οικογένεια, στην πατρίδα και στην εξέλιξη.

Δέν θα αναφέρουμε εδώ τις ποιήτριες, διότι αυτό δέν αφορά τό θέμα μας, αλλά τις γυναίκες που ασχολήθηκαν με την φιλοσοφία, την ψυχική αγωγή και την εκπαίδευση.

Η ιστορία εύτυχως, μάς διέσωσε μερικά ονόματα από τις ένδοξες αυτές γυναίκες, οι οποίες ανήκαν σε διάφορες εποχές, όπως και σε διάφορες φιλοσοφικές σχολές της αρχαιότητας.

Δυστυχώς, δέν διεσώθησαν έργα τους, αλλά μαρτυρίες γι' αυτές και για την άξία τους, καθώς και για τά έργα τους, από μεγάλους αρχαίους συγγραφείς και μερικά επίσης αποσπάσματα από έργα τους και από επιστολές.

Σέ όλες τις εποχές βεβαίως, η δράση της γυναίκας, πρωτίστως έθεωρείτο στον οίκον της, την ανατροφήν των παιδιών της, όπως και σήμερα. Καί τοϋτο, για να σκύψη στοργικά στην ψυχήν του αναπτυσσόμενου παιδιού με αγάπην και καλώςύνην. Νά δώση την σωστή κατεύθυνση, την σωστή διαπαιδαγώγηση στον εκκολαπτόμενον νέον άνθρωπον. Άλλά για να έχη τά καλύτερα αποτελέσματα, δέν είναι αρκετή μόνον η μητρική στοργή, χρειάζεται αυτή η ίδια (ή μητέρα), να έχη διαπαιδαγωγηθή καταλλήλως, για την αντιμετώπιση κατά τον σωστόν τρόπον, των καθηκόντων της αυτών και γενικά, της ζωής. Γι' αυτό, στις εύπορες οικογένειες, η Έλληνίδα ξεπαιδεύετο και πολλές φορές μάλιστα στην υψηλότερη παιδεία και αγωγή και ανάπτυξη της γυναικείας προσωπικότητας και ήθικης αγωγής, στην Μυστηριακή φιλοσοφία και αγωγή. Γι' αυτό, έγένοντο δεκτές στις Μυστηριακές οργανώσεις, ξεπαιδεύοντο καταλλήλως και έγένοντο μύστιδες-ιέρειες και ιεροφάντιδες.

Στις δωρικές και αιολικές ιδίως πόλεις, η Έλληνίδα απελάμβανε μεγαλύτερας έλευθερίας από τις άλλες πόλεις της Ελλάδος και είχε πολλή δράση. Στην Σπάρτη, στην Κρήτη και σε άλλες ακόμη πόλεις, η σωματική άσκηση της γυναίκας εισήχθη πολύ ένωρίς. Διότι, η γυμναστική άσκηση της γυναίκας, όχι μόνο κάνει ώραία τά σώματα και γερά, αλλά δίδει και την ικανότητα πνευματικής ισχύος, διότι νοϋς υγιής, σε σώμα υγιές.

Η μητέρα θά δώση την δέουσα αγωγή στα παιδιά της, και αυτή θά συντελέση να γίνουν γενναίοι, μεγάλοι, ήθικοί και ένάρετοι άνδρες, όπως επίσης, χρηστές και σεβαστές γυναίκες. Πολλά μαθαίνουμε έξ άλλου και από τά συγγράμματα του Πλουτάρχου, σχετικά μ' αυτό τό θέμα, όπως τό «Λακαινών Αποφθέγματα» και «Γυναικων Άρεται», που αναδεικνύει τις ήρωίδες των Έλληνικων χωρών, τις Σπαρτιάτισσες, τις Θηβαίες, τις Άργείες, τις Φωκιδιώτισσες και άλλες. Άλλά και εις την πολιτική οι γυναίκες δέν υστέρησαν.

Ο Πλούταρχος αναφέρει στο «Συμπόσιον των έπτά σοφών» την Εϋμπίην, την θυγατέρα του Ροδίου Κλεοβούλου, ενός εκ των επτά σοφών της Ελλάδος. Διεκρίθησαν επίσης στις τέχνες, όπως στην μουσική η κιθαρωδός Γλαύκη, η οποία ήκμασε επί Πτολεμαίου του Φιλαδέλφου. Στην ζωγραφική, η Άριστάρετη, όπως αναφέρει ο Πλίνιος και η Άλεξάνδρα, όπως αναφέρει ο Κλήμης ο Άλεξανδρεύς, εις τους Στρωματείς.

Ο Πλάτων, εις τό Ε' Βιβλίο της Πολιτείας του, όμιλει διά την ανατροφή των γυναικων και λέγει ότι «Και των ποιμνίων την φύλαξη όχι μόνο στους άρρενας κύνας αναθέτομεν, αλλά και εις τους θήλειες. Και στο κυνήγι παραλαμβάνομεν και τους άρρενας και τους θήλειες κύνας μαζί».

Κατά τον Πλάτωνα, πρέπει να δίδεται και στις γυναίκες μαζί με την σωματική αγωγή, ήθική και διανοητική τοιαύτη. Πράγμα που έγένετο στην Κρήτη και Σπάρτη, όπως αναφέρει ο Διογένης ο Λαέρτιος Β', Ι, 12.

Ο Μουσώνιος, στωικός φιλόσοφος, στους διττούς λόγους του λέγει, ότι οι γυναίκες πρέπει να φιλοσοφούν και ότι οι θυγατέρες πρέπει να εκπαιδεύονται όπως και οι υιοί (Άνθολογία Στοβαίου).

Προσέτι αναφέρει ότι και οι άνδρες και οι γυναίκες, επειδή έχουν τον ίδιον λόγον διά του οποίου διανοούνται, και γνωρίζουν τά αγαθά και τά κακά, τά καλά και τά άισχρά, και επίσης την όρεξη για την άρετή, οφείλουν να μετέχουν έξ ίσου στην εκπαίδευση και να επιδιώκουν να έχουν χρηστά ήθη και καλούς τρόπους.

Ο Πλούταρχος έγραψε σύγγραμμα «Ότι και εις τάς γυναίκας παιδευτόν». Ο Άπολλώνιος ο στωικός, έγραψε βιβλίων έπιγραφόμενον «Όσαι γυναίκες έφιλοσόφησαν», τό όποιον δυστυχώς, απώλεσθη. Οίανδήποτε λοιπόν φιλοσοφικήν σχολήν και αν εξετάσωμεν, που είναι και τά πρώτα πανεπιστήμια, θά τις βρούμε όχι μόνον απλώς όπαδούς, αλλά και γυναίκες έμπνευσμένες, μεμυημένες, σοφές, μαθήτριες και διδασκάλους.

Θά αναφέρω τά ονόματα μερικων απ' αυτές εκτός από τις Πυθαγορίδες, τις οποίες θά εξετάσωμεν κατόπιν ιδιαιτέρως, και όσον είναι δυνατόν καλύτερα από τά σωζόμενα στοιχεία, για να αντιληφθώμεν, ότι και η γυναίκα της αρχαιότητας ήσχολείτο με την επιστήμην και την μελέτην, διεννοείτο, και πολύ βαθιά μάλιστα, σε όλα τά θέματα της φιλοσοφίας και της ήθικης. Από την φωτεινή πλειάδα αυτών των γυναικων, θά αναφέρω τις έξής:

Στην Σωκρατική σχολήν, την Διοτίμα και την Άσπασίαν.

Η Διοτίμα, την όποία αναφέρει ο Πλάτων στο «Συμπόσιον» ως διδάσκαλο του Σωκράτους, κατήγετο από την Μαντινείαν και ήτο ιέρεια του Λυκίου Διός. Έχουν γράψει γι' αυτήν ο PESTION, ο SCHLEGEL και άλλοι. Ο Πλάτων και ο Σωκράτης τοποθετεί την άρτιωτέραν γνώση στην Διοτίμα, αναγνωρίζοντας και αυτόν τον τρόπον την γυναικεία νοημοσύνη και αντίληψη, όταν η γυναίκα τύχη ανωτέρας μορφώσεως. Είναι τρόπον τινά, υπέρμαχοι της γυναικείας μορφώσεως και αντιλήψεως.

Εκτός της Διοτίμας, ως ιέρειας του Λυκίου Διός, ο Διογένης Λαέρτιος αναφέρει την μεγάλη ιέρεια των Δελφών Θεμιστόκλειαν, ο δε λεξικογράφος Σουΐδας, την Θεόκλεια. Ο Πυθαγόρειος Προφύριος, την μεγάλην ιέρειαν Άριστόκλειαν, ως και άλλες περίφημες και έμπνευσμένες γυναίκες της αρχαιότητας. Ο Ξενοφών, στο «Συμπόσιον» του αναφέρει ότι ο Σωκράτης λέγει τά έξής περίπου, όταν όμιλει σχετικά με την δεξιότητα της όρκηστρίδος. «Και έξ άλλων μέν πολλων, ω άνδρες, και εκ των γυμνασμάτων τά όποια εκτελεί ή νεανίς, γίνεται φανερόν ότι η γυναικεία φύσις μόνον κατά την ισχύν είναι υποδεεστέρα της του άνδρός, δύνανται δέ και αι γυναίκες να παρασκευάζονται εις πάν έργον».

Η Άσπασία ή Μιλησία είναι η εύφυεστάτη και ώρασιότατη σύζυγος του Περικλέους. Είναι η γυναίκα εκείνη στην οίκία της όποίας συνθροίζοντο οι σοφοί της εποχής εκείνης, και τους κατέπλησσε με την ευφυΐαν της, που έδίδαξε τον Σωκράτη, που έκαμε τον Περικλή να μεγαλοουργήση, και την όποιαν οι πολιτικοί του αντίπαλοι, την έδυσφήμισαν.

Στην Πλατωνική Σχολή, έχουμε διαπρεπείς μαθήτριες, την Άξιοθέαν, από τον Φλοιούντα, την Λαοσθένηαν, από την Μαντινείαν, την Άρίαν την μεγαλυτέραν και Άρίαν την μικροτέραν.

Στην Κυνική Σχολή, περίφημος υπήρξε η Ίππαρχία, η αδελφή του φιλοσόφου Μητροκλέους από τις Θήβες και σύζυγος του Κυνικού φιλοσόφου Κράττους.

Στην Κυρναϊκή Σχολή, κόσμημα υπήρξε η σοφωτάτη και σώφρων Άρήτη, θυγατέρα του Άριστίππου, του ιδρυτού της Σχολής, η όποία έδίδαξε την φιλοσοφία και στον υιόν της Άρίστιππον.

Στήν Μεγαρική Σχολή, έθαυμάσθησαν γιά τήν σοφία τους οί πέντε θυγατέρες τοῦ Διοδώρου, τοῦ διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς. Ἡ Ἀρχαία, ἡ Μενεξένη, ἡ Ἀρτεμισία, ἡ Θεόγνις καί ἡ Παντάκλεια γιά τίς ὁποῖες ἔγραψεν ἔπαινους, κατόπιν, ὁ Φίλων ὁ διδάσκαλος τοῦ φιλοσόφου Καρνεάδου. Καύχημα μεγάλο τῆς Σχολῆς αὐτῆς ὑπῆρξε ἡ Νικαρέτη ἀπό τά Μέγαρα, μαθήτρια τοῦ Στίλπωνος.

Στήν Ἐπικουρική Σχολή, ὑπῆρξαν ἡ Λεοντία, ἡ Θεοφίλη καί ἡ Θεμίστα.

Στήν Νεοπλατωνική Σχολή, ἡ Σωσιπάτρα ἡ ὁποία ὑπῆρξε μπτέρα καί διδάσκαλος τοῦ θεοσόφου Ἀντωνίνου, πού δίδαξε στήν Αἴγυπτο, ὅπως ἀναφέρει ὁ Εὐνάπιος, ἱστορικός νεοπλατωνικός. Ἔζησε κατὰ τούς χρόνους τοῦ Ἰουλιανοῦ καί ἦτο σύζυγος τοῦ φιλοσόφου Αἰδεσίου. Ἡ Ἀσκληπηγένεια ἡ νεώτερα, θυγάτηρ τοῦ Πλουτάρχου, ὁ ὁποῖος προΐστατο εἰς τήν Σχολήν τῶν Ἀθηνῶν, στήν ὁποίαν ἤκουσεν μαθήματα ὁ φιλόσοφος Πρόκλος καί ἡ γνωστοτάτη καί ἔνδοξος Ὑπατία.

Ἡ Ὑπατία, ἦτο θυγάτηρ τοῦ Θέωνος, ὠραιότητα καί σεμνή, προικισμένη μέ ἐξαιρετική εὐφυΐα. Ἔδιδασκε τήν φιλοσοφία, τά μαθηματικά καί ἄλλα μαθήματα στήν Ἀλεξάνδρεια κατὰ τόν Ε' μ.Χ. αἰῶνα. Ἀπό παντοῦ, συνέρρεον μαθηταί γιά νά τήν ἀκούσουν. Ἐδολοφονήθη οἰκτρῶς, ἀπό τόν χριστιανικόν ὄχλον τῆς πόλεως ἐκείνης. Ὁ ποιητής Πολυλάς, σέ ἕνα ἐπίγραμμα τοῦ, ὠνόμασε αὐτήν «Ἀχραντιον ἄστρον τῆς σοφῆς παιδεύσεως», ὁ δέ ποιητής Παλαμᾶς, μετέφρασεν στήν ἐλληνική, σέ πολύ ὠραίους στίχους, τό ποίημα τοῦ LECOND DE LISTE.

Θά ἀναφέρω τέλος, καί τίς ἐξῆς διά τήν ἐπιστημονική τους κατάρτιση. Στήν ἱατρική, τήν Ἀγνοδίκη, τήν Ἀσπασία τήν νεώτερα, τήν Ὀλυμπιάδα, τήν Παμφίλη, καί τήν Βερενίκη, ὅπως ἀναφέρει καί ὁ POESTION.

Στίς Φυσικές ἐπιστήμες καί μαθηματικά, τήν Ἀγανίκη, τήν Νικοβούλη, τήν κόρην τοῦ Θουκυδίδου, τήν Θεοδώραν, Ἰππώ, Ἰστιαία, Θεοσέβεια καί τήν προαναφερθεῖσα Ὑπατία, ἡ ὁποία διεκρίνετο διά τήν ἐπιστημονική της μόρφωση.

Τό ἀρχαιότερον ὅμως βασικό σύστημα, ὅπου ἐστηρίχθησαν ὅλα τά κατόπιν φιλοσοφικά συστήματα (ἐκτός τῶν Ὀρφικῶν, πού εἶναι ἀρχαιότερον καί ἀλληλένδετον μέ τό Πυθαγόρειον), εἶναι τό «Πυθαγόρειον Σύστημα».

Περί αὐτοῦ, ἀναφέρει ὁ Διογένης ὁ Λαέρτιος ὅτι: «Μέχρι τοῦ Φιλολάου οὐν ὦν γινῶναι Πυθαγόρειον Δόγμα, οὗτος δέ μόνος ἐξήνεγκε τά διαβόητα τρία βιβλία του ἃ ὁ Πλάτων ἀπέστειλεν ἑκατόν μνῶν ὠνηθῆναι».

Ἐπίσης, ὁ Πορφύριος διευτύωσε τήν γνώμη ὅτι ὅλα τά φιλοσοφικά συστήματα στηρίζονται στήν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν, ἡ ὁποία διευπλώθη καί συνεπληρώθη ὑπό τοῦ Δημοκρίτου. Λέγει δέ τά ἐξῆς: «Πρός δέ τούτοις τόν Πλάτωνα καί Ἀριστοτέλην, Σπεύσιππον τε καί Ἀριστόξενον καί Ξενοκράτην, ὡς φασί οἱ Πυθαγόρειοι, τό μέν κάρπωμα ἐσφετερίσθησαν διά βραχείας ἐπισκευῆς». Δηλαδή, παραγεμίσθηκε καί διαστρεβλώθηκε ἐν πολλοῖς.

Ἐπειδή οἱ ἀρχαιότερες ἀπό τίς φιλοσόφους γυναῖκες, πού εἶναι γνωστά τά ὀνόματά τους ἱστορικῶς, εἶναι οἱ Πυθαγορίδες καί ἡ Σχολή τους, εἶναι, ἄς ποῦμε, οἱ πρωτοπόροι στήν γυναικεία φιλοσοφική μόρφωση καί ἐκπαίδευση. Αὐτές καί ἡ σχολή τους, διά τόν λόγον αὐτόν, θά μᾶς ἀπασχολήσουν κατὰ πρόωτον.

Σ. Ι.

ΤΟ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ
ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ
ΕΝΩΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΔΟΣΗ ΤΩΝ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ
ΕΑΣ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ ΝΑ ΥΙΟΘΕΤΗΣΕΤΕ
ΕΝΑ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΟΝΟΜΑ
ΤΙΜΩΝΤΑΣ ΤΟ
ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΟΠΩΣ
ΔΙΑΔΩΣΕΤΕ ΑΥΤΟ
ΕΤΟΥΣ ΑΠΟΓΟΝΟΥΣ ΕΑΣ

ΚΑΘΕ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟ ΚΑΙ ΙΣΗΜΕΡΙΑ
ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΕΤΟΝ ΧΩΡΟ
ΤΟΥ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΔΟΣΕΙΣ

ΟΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ
ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΟΥΝ
010.52.37.543 ΚΑΙ 010.75.12.156

ΓΛΩΣΣΙΚΟΣ ΑΘΛΟΣ ΤΟΥ Κ. ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΖΟΛΩΤΑ

Ὁμιλίες στίς 26.9.1957 καί 2.10.1957 στήν Συνέλευση τῶν Νομισματικοῦ Ταμείου στήν Οὐάσιγκτον, ὅπου χρησιμοποίησε λέξεις μέ ἐλληνική ρίζα πού ἔχουν πολιτογραφηθῇ στήν ἀγγλική γλῶσσα. Ὅλες οἱ λέξεις εἶναι ἐλληνικές, ἐκτός ἀπό τά βοηθητικά ρήματα καί τά συνδετικά.

INTERNATIONAL BANK FOR RECONSTRUCTION AND
DEVELOPMENT INTERNATIONAL MONETARY FUND

Twelfth Annual Meeting
Boards of Governors
Washington D.C.
Press Release No. 47
September 26, 1957

REMARKS BY THE HON. XENOPHON ZOLOTAS, GOVERNOR OF THE BANK OF GREECE AND GOVERNOR OF THE FUND FOR GREECE, AT THE CLOSING JOINT SESSION

I always wished to address this Assembly in Greek, but I realized that it would have been indeed Greek to all present in this room. I round out, however, that I could make my address in Greek which would still be English to everybody. With your permission, Mr. Chairman, I shall do it now, using with the exception of articles and preposition only Greek words.

Kyrie,

I eulogize the archons of the Panethnic Numismatic Thesaurus and the Oecumenical Trapeza for the orthodoxy of their axioms methods and policies, although there is an episode of cacophony of the Trapeza with Hellas.

With enthusiasm we dialogue and synagonize at the synods of our didymous Organizations in which polymorphous economic ideas and dogmas are analyzed and synthesized.

Our critical problems such as the numismatic plethora generate some agony and melancholy. This phenomenon is characteristic of our epoch. But, to my thesis, we have the dynamism to program therapeutic practices as a prophylaxis from chaos and catastrophe.

In parallel a panethnic unhyprocritical economic synergy and harmonization in a democratic climate is basic.

I apologise for my eccentric monologue. I emphasize my eucharistia to you, Kyrie, to the eugenic and generous American Ethnos and the organizers and protagonists of this Amphictyony and the gastronomic symposia.

INTERNATIONAL BANK FOR RECONSTRUCTION AND
DEVELOPMENT

INTERNATIONAL MONETARY FUND
INTERNATIONAL FINACE CORPORATION

1959 Annual Meetings
Boards of Governors
Washington D.C.

Press Release No. 62
October 2, 1959

STATEMENT BY THE HON. XENOPHON ZOLOTAS, GOVERNOR OF THE BANK OF GREECE AND GOVERNOR OF THE FUND FOR GREECE, AT THE CLOSING JOINT SESSION

Kyrie,

It is Zeus' anathema on our epoch for the dynamism of our economies and the heresy of our economic methods and policies that we should agonize between the Scylla of numismatic plethora and the Charybdis of economic anaemia.

It is not my idiosyncrasy to be ironic or sarcastic but my diagnosis would be that politicians are rather cryptoplethorists.

Although they emphatically stigmatize numismatic plethora, they energize it through their tactics and practices.

Our policies should be based more on economic and less on political criteria.

Our gnomon has to be a metron between economic, strategic and philanthropic scopes. Political magic has always been antieconomic.

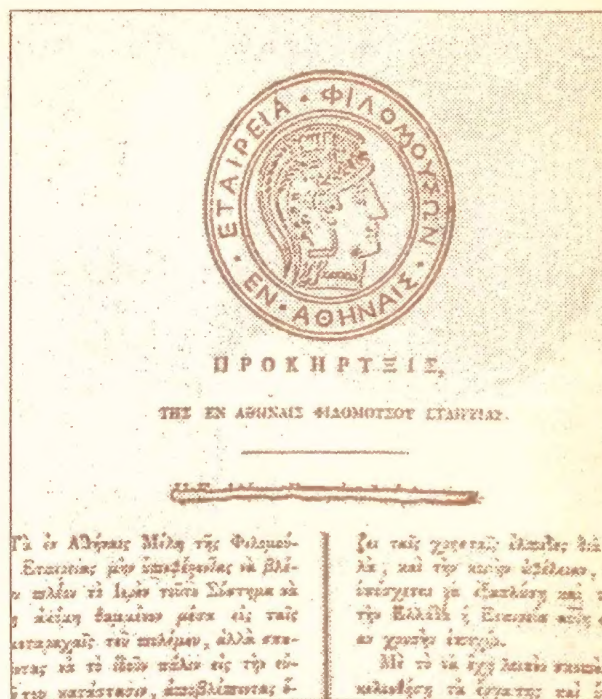
In an epoch characterized by monopolies, oligopolies, monopsonies monopolistic antagonism and polymorphous inelasticities, our policies have to be more orthological. But this should not be metamorphosed into plethorophobia which is endemic among academic economists.

Numismatic symmetry should not hyperantagonize economic acme.

A greater harmonization between the practices of the economic and numismatic archons is basic.

Ἀνάμεσα στὶς ἐμπορικὲς παροικίες τῶν Ἑλλήνων τῆς διασπορᾶς ἰδιαίτερη θέση κατέχει ἡ ἑλληνικὴ κοινότητα τῆς Ὁδησσοῦ. Σχεδόν ἀμέσως μετὰ τὴν ἱδρυση τῆς πόλεως, τὸ 1794, ἡ οἰκονομικὴ καὶ εἰδικώτερα ἡ ἐμπορικὴ τῆς σημασία προκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων πού δροῦσαν ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ ἐλλαδικοῦ χώρου. Ἀπὸ τίς πρῶτες δεκαετίες τοῦ 19ου αἰῶνος, ἑλληνικοὶ ἐμπορικοὶ οἱκοὶ ἐπηρέασαν καθοριστικὰ τὴν οἰκονομικὴ ζωὴ τῆς πόλεως. Ἡ ἑλληνικὴ κοινότητα τῆς Ὁδησσοῦ, τμήμα τῆς ἐμβρυακῆς τότε ἐθνικῆς ἀστικῆς τάξεως, συνέβαλε στὴν βελτίωση τῆς ἐκπαιδεύσεως ἀνάμεσα στὸν ὑπόδουλο Ἑλληνισμό ἱδρύοντας καὶ συντηρῶντας σχολεῖα στὴν Ἑλλάδα, ἐνῶ παράλληλα μετέφερε καὶ ἑλληνικὰ πολιτισμικὰ στοιχεῖα στὶς νότιες περιοχὲς τῆς Ρωσίας. Ἡ παρουσία τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος στὴν πόλη αὐτὴ ὑπῆρξε καὶ ὁ κύριος παράγοντας πού ἐξηγεῖ γιατί ἀπὸ τὴν Ὁδησσὸ ξεκίνησε ἡ ὅλη προετοιμασία πού κατέληξε στὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση τοῦ 1821. Ἀσφαλῶς σημαντικό ρόλο ἔπαιξε ἡ δυνατότητα ἀμεσης καὶ εὐκόλης ἐπικοινωνίας μετὰ ἄλλα ἑλληνικὰ παροικιακὰ κέντρα στὰ Βαλκάνια, καθὼς καὶ τὸ γενικώτερα φιλικὸ πρὸς τὴν Ἑλλάδα κλίμα πού ἐπικρατοῦσε στὴν μεγάλη αὐτὴ χώρα τοῦ Βορρᾶ.

Στὴν Ὁδησσὸ ζοῦσαν καὶ ἐργάζονταν δύο ἀπὸ τοὺς κορυφαίους ἱδρυτὲς τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, ὁ Νικόλαος Σκουφᾶς, πού καταγόταν ἀπὸ τὸ Κομπότι

Προκήρυξη τῆς Ἐταιρείας τῶν Φιλομούσων

τῆς Ἄρτας καὶ διατηροῦσε στὴν πόλη ἕνα μικρὸ καὶ στὰ πρόθυρα τῆς χρεοκοπίας ἐμπορικὸ κατάστημα, καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ Ξάνθος, πού καταγόταν ἀπὸ τὴν Πάτμο καὶ ἦταν ὑπάλληλος στὸ κατάστημα τοῦ μεγάλεμπορου Βασίλη Ξένου. Πρὸς τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1814 ἦλθε στὴν πόλη καὶ ὁ Ἀθανάσιος

Τὰ κέρνα ὁμοιώματα τῶν τριῶν Φιλικῶν στὸ μουσεῖο τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας στὴν Ὁδησσὸ

Τσακάλωφ, νέος 26 χρονῶν, πού ὡς τότε ζοῦσε στὸ Παρίσι καὶ ἦταν στέλεχος τῆς ὀργανώσεως Ἑλληνό-γλωσσῶν Ξενοδοχείων, ἡ ὁποία ἀνάμεσα στοὺς μυστικούς τῆς στόχους εἶχε τάζει τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ ἔθνους.

Σὲ ἕνα ταπεινὸ σπίτι τῆς Ὁδησσοῦ δόθηκε στὶς 14 Σεπτεμβρίου 1814 ὁ βαρὺς ὅρκος τῶν Φιλικῶν. Δὲν μᾶς εἶναι γνωστὸ πότε ἀκριβῶς καθιερώθηκε ἡ ὀνομασία Φιλικὴ Ἐταιρεία. Πιθανόν αὐτὸ νὰ ἐγίνετο στὸ διάστημα τῆς μακρᾶς παραμονῆς τοῦ Τσακάλωφ καὶ τοῦ Σκουφᾶ στὴν Μόσχα, με σκοπὸ τὸν προσεταιρισμὸ στὴν Ἐταιρεία τῶν πλούσιων ἐμπόρων τῆς ρωσικῆς αὐτῆς μεγαλοπόλεως. Γιά τὸν ἴδιο σκοπὸ ὁ Ξάνθος εἶχε πάει στὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ νὰ προσελκύσει στοὺς σκοποὺς τῆς Ἐταιρείας τοὺς Ἑλληνες μεγαλέμπορους πού ζοῦσαν στὴν ὀθωμανικὴ πρωτεύουσα.

Ἦδη ἀπὸ τὴν Ὁδησσὸ οἱ ἱδρυτὲς τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας εἶχαν ἀποφασίσει κατὰ τὴν μύηση τῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων ὡς μελῶν τῆς Ἐταιρείας νὰ χρησιμοποιοῦν τὸν μῦθο τῆς ἀόρατης Ἀρχῆς. Τῆς Ἀρχῆς τῆς ἀγνωστῆς γιὰ τοὺς πολλοὺς, με σκοπὸ νὰ διασκεδάσουν τίς ὑποψίες ὅσων πίστευαν ὅτι ἕνα σοβαρὸ ἐγχεῖρημα, ὅπως ἡ προετοιμασία μιᾶς ἐπανάστασεως, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναληφθῇ ἀπὸ ἐμπόρους δευτέρας τάξεως, καὶ μάλιστα χρεοκοπημένους. Οἱ φόβοι αὐτοὶ ἀποδείχθηκαν βάσιμοι μετὰ κύρια ἐξάιρεση τοὺς ἀδελφούς Σέκερη. Οἱ πλούσιοι ἐμποροὶ, τόσο στὴν Μόσχα ὅσο καὶ στὴν Ὁδησσὸ, ἀνταποκρίθηκαν μᾶλλον ἀρνητικά. Ἡ ὀργανωτικὴ διάρθρωση τῆς Ἐταιρείας ἀκολούθησε ὡς ἕνα βαθμὸ τὴν μορφὴ τῶν συνωμοτικῶν ὀργανώσεων τῆς δυτικῆς Εὐρώπης ἀλλὰ ἐπίσης καὶ τοὺς κανονισμοὺς τῶν τεκτονικῶν στοῶν. Ὅπως σημειωθεῖ ἐδῶ ὅτι ὁ Ἐμμανουὴλ Ξάνθος ἦταν μέλος μασονικῆς στοᾶς. Ἐπίσης πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ Φιλικὴ Ἐταιρεία εἶχε ἐπαφὲς μετὰ κύκλους προοδευτικῶν Ρώσων, ὅπως τὴν γνωστὴ ὀργάνωση τῶν Δεκεμβριστῶν, ἰδιαίτερα μετὰ τοὺς νότιους Δεκεμβριστὲς, καθὼς ἐπίσης εἶχε σχέσεις μετὰ κύκλους

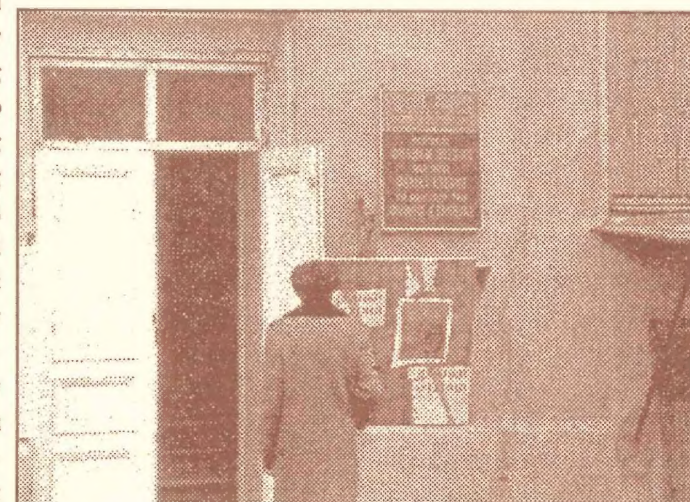

Ἡ πινακίδα στὸ σπίτι ὅπου δόθηκε ὁ ὅρκος τῶν Φιλικῶν στὴν Ὁδησσὸ.

ἀργότερα, καὶ εἶχε ἐπιτυχία, παρά τοὺς προφανεῖς κινδύνους πού ἀντιμετώπιζαν οἱ Φιλικοί μέσα στὸ ἴδιο τὸ κέντρο τῆς ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡ ἐπιβλητικὴ παρουσία πλούσιων ὁμογενῶν στὴν ὀθωμανικὴ πρωτεύουσα ἐξασφάλιζε τὴν ἀριθμητικὴ αὐξηση τῶν μελῶν τῆς Ἐταιρείας καὶ ἀκόμη τὴν ἐνίσχυση τῶν μετρίων, ἄλλωστε, οἰκονομικῶν τῆς Ἐταιρείας. Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση τοῦ '21, ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας εἶχε αὐξηθεῖ σημαντικά. Παράλληλα ἄρχισε καὶ ἡ προετοιμασία διαφόρων σχεδίων, τὰ ὁποία προέβλεπαν, ἐκτός ἀπὸ τὴν διπλωματικὴ ὑποστήριξη, καὶ τὴν συνεργασία σὲ στρατιωτικὸ καὶ πολιτικὸ ἐπίπεδο μετὰ ἄλλους βαλκανικοὺς λαοὺς. Οἱ ἐλπίδες αὐτὲς ὅμως διαψεύσθηκαν.

Ἐνα ἀπὸ τὰ βασικὰ προβλήματα τῶν Φιλικῶν ἦταν ἡ ἐξεύρεση τοῦ κατάλληλου ἀρχηγοῦ. Ἀρχικά ἡ προτίμηση στράφηκε πρὸς τὸν Ἰωάννη Καποδίστρια, τὸν ὑπουργὸ Ἐξωτερικῶν τοῦ Τσάρου. Ὁ Καποδίστριας, ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἀρνήθηκε τὴν ἀρχηγία καὶ στάθηκε ἀντίθετος, λιγώτερο ὅμως κατηγορηματικά, στὴν ἰδέα τῆς ἐξεγέρσεως, τὴν ὁποία ἄλλωστε καὶ ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῖς θεωροῦσε πρόωρη. Μετὰ τὴν ἀρνηση τοῦ Καποδίστρια καὶ μετὰ τὴν ἀρνηση τοῦ Καραϊσκάκη, ἡ ἐπιλογή στράφηκε στὸν Ἀλέξανδρο Ὑψηλάντη, γόνου φαναριώτικης οἰκογένειας καὶ ἐν ἐνεργείᾳ ἀξιωματικὸ τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ.

Περὶ τίς ἀρχὲς τοῦ 1821 ἡ προετοιμασία τῆς ἐξεγέρσεως ἔφτασε στὸ ἀποκορύφωμα. Τέλος, στὶς 21 Φεβρουαρίου τοῦ ἰδίου χρόνου, ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης διέσχισε τὰ σύνορα

Τὸ σπίτι, τὴν ἀρχὴν τοῦ μυστικοῦ ὁρκωτοῦ τῶν Φιλικῶν στὴν Ὁδησσὸ.

ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ

υπό του Πυθαγορείου Διδασκάλου Σ.Κ. ΝΑΓΟΥ

Η θετική επιστήμη δι' ειδικῶν ὀργάνων θέ-
τει σέ ἀνάλυση τήν ὑπόστασι πολλῶν
οὐσιῶν, τά στοιχεῖα δέ αὐτῶν ἀποτελοῦν
τά δόγματά της. Ἀλλά τό δικό μας δόγμα δέν εἶναι
δυνατόν νά ἀπορρέῃ ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας, διότι πι-
στεύουμε ὅτι ὅλες οἱ οὐσίαι τῆς Φύσεως ἀπο-
τελοῦν ἐξωτερική ὑπόστασι αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἡ
αἰτία εἶναι κάποιος ἐνδότερος λόγος ὁ ὁποῖος δέν
δύναται νά προσπελασθῇ διὰ τῶν ὀργάνων τά
ὁποῖα ἡ θετική επιστήμη ἔχει ὡς ἐφόδια.

Ἐμεῖς φρονοῦμε ὅτι κάθε κίνηση τῆς Φύσεως
εἶναι ρυθμός ὁ ὁποῖος κανονίζει τήν δράση μιᾶς
δυνάμεως καί ὅτι ἡ δρᾶσις αὐτῆς συντελεῖ σπου-
δαίως, ὥστε ἕκαστον τῶν ἀτόμων νά ἐκδηλῶνῃ
διάφορα φαινόμενα τῶν ὁποίων ἡ καθολική ἐξέτασις
μπορεῖ νά εἶναι κάποιο μαθηματικό μέσον. Δύναται
νά εἶναι μαθηματικό μέσον, διότι κάθε ὑποστατή
οὐσία τῆς Φύσεως ἔχει καί κάποια ἰδιαίτερη ρύθμισι
καί ἀποτελεῖ ὡς πρός τήν ἐκδήλωσι τῶν δυνάμεων
τῆς ἰδιάζοντα τρόπον ἑκάστη. Γιά νά εἰμεθα ὁμως θέ-
βαιοι ὅτι τά φαινόμενα τῆς Φύσεως ἀποτελοῦν

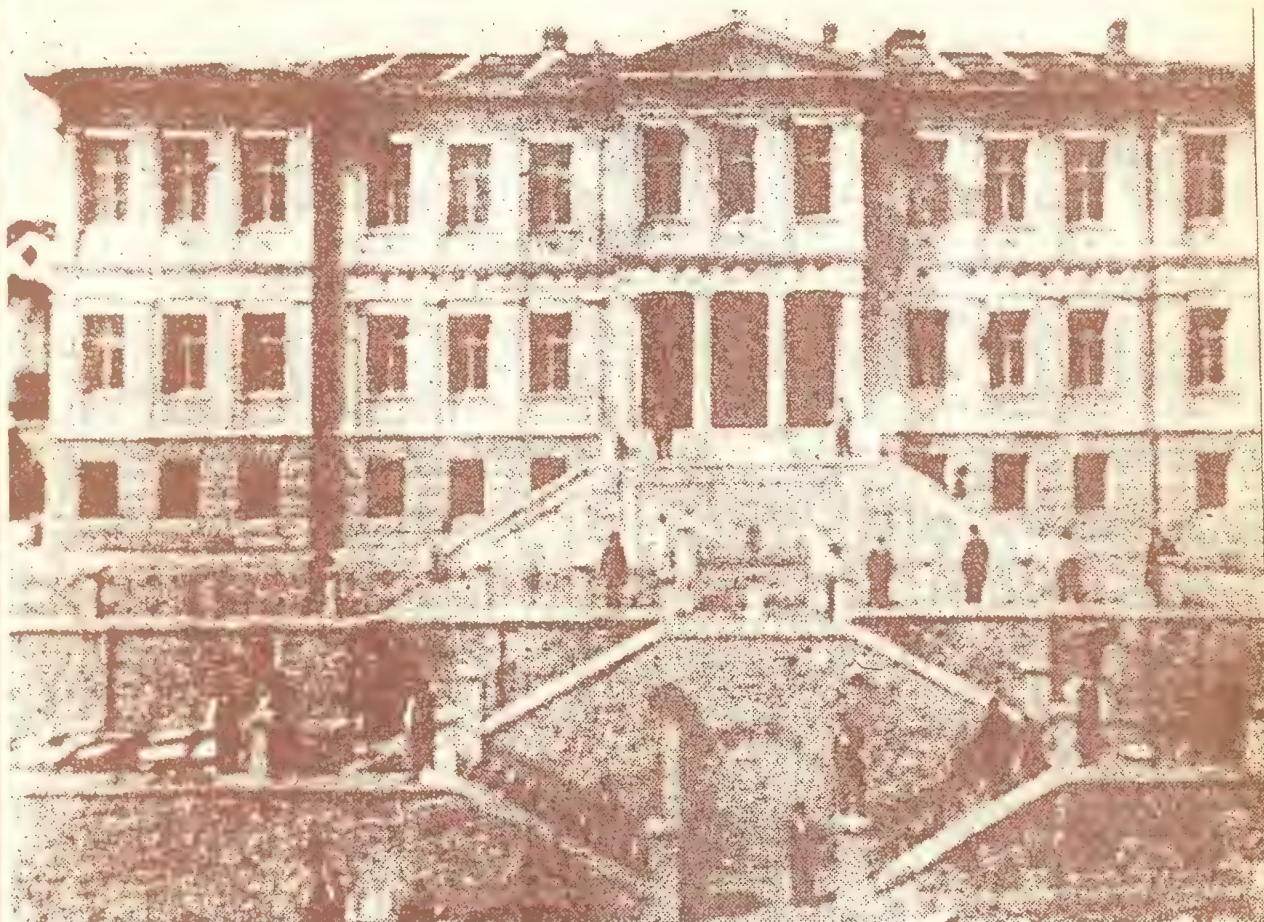
ἕκαστον ἰδιάζοντα τρόπον δράσεων, τοῦτο δυνάμεθα
νά τό ἴδωμεν ἐπὶ παντός ἀντικειμένου, τό ὁποῖο καί
σχῆμα καί μορφή ἰδιαίτερη τῶν ἄλλων ἀποτελεῖ.

Ὑπάρχουν ἀντικείμενα τά ὁποῖα ὅταν τεθοῦν σέ
δράση ἐν συνδυασμῷ ἔχουν ἀποτελέσματα πολὺ
διαφορετικά ἐκείνων τά ὁποῖα θά εἶχε ἕκαστον με-
μονωμένον καί διὰ τοῦτο ὁλόκληρος ἡ Φύσις εἶναι
μέν κάποιο σύνολο δρῶν πρός ἓνα σκοπό, ἀλλά τά
ἀποτελοῦντα αὐτήν μέρη ἔχουν ἕκαστον εἰδική ὑπη-
ρεσία τήν ὁποία τελεῖ ὠθοῦμενον ὁρμεμφύτως.

Οἱ ιδιότητες τῶν μερῶν τῶν ἀποτελούντων τήν
Φύση εἶναι ἀκριβῶς ὅ,τι ἀπαιτήθη νά ἀποτελέσῃ
τό Σύμπαν καί νά συντελέσῃ στήν ἁρμονία του.
Αὐτές λοιπόν οἱ ιδιότητες τῶν οὐσιῶν τῆς Φύσεως
εἶναι ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες θεωροῦνται ἀπό ἐμᾶς στοι-
χεῖα καί βάσεις τῆς ἀστρολογικῆς ἐπιστήμης.
Αὐτές οἱ ιδιότητες ἀποτελοῦν τήν διάκριση τῶν
χαρακτήρων ἐκάστου, αὐτές ἀποτελοῦν τό ἰδιαίτερο
γνώρισμα τῆς μορφῆς ἐκάστου. Ἐάν αὐτές οἱ ιδιό-
τητες δέν εἶχαν διακεκριμένη δρᾶσι καί ὀρισμένον
σκοπό, ὅλη ἡ Φύσις θά ἦταν ἓνα ἄμορφο καί ἀκα-

Νότιο ἡμισφαίριο

Τό Ἑλληνικό σχολεῖο τοῦ Γρηγορίου Μαρασλῆ στήν Ὁδησσό

ἀνάμεσα στήν Ρωσία καί τίς παραδουνάβιες
ἡγεμονίες καί λίγες ἡμέρες ἀργότερα στό Ἰάσιο,
μέ προκήρυξή του, κήρυξε καί ἐπίσημα τήν Ἑλλη-
νική Ἐπανάστασι.

Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι ἡ Φιλική Ἐταιρεία κατὰ
τήν προετοιμασία τῆς ἐξεγέρσεως ἀπέφυγε νά
δώσει στόν ἀπελευθερωτικό ἀγῶνα τό ἀναμφι-
σβήτητο κοινωνικό του περιεχόμενο. Στίς διά-
φορες ἐπαναστατικές της προκηρύξεις ἀπέφυγε
νά πάρει θέση στά καυτά ἐλληνικά προβλήματα,
στό κυριώτερο πρόβλημα πού ἦταν τό ἀγροτικό,
τό πρόβλημα δηλαδή τῆς ἰδιοκτησίας τῆς γῆς καί
τῆς διανομῆς της στοὺς ἀκτήμονες ἀγωνιστές.

Τά αἶτια θά πρέπει νά ἀναζητηθοῦν στήν κοι-
νωνική ἀνωριμότητα τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, γε-
γονός εὐεξήγητο, καθὼς ἐπίσης καί στο γεγονός
ὅτι, ἂν ζητοῦσαν τήν ἐπιβολή κοινωνικῶν καί
οικονομικῶν μεταρρυθμίσεων, θά προκαλοῦσαν
τήν ἐντονη καί βέβαιη ἀντίδραση τῆς παραδοσια-
κῆς ἀρχουσας τάξεως τῶν γαιοκτημόνων, τό με-

γαλύτερο μέρος τῶν ὁποίων πῆρε ἀπρόθυμα μέ-
ρος στήν Ἐπανάστασι.

Ἡ ἀδυναμία τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας φαίνεται
ἐπίσης ἀπό τήν διαπίστωση ὅτι εὐθύς μετά τήν
ἐναρξη τοῦ ἀγῶνα τό πολιτικό της βάρος σχεδόν
ἐκμηδενίστηκε. Ἀκόμα ὁμως οἱ Φιλικοί ἔπρεπε νά
λάβουν ὑπ' ὄψη τους καί τόν ξένο παράγοντα.

Μετά τό συνέδριο τῆς Βιέννης, τό 1815,
ὁποιαδήποτε ἀναταραχή στήν Εὐρώπη θά προ-
καλοῦσε τήν βέβαιη καί καταστροφική ἐπέμβαση
τῶν ἀντιδραστικῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας.
Κατά συνέπεια, κατὰ τήν κρίση τῆς ἡγεσίας τῶν
Φιλικῶν, ἡ Ἑλληνική Ἐπανάστασι ἔπρεπε νά
δείξει στήν Εὐρώπη ὅτι ἦταν ἓνα καθαρά ἐθνι-
κοαπελευθερωτικό κίνημα, πού στρεφόταν μόνο
ἐνάντια στόν ξένο δυνάστη καί ὄχι ἐνάντια στό
πολιτικό καί κοινωνικό κατεστημένο.

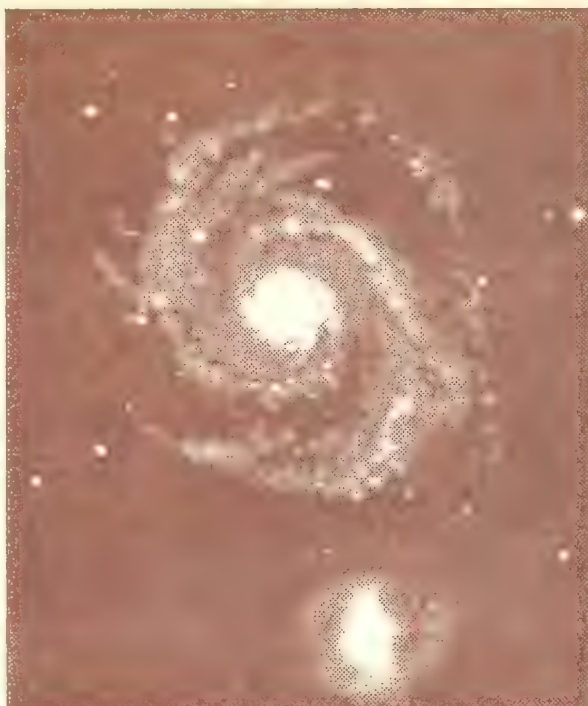
Δημήτριος Λουλές

Καθηγητής Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων

τέργαστο σύνολο καί οὐδέν ἐξ αὐτῆς θά ἠδύνατο νά προκύψῃ. Ὡς εἵπομεν, ἐκάστη τῶν ιδιοτήτων ἀποτελεῖ ιδιαίτατο λόγο καί ὁ λόγος ἐκάστης ἀποτελεῖ εἰδικό ὄργανο τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς διὰ τῆς ὁποίας δύναται νά συντελεσθῇ ἐπίτευξις νοητικῆς ὑποστάσεως. Ἄνευ τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς ἰδιαιζούσης εἰδικότητος τῶν ὀργάνων τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς καί ἄνευ τῆς αἰτίας ἡ ὁποία ὑπαγόρευσε τὴν σύστασίν της, σκότος ψηλαφητόν θά ἀποτελοῦσε τῆς ψυχῆς τοῦ Σύμπαντος τὴν ὑπόστασι.

Ἐν παρόδῳ, ἐπειδὴ εἶπον περὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Σύμπαντος, ἐπιτρέψατε νά προσθέσω δύο λέξεις ἐκδηλῶν δι' αὐτῶν καί τὴν περὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Σύμπαντος πίστι μου. Κατ' ἐμέ ψυχὴ τοῦ Σύμπαντος εἶναι τὸ σύνολο τῶν δρώντων ἐν αὐτῷ νόμων οἱ ὅποιοι διὰ τῆς εἰδικότητος τῶν παρασκευαζομένων ὑπὸ τῶν ἐκόντων ἰδιατέραν ἐνέργειαν ἐκάστης τῶν οὐσιῶν αὐτῶν μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου ὁργανισμοῦ, ἀποτελοῦν τὴν ἀτομικὴ καὶ νοητικὴ τῆς ψυχῆς ὑπόστασι ἐκάστου. Ἡ κατάταξις τῶν νόμων τῆς Φύσεως σέ διακεκριμένα ΕΓΩ ἀποτελεῖ τὴν ἐξωτερικὴν τὴν ἐμφάνισιν σέ ὄντα καί σέ αὐτὸ συνετέλεσε ἐκάστη εἰδικὴ οὐσία, διότι ἄλλη μὲν ἐξεδήλωσε τὸν ἑαυτῆς νόμον σέ τοῦτο τὸ μέρος τοῦ ὑποκειμένου, ἄλλη δέ σέ ἐκεῖνο.

Ἡ περὶ τῶν πραγμάτων αὐτῶν πίστις μου ἀποτελεῖ εἰδικὴ εἰσαγωγή στίς ιδέες της καί διὰ τοῦτο ἐπανερχόμενος στό θέμα μου, λέγω ὅτι ἕκαστον μέρος τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς ἔχει ἐξαρτηθῇ ἐξ ὁρισμένης οὐσίας τοῦ Σύμπαντος. Καί ἐπειδὴ στό στερέωμα παρατηρεῖται πληθώρα οὐρανίων σωμάτων, ἡ ἀστρολογικὴ ἐπιστήμη, ἡ ἐπιστήμη τῆς ιδέας καί τῆς ἀποκρύφου μαθηματικῆς, πιστεύει ὅτι ἕκαστον τῶν σωμάτων αὐτῶν κατ' ἀναλο-

ΔΙΝΗ ΓΑΛΑΞΙΑ. ΤΑ ΑΣΤΡΑ ΜΠΑΙΝΟΒΓΑΙΝΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΒΡΑΧΙΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΠΕΙΡΑΣ

γία, ὥστε ἕκαστον αὐτῶν νά δύναται νά ἐπηρεάζῃ καί ἐπηρεάζεται ὑπὸ τῶν ἄλλων, οὕτως ὥστε νά συντελῇται μία καθολικὴ ἀλληλεγγύη ἐπιρροῶν καί νά ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῆς ὅλη ἡ ἁρμονία τῶν σωμάτων καί ἡ διαμόρφωσις τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐκδηλουμένων ἀντικειμένων. Παλαιότερον εἶχον εἶπει ὅτι ἕκαστον τῶν ἀντικειμένων τῆς Γῆς ἐξηρητήθη ἐξ ὁρισμένης ἐπιδράσεως τῶν σωμάτων τοῦ Οὐρανοῦ.

Ὡς λοιπὸν τοῦτο συνέβη, συμβαίνει καί ὡς πρὸς τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἀνθρωπότητα ἄτομα. Δηλαδή τὰ σώματα περὶ τῶν ὁποίων ὁμίλησα ἐπιδρῶν ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας κατὰ τὴν ἀναλογία τὴν ὁποία εἶχον ἐκ τῆς συστάσεώς τους καί κατὰ τὴν πλεονάζουσα οὐ-

σία. Ἐάν λοιπὸν ἄτομον συλληφθῇ καί γεννηθῇ ὑπὸ τὴν ἐπιρροήν σώματος τοῦ ὁποίου ἡ οὐσία συντρέχει τὴν σύστασιν τῆς καρδιᾶς, τὸ ἄτομο αὐτὸ θά ῥέπῃ πρὸς τὰ αἰσθήματα τῆς καρδιᾶς καί καθόλου πρὸς τίς ὁρμές τῆς Φύσεως. Θά εἶναι εὐθύ, τὸ αἶσθημα καί τὸ μῖσος οὐδέποτε θά ἀποτελεῖ ἀντικείμενο τῆς σκέψεώς του. Ἐάν ἐπίσης ἐγεννήθη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν σώματος τοῦ ὁποίου ἡ οὐσία συντρέχει τὴν σύστασιν τῶν ὀφθαλ-

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΝΕΦΟΣ ΤΟΥ ΜΑΓΓΕΛΛΑΝΟΥ ΑΠΕΧΕΙ ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ 112.000 ΕΤΗ ΦΩΤΟΣ

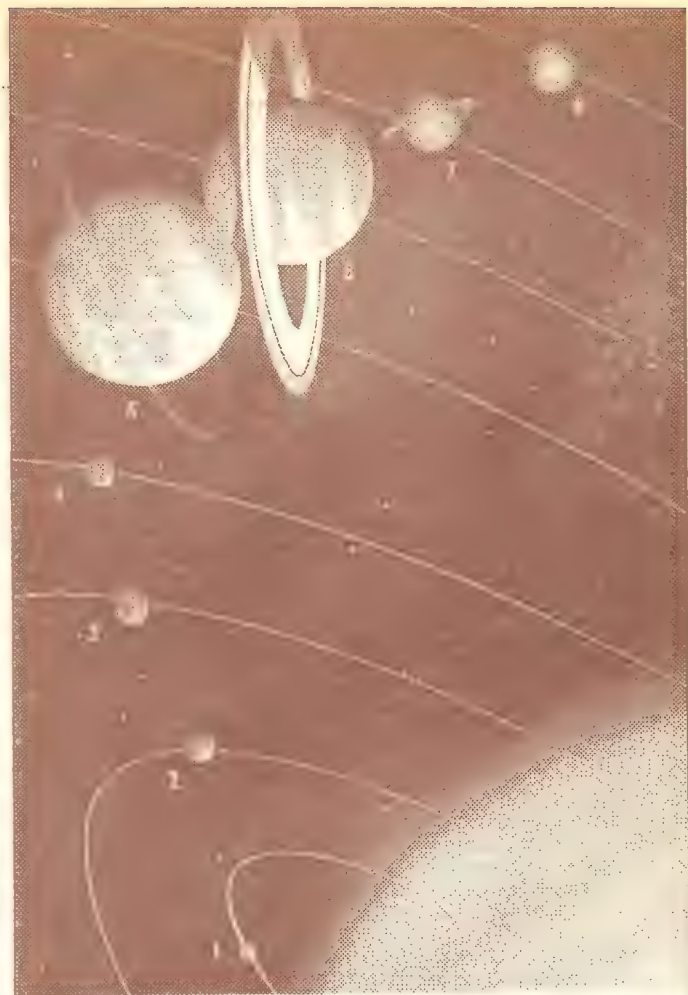
μῶν, ἡ παρατηρητικότης του θά εἶναι μεγάλη καί ἡ ὁξύτης τῆς ὁράσεώς του ἰσχυρά. Τοῦτο αὐτὸ θά συμβαίῃ καί διὰ ἄτομο τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὑπὸ τὴν ἐπιρροήν σώματος τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίδρασις συντρέχει τὴν σύστασιν τῆς γλώσσης, ὅτε ἡ εὐφράδεια θά εἶναι ἡ κυριαρχοῦσα ἰσχὺς του.

Πρέπει ὁμῶς νά προσθέσουμε ὅτι στὰ Οὐράνια σώματα ὡς πρὸς τὰς ἐπιρροὰς ὑπάρχει κάποια ἀριθμητικὴ κατάταξις τῆς ὁποίας ὁ τρόπος μπορεῖ νά ἐξευρεθῇ ἐάν γνωρίσουμε καλῶς τὸν τρόπο τῆς συστάσεως τῶν σωμάτων τοῦ Οὐρανοῦ τὸν ὁποῖον βεβαίως ἡ ἐπιστήμη τῶν Μάγων - ἀστρολόγων δέν ἀγνοεῖ. Ἡ κατάταξις κατὰ ἀριθμητικὴ σειρά τῶν Οὐρανίων σωμάτων καταδεικνύει τὴν σειρά τὴν ὁποία ἕκαστον τούτων ἔχον ἐπιδρᾶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἀναλόγως λοιπὸν τῆς σειρᾶς αὐτῆς τὰ διάφορα ἄτομα ἔχουν κατὰ δυναμικὴ ἐνέργεια τὰ ὄργανά τους. Καί ἂν μὲν ἐγεννήθημεν ὑπὸ τὴν ἐπιρροήν τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Λέοντος τοῦ ὁποίου εἰδικὴ σύστασις εἶναι ἡ φαιά οὐσία τοῦ ἐγκεφάλου, τοὺς ἀντίποδας τῆς ἀριθμητικῆς κατατάξεως θά ἔχουν οἱ ἀστερισμοὶ τοῦ Ὑδροχόου καί τῶν Ἰχθύων, τῶν ὁποίων εἰδικὴ σύστασις εἶναι τὰ ἄκρα τοῦ ἀνθρωπίνου ὁργανισμοῦ.

Ἐάν κατὰ τὴν ὥρα τῆς γεννήσεως ἑνὸς ἀτόμου συμπέσῃ νά κυριαρχῇ τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο ἄκρον τοῦ συντελοῦντος ἀστερισμοῦ νά παραχθῇ ἡ καρδιά του, τὸ ἄτομο τοῦτο δέν θά δυνηθῇ νά ζήσῃ ἐπὶ μακρόν. Ἀναλόγως τῆς σειρᾶς τῶν ἐπιρροῶν εὐρίσκονται σέ ἐμᾶς διατεθειμένες οἱ δυνάμεις οἱ συντρέχουσες στὴν δρᾶσιν τῶν ὁργανισμῶν μας. Καί ἂν μὲν ἔχουμε ἐν πλεονότητι τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων, τὰ πλησιέστερα αὐτῶν ὄργανα ἀποτελοῦν τὴν ἀναλογία τῆς κατὰ σειράν διαβαθμίσεως τῶν δυνάμεων τῶν ὁποίων αἰτία ὑπῆρξε ἡ ἐπιρροή τῶν Οὐρανίων σωμάτων, τῶν ἀλληλοδιαδόχων καί κατὰ σειράν ἐπηρεαζόντων ἐμᾶς.

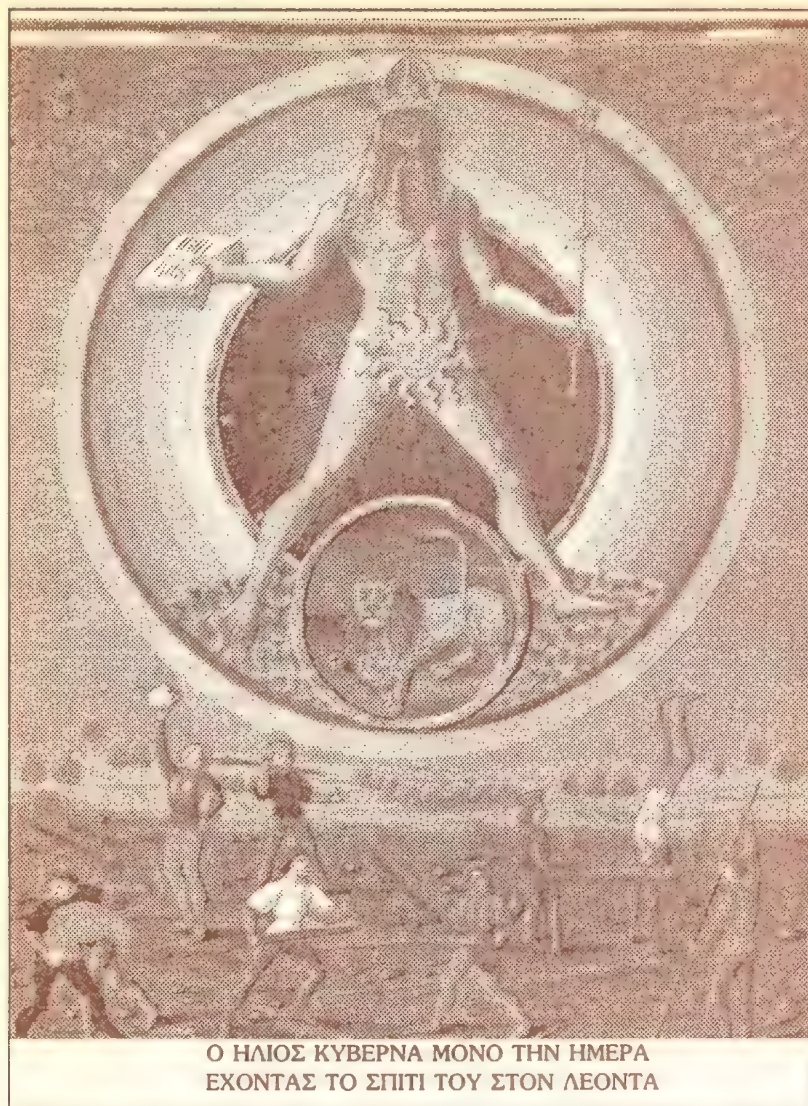
Ἡ ἀριθμητικὴ κατάταξις τῶν ἀστερισμῶν, ἡ εἰδικότης ἐκάστης αὐτῶν ἐπιρροῆς καί ὁ πίνακας ὁ ὁποῖος θά ἐμφαίῃ τὴν εἰδικὴν ὥρα κατὰ τὴν ὁποία ἕκαστος ἀστερισμὸς ἐπιδρᾶ ἐπὶ τῆς Γῆς, θά ἀπετέλῃ ἀληθῶς γνῶμονα, δυνάμενον νά μᾶς βεβαιοῖ σέ κάθε ὥρα τὴν πνευματικὴν, ἠθικὴν, ὁργανικὴν καί διανοητικὴν ὑπόστασιν ἐκάστου ἀνθρώπου ὡς ἐπίσης καί τὰ ἔτη ζωῆς του, ἐάν σέ αὐτὰ θέλαμε νά προσθέσουμε καί τὴν ἡμερομηνία, τὸ ἔτος καί τὴν ὥρα τῆς γεννήσεως ἐκάστου, ὡς καί τὴν ὥρα τῆς συλλήψεως.

ΤΟ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟ ΜΑΣ ΣΥΣΤΗΜΑ

Πάντα δέ ὅσα ἀποτελοῦν ἀνεξιχνίαστο μυστήριον στόν ἀνθρώπο, τότε, θά συνέτρεχαν στό νά ἀποτελοῦν γι' αὐτόν εἰδικὴ γνώση ἡ ὁποία θά συντελοῦσε ὥστε νά τὸν ὀδηγήσῃ ἐπὶ ἄλλων σπουδαίων φαινομένων τῆς Φύσεως τῶν ὁποίων ἡ γνῶσις ἀναντιρρήτως θά μπορούσε νά μεταβάλῃ τὸν ἀνθρώπο σέ θεό.

Ἐθίξα τὸ ζήτημα αὐτὸ κατὰ τὸ μέτρο τῶν δυνάμεών μου, ἀλλὰ γιὰ νά μπορῶ νά σᾶς μεταδώσω ὅλο τὸ δόγμα τῆς πίστεώς μου, πρέπει ἀκόμη νά σᾶς πῶ ὅτι κάθε ἀντικείμενο τῆς Φύσεως τοῦ ὁποίου ἡ σύστασις ἀπαίτησε εἰδικὴ ἐπιρροή οὐρανοῦ σώματος, ἀποτελεῖ καί εἶδος γνώσεως, ἡ ὁποία χειριζομένη κατὰ μέτρον ἐφικτόν ὑπ' ὧν θά εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά παραγάγῃ ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι ἀληθῶς θά εἶχαν θεῖαν ἐνέργειαν. Βεβαίως, διότι θά ἐγνώριζαν τίς στιγμές κατὰ τίς ὁποῖες κυριαρχοῦν τὰ Οὐράνια σώματα ἐπὶ τῆς Γῆς, καί συνεπῶς ἐφ' ἡμῶν, καί θά ἐνίσχυαν τὰ ὄργανα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἰδικῶς συντρέχουν στὴν ἐκδήλωσιν τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς, δι' ὁρισμένων ἀντικειμένων, ἴσα ἐκόντων δύναμιν ἐπιρροῆς πρὸς τὰ ὄργανα τὰ ὁποῖα θά ἠθέλαν νά ἐνίσχυσουν. Καί τότε ὁ δυνάμενος νά χαρακτηρίζεται φυσικῶς ἀδύνατος τὸν νοῦν, τεχνικῶς θά καθίστατο ὑπέροχος (τὸν νοῦν).

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΥΒΕΡΝΑ ΜΟΝΟ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ
ΕΧΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΛΕΟΝΤΑ

Διότι διαρκώς θά ενίσχυε αυτόν διά δυνάμεως επιρροής, έχουσης ακριβώς αυτόν τόν σκοπόν. Αυτός ακριβώς ο λόγος υπαγορεύει ώστε ο άνθρωπος ο καταγινόμενος στην έρευνα των δυνάμεων της Φύσεως νά μή λαμβάνη κάθε τροφή και είς κάθε ώρα, νά μή λαμβάνη και χειρίζεται κάθε είδους αντικείμενο και σέ κάθε ώρα και γι' αυτό οι γνωρίζοντες αυτά άνθρωποι παρήγαγαν φαινόμενα τά όποια οι άμαθείς υπέθεσαν ότι συνετελέσθησαν συνεργεία δαιμόνων.

Από της στιγμής κατά την όποία ή ανθρωπότης, ή ειδικώτερον ο άνθρωπος, έχασε τά σημεία αυτά της γνώσεως της Αστρολογίας, έπαυσε νά παράγη θαυμαστά φαινόμενα και έπαυσε νά συντελῆται αναγέννησις στίς ανθρώπινες ψυχές. Περιορισθείσης δέ της ανθρωπότητος μόνο επί της τροχιάς των θετικών επιστημών, δέν καθίσταται γι' αυτήν δυνατόν νά γνωρίση τί συντελείται επέκεινα του νοητικού αυτής όρίζοντος. Θά διαιωνίζεται μόνον άμαθώς καταναλίσκουσα τίς δυνάμεις της σέ πάθη τά όποια άποτελούν τόν τάφο της ιχύος της. Ένώ ομάδα ανθρώπων δρώσα διαφορετικά και όχι μόνο μέ τίς βάσεις της θετικής επιστήμης θά μπορούσε κάλλιστα νά επικύση

μείζον φώς επί των φυσικών φαινομένων και θά συνέτρεχε ώστε νά αναγεννηθῇ ή ανθρωπότης και νά μεταπηδήση επί άλλων επιπέδων τά όποια θά της παρείχαν μείζονα δύναμι γνώσεως εκ της όποίας αναμφιβόλως θά προέκυπτε κάποια υγιής κατάστασις, εξασφαλίζουσα τόν άνθρωπο από κάθε άποψι και προάγουσα αυτόν ήθικώς.

Τό ελληνικό Έθνος τοιαύτην είχεν άφειτηρία και εάν δέν κατίσχυον οι αντίθετες ιδέες, αναγάγουσες τόν δόλο και την άπάτη σέ επιστήμη διά του πολιτευέσθαι τούς ανθρώπους, ή Έλλάς θά ήτο διαρκές σημείον εκ του όποιου πάντοτε θά έρρεε φώς, φωτίζον τούς σκοτισμένους πληθυσμούς της Γης.

Οί γνώσεις οι προκύπτουσες εκ της μαθηματικής της αστρολογίας επιστήμης επεκτείνονται επί πάσης παραγωγής είτε ανθρώπων είτε αντικειμένων, ώστε και αυτές οι πλουτοπαραγωγικές συνθήκες των ανθρώπων θά είχαν άλλην ύπόστασι, αν ή σοφία των Μάγων κατίσχυε επί των ανθρωπίνων πραγμάτων, και δέν υπάρχει κλάδος επιστήμης επί του όποιου νά μή δύνανται νά ποιήσουν εκπληξι τά αστρολογικά φαινόμενα. Αλλά γιά νά συνετελεσθῇ αυτό πρέπει

τούς κλάδους της επιστήμης νά τούς διευθετούν άνθρωποι σοβαρά άσχοληθέντες, πεπειραμένοι και ενισχυμένοι μέ τέτοιες γνώσεις.

Όταν οι ανατολικοί λαοί ακολουθοῦσαν τούς Μάγους αυτών, πρό παντός επρόσεχαν σέ ό,τι αυτοί μετέδιδαν και επί τη βάσει των μεταδόσεων τούτων οι σοφοί κατήρτιζαν τίς χρονολογίες τους και την διαίρεσι του έτους κατά τρόπον δυνάμενον νά πληροῖ όλες τίς ανάγκες των κοινωνιών τους.

Δυστυχώς οι μεταγενέστεροι τούτων λαοί, ούδέποτε ήθέλησαν νά προσέξουν στίς έξωτερικεύσεις αυτές των Μάγων καθώς και είς τας αιτιολογίας της διαφορής ή όποία προκύπτει εκ της μεταπτώσεως ή όπισθοδρομήσεως, (ώς υπό των ανθρώπων ονομάζεται), του άξονος της Γης επί του σημείου των δεσμών της εκλειπτικής, και δι' αυτό εκτοτε οι αντίστοιχοι πρός τούς μῆνες Βασιλεύει του Ούρανοῦ άλλαξαν θέσεις και τά αστρολογικά φαινόμενα πού δύσκολα δύνανται νά γνωσθοῦν επί τη βάσει του ισχύοντος ήμερολογίου.

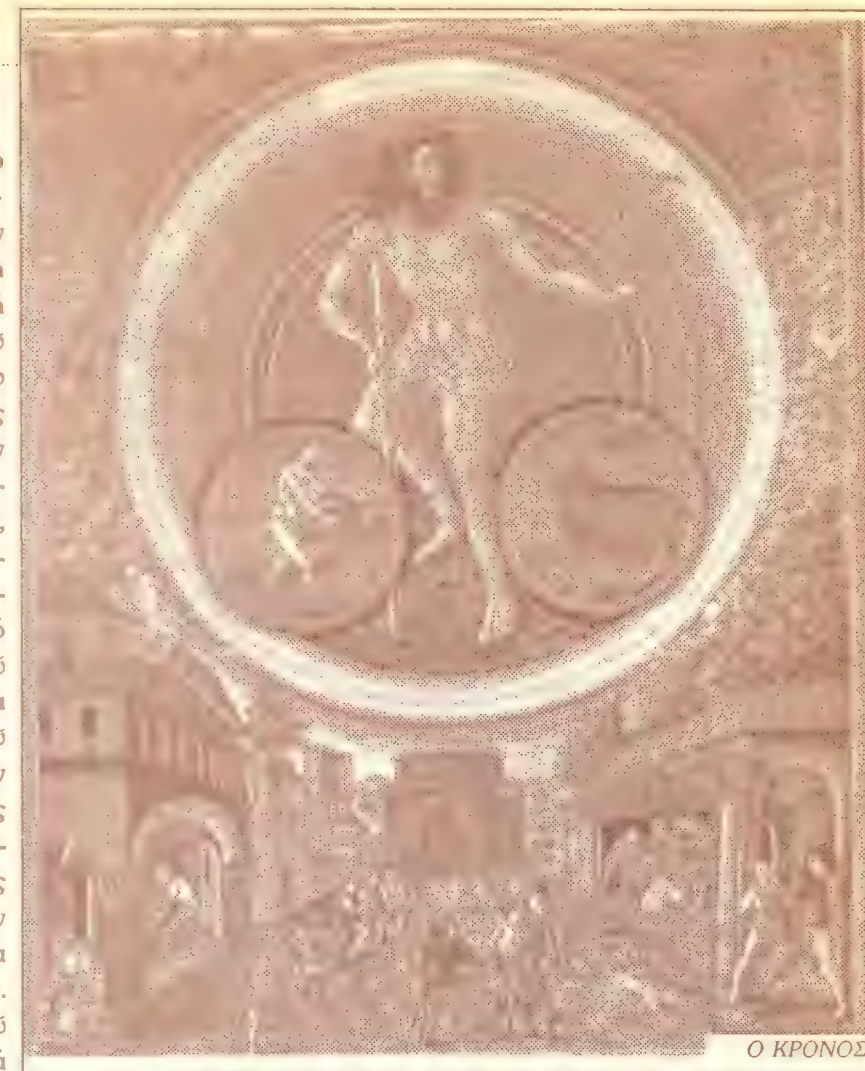
Οί Μάγοι, όταν κατήρτισαν τό αστρολογικό τους έτος, γνώριζαν την προκύπτουσα αυτήν διαφορά και ακόμα μάντευαν ότι αυτή έχει προκύψει, άφ' ενός εκ της μή επαναφορής όλοκλήρου του Ήλιακού συστήματος επί του αυτού σημείου της εκκινήσεώς του, άφ' έτέρου, ως εκ των αλλοιώσεων των επιφανειών της Γης οι όποιες προκαλούν ταλαντεύσεις ανεπαίσθητες του άξονός της, λόγω της αναπτύξεως των μαγνητικών της δυνάμεων, ή όποία συντελείται εκ των μεταβολών τούτων. Τό γεγονός αυτό της μεταπτώσεως του άξονος είναι φυσικόν και δυνάμει αυτού όπισθοχωρούν οι Βασιλείς του Ούρανοῦ του Έαρος επί των σημείων του Χειμῶνος, προκαλούν διαφόρους έξωτερικεύσεις και έτσι μεταβάλλονται και οι μορφές των επιφανειών της Γης. Σπουδαιότατα δέ επιδροῦν στην έξαφάνισι αυτών και την δημιουργία άλλων οι όποιες πρότερον δέν υπήρχον. Για νά λάβετε πλήρη αντίληψι του πράγματος τούτου, θά σᾶς πῶ και τά ακόλουθα.

Οί αρχαίοι Μάγοι διαίρεσαν τό έτος σέ τέσσερις εποχές. Και τούτο διότι φύσει παρουσιάζει την διαφορά της εποχής από εποχήν κατά τούς τέσσερις σταθμούς του έτους οι όποιοι προσδιορίζουν την διαφοράν της ατμόσφαιρας και την εκδήλωση των διαφορών φαινομένων, δεύτερον δέ διότι ή Γη εύρίσκεται επί διαφόρων σημείων ευθυγραμμούσα μετά του Ήλιου πρός διάφορα κέντρα του Ούρανοῦ.

Τίς εποχές αυτές μπορούσαν νά τίς διαιρέσουν και σέ περισσότερες, σέ έξι παραδείγματος χάριν. Δέν έπραξαν όμως αυτό, διότι τίς τέσσερις καταστάσεις της Γης, της ύλης δηλαδή, τίς εξήρτησαν εκ των τεσσάρων αυτών κέντρων του Ουρανίου κύκλου.

Τήν μέν πρώτη την ονόμασαν ΓΗΝ και την απέδωσαν στην εποχή κατά την όποία φαίνεται ότι ο Ήλιος διέρχεται τούς Ζωδιακούς άστέρες Ζυγοῦ, Σκορπιοῦ, Τοξότου.

Τήν δευτέραν, την όποιαν ονόμασαν ΥΔΩΡ, την απέδωσαν στην εποχή την όποία διέρχεται ο Ήλιος τούς Ζωδιακούς Αιγόκερω, Ύδροχόου και Ίχθεῖς.

Ο ΚΡΟΝΟΣ

Τήν τρίτη, την όποία ονόμασαν ΑΕΡΑ κατά την όποία ο Ήλιος ξεπροσώπει την ατμόσφαιρα, την απέδωσαν στην εποχή κατά την όποία ο Ήλιος διέρχεται τούς Ζωδιακούς άστέρες Κριόν, Ταῦρον και Διδύμους.

Και την τετάρτην, την όποιαν ονόμασαν Πῦρ και ξεπροσώπει τόν Ούρανό, την απέδωσαν στην εποχή κατά την όποία ο ήλιος διέρχεται τούς Ζωδιακούς Καρκίνον, Λέοντα και Παρθένον.

Των τεσσάρων αυτών εποχών Βασιλείς κυριάρχους όρισαν,

τόν ΘΕΟΝ ΔΙΑ, του Πυρός και Ούρανοῦ
τήν ΘΕΑΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ της Ατμοσφαιρας
Αέρος

τήν ΘΕΑΝ ΗΡΑ του Ύδατος
τόν ΘΕΟΝ ΑΡΗ της Γης

Οί τέσσερις αυτοί Ουράνιοι Βασιλείς ανταποκρίνονται πρός τίς τέσσερις καταστάσεις της ύλης και είναι κυριάρχοι των τεσσάρων στοιχείων.

Συγχρόνως μέ αυτά έδόθησαν οι λοιπές κυριαρχίες πρός τούς άλλους όκτώ Βασιλείς - Θεούς.

Ἦτοις ἐκάστη ἐποχὴ ἔχει τρεῖς κυριάρχους, οἱ ὅποιοι βασιλεύουν μαζί ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τους, διαιρέσαντες αὐτήν σὲ τρία ἴσα μέρη, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἔλαβε ἀνὰ ἓνα.

Οἱ Βασιλεῖς αὐτοὶ ἔστησαν τοὺς θρόνους
τοὺς καὶ ἄκολουθίαν ἐπὶ τῶν δώδεκα
σημείων τοῦ Ζωδιακοῦ καὶ ὥς ἐκ τῶν γνω-
στῶν λόγων ἐρχόμενοι σέ εὐθυγραμμίαν
μετὰ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Γῆς μεταβιβάζουσιν
ἐν αὐτῇ, τῆς Γῆς, τίς δυνάμεις τοὺς.

Ὡς ἐκ τῆς μεταπτώσεως ὅμως τοῦ ἄξιονος τῆς

Τῆς, ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι ἀνάγιοι Βασιλεῖς, ἡ κυριαχία τοὺς ἀλλάσσει φάσι κατὰ τὴς ἐποχῆς τοῦ ἔτους καὶ ἡ ὀπισθοδρομῆσις αὐτῇ, τὴν ὁποία ὑφίστανται οἱ Βασιλεῖς τοῦ Πυρός πρὸς τὸ σημεῖο τὸ ὁποῖον κατέχουν οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἀτμοσφαίρας-Ἀέρος, ἐπιφέρουν μεγίστη μεταβολὴ στὶς λειτουργίες τοῦ Ἀέρος καὶ ἔτσι τὸ στοιχεῖο αὐτὸ ἀπολεπτύνεται περισσότερο καὶ καθίσταται γοργότερα ἐν τῇ ἐξελίξει του, συντρέχον συγχρόνως ὅλες τὴς μορφῆς τῆς ὑπ' αὐτόν δρώσης Φύσεως νὰ μεταβάλλουν λειτουργίες καὶ νὰ καθίστανται θειότερες.

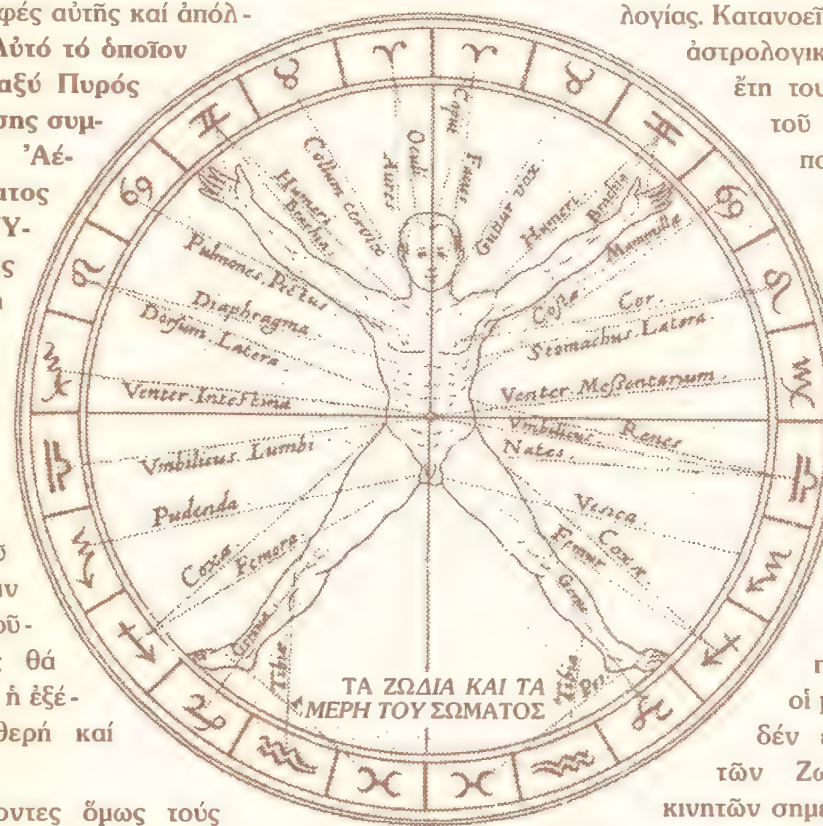
ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ. ΗΜΙΣΦΑΙΡΙΟ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης μεταδόσεως τῶν τεσσάρων Βασιλειῶν τῶν τεσσάρων στοιχείων καὶ τῶν ἐντεῦθεν διαφορετικῶν τοὺς ἐπιδράσεων ἐπὶ τῶν ἐπιφανειῶν τῆς Γῆς, δημιουργοῦνται νέες φυτικές καὶ ζωικές μορφές αὐτῆς καὶ ἀπόλ-
λυνται ἄλλες. Αὐτό τό ὅποῖον συμβαίνει μεταξύ Πυρός καὶ Ἀέρος ἐπίσης συμ-
βαίνει μεταξύ Ἀέ-
ρος καὶ Ὑδατος καὶ μεταξύ Ὑ-
δατος καὶ τῆς
Γῆς καὶ ἔτσι ἡ
Γῆ ἐξελίσσε-
ται αἰεὶ μετα-
τιθεμένων ἐπὶ
τῶν τεσσά-
ρων ἐποχῶν
τοῦ ἔτους τῶν
Βασιλειῶν τοῦ
Οὐρανοῦ. Ἐάν
δέν συνέβαινε τοῦ-
το, οἱ μορφές θά
ἦσαν πάγιες καὶ ἡ ἐξέ-
λιξις ὄχι σταθερή καὶ
ἀναλλοιώτη.

Μὴ γνωρίζοντες ὁμῶς τοὺς
λόγους αὐτοὺς, οἱ μετὰ τοὺς μεγάλους
Μάγους καὶ ἐντεῦθεν σοφοί, προσεκόλλησαν τοὺς
ἀστερισμούς, παρὰ τὴν Φύσιν, σὲ πάνιους μῆνες, διότι
οἱ ἀστερισμοὶ μετακινούμενοι δέν θά ἡδύναντο νά
σταθοῦν ἐπὶ σταθερόν σημεῖον καὶ ἐπεκράτησε ἓνα
σύστημα ὅχι φυσικόν, παρὰ τίς ὑποδείξεις τῶν
ἀρχαίων μάγων οἱ ὁποῖοι δέν ἐλάμβαναν σταθε-
ροὺς μῆνες στοὺς ὑπολογισμούς τους, ἀλλὰ
ἐλάμβαναν πάντοτε ὑπ' ὅψιν τό σημεῖο τοῦ Οὐρα-
νοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο ὁ Ἥλιος καὶ τὴν
σταθερὰ ἐπ' αὐτοῦ Βασιλεία.

Ὁ κόσμος τοῦ ὑπεράνω ἡμῶν δρωντος
πνεύματος ἐπειδὴ δέν ἠδύνατο νά ἐμφυσήσῃ στίς
διάνοιες τῶν ἀνθρώπων ὅλων τήν ἀλήθεια αὐτήν,
οὔτε νά ρυθμίῃ τίς ἐνέργειές τους παρά τήν Φύσι,
κατά συνθήκη ἐδέχετο τίς δοξασίες τῶν ἀνθρώπων
καί δι' ἄλλων συνηθῶν ἐκανόνιζε τήν ἐπὶ τῶν
ἀνθρώπων δρᾶσι του.

Ἡ σταθερά βάση λοιπόν τῶν Βασιλειῶν τοῦ Οὐρανοῦ ἐπὶ τῶν Ζωδιακῶν ἀστέρων καὶ ἡ κυριαρχία τοὺς κατὰ τὴν στιγμήν εὐθυγραμμίσεως τῆς Γῆς διὰ τοῦ Ἡλίου πρὸς αὐτές, ἐκρίθη ὑπὸ τῶν σοφῶν ἡ ὀρθοτέρα καὶ

πάντα τὰ μυστήρια τὴν ἑδέχθησαν προκειμένον
νά τελέσουν τίς φυσικὲς ἑορτές τοὺς ἢ καὶ κάθε
ἄλλη πνευματικὴ ἐργασία, θεωρήσαντες καὶ
συγχρόνως αὐτὴν ὡς θεμελιώδη βάσι τῆς ἀστρο-
λογίας. Κατανοεῖται κατ' ἀκολουθίαν ὅτι τὰ
ἀστρολογικὰ συστήματα ἐξήρτουν τὰ
ἔτη τοὺς ἐκ σταθερῶν σημείων
τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἔτσι οὐδέ
ποτε διελθανόντο στὴν
ἐκτίμησι τῶν ἀληθῶν γε-
γονότων τῆς Φύσεως.
Ἀκόμη καὶ τὰ ἐλάχι-
στα κλάσματα τὰ
ἐναπομέναντα κατ'
ἔτος, τὰ συνυπελό-
γιζαν καὶ σέ διά-
στημα ὀρισμένον,
ὅταν συνεπλήρουν
μία ἀστρικήν ἡμέραν,
κατὰ τὸ ἔτος αὐτό
προσέθεταν μία ἡμέρα
καὶ ἔτσι οὐδέποτε θά
παρετηρεῖτο διαφορὰ, ἐάν
οἱ μεταγενέστεροι ἄνθρωποι
δέν ἐστήριζαν τίς Βασιλείες
τῶν Ζωδιακῶν ἀστέρων ἐπὶ
κινητῶν σημείων.

Τούτο ἂν καὶ σεῖς τό ἀκολουθήσετε καὶ εἶναι εὐχερές, διότι δύνασθε νά γνωρίζετε τά ἐκ λεπτῶν κλάσματα τά ὅποια ἀφήνουν τά ἔτη, οὐδέποτε θά μετακινήσετε ἕστω καὶ μίαν μοῖρα τῆς Βασιλείας τῶν Ζωδιακῶν καὶ θά κληροδοτήσετε κατ' αὐτόν τόν τρόπο στίς μέλλουσες γενεές στερεόν ἔτος, ἑξαριτῶμενον ἐκ τῶν θέσεων τοῦ Ἡλίου ἐπὶ τοῦ Οὐρανίου κύκλου.

Οἱ ἀρχαῖοι Μάγοι παρ' ὅλον ὅτι δέν εἶχαν γνῶσι
περί τῆς ὑπάρξεως τῶν πλανητῶν, Οὐρανοῦ καί
Ποσειδῶνος, παρ' ὅλα ταῦτα ὁμῶς παρεδέχοντο ἐκ
μακρᾶς πείρας τὰ ἀστρολογικά φαινόμενα τὰ προ-
κύπτοντα ἐξ ἐπιρροῶν πλανητῶν μή γνωστῶν σέ
αὐτούς καί δέν ἀπέδιδον αὐτές στούς γνωστούς τους
πλανῆτες ἀλλά σέ ἀγνώστους λειτουργίας, δημιου-
γήσαντες ἔτσι πλεῖστες θεωρίες.

Ἐμεῖς ὁμῶς, οἱ ὁποῖοι εὐτυχήσαμε νὰ γνωρίσουμε τὴν ὑπαρξί τους, σέ καμμία περίπτωση δέν δυνάμεθα νὰ τοὺς ἐξαιρέσουμε, ὅσο καὶ ἂν ἡ ἐπίδρασίς τους σέ ἐμᾶς εἶναι ἀνίσχυρος. Φύσει ὑπάρχουν καὶ ἐνεργοῦν, τοῦτο δέ ἀρκεῖ σέ ἐμᾶς.

Investigations

ΔΙΔΥΜΟΙ - ΤΟΞΟΤΗΣ

Οι Δίδυμοι ελέγχουν τα νεύρα, τούς βραχίονες και τούς ώμους. Όσοι επομένως ανήκουν στους Δίδυμους έχουν ροπή προς τα κατάγματα στις κλειδώσεις και στους βραχίονες. Τό ζώδιο αυτό ελέγχει επίσης τούς πνεύμονες και συχνά ένα κρυολόγημα εξελίσσεται σε βρογχίτιδα. Τά άτομα αυτά είναι ανήσυχα και διαρκώς νευρικά.

ΛΕΩΝ - ΥΔΡΟΧΟΟΣ

Ο Λέων ελέγχει την καρδιά, την σπονδυλική στήλη και τά νώτα. Τά άτομα που ανήκουν στον Λέοντα, με την τάση τους νά ζήσουν ολοκληρωμένα την ζωή, πρέπει νά προσέχουν ιδιαίτερα και νά φρονάσουν κατά την μέση ηλικία, αλλιώς κινδυνεύουν από καρδιακή προσβολή.

ΖΥΓΟΣ - ΚΡΙΟΣ

Ο Ζυγός ελέγχει τούς νεφρούς. Κάθε διαταραχή στην συνήθως εύπαθη και αίσθητά ισορροπημένη ζωή των ατόμων αυτού του ζωδίου είτε από άτύχημα είτε από ένταση έχει ως άμεση επίπτωση σοβαρή διαταραχή στους νεφρούς.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ - ΤΑΥΡΟΣ

Ο Σκορπιός ελέγχει τά γεννητικά όργανα. Τά άτομα αυτού του ζωδίου έχουν την πιο έντονη σεξουαλικότητα από όλα και με την τάση τους νά αφήνουν τό κάθε τι στην μέση, κάθε διάψευση ή καταπίεση της σεξουαλικής τους επιθυμίας μπορεί νά τά οδηγήσει σε όχι όμαλή συμπεριφορά. Στίς ακραίες περιπτώσεις, μπορεί νά είναι σκληροί και βίαιοι.

ΑΙΓΟΓΕΡΩΣ - ΚΑΡΚΙΝΟΣ

Ο Αιγόκερως ελέγχει τά γόνατα, τά όστα και τά δόντια. Είναι συνηθισμένα τά ορθοπαιδικά προβλήματα αλλά και κάθε τί πού περιορίζει την κινητικότητα, όπως οι ρευματισμοί.

ΙΧΘΥΕΣ - ΠΑΡΘΕΝΟΣ

Οι Ιχθύες ελέγχουν τά πόδια. Όταν τά πόδια ενός τέτοιου ατόμου υποφέρουν, έστω και από κάτι άσημαντο, όπως τό στενό παπούτσι, υποφέρει και όλη ή ύπαρξη. Συχνά τά άτομα αυτά δεν αντιδρούν εύνοικά στά φάρμακα, γι' αυτό και πρέπει νά τά παίρνουν με προσοχή, έπειδή και τό πιο απλό φάρμακο μπορεί νά έχει άρνητική επίδραση.

ΚΡΙΟΣ - ΖΥΓΟΣ

Ο Κριός ελέγχει τό κεφάλι, γι' αυτό και συχνά οι Κριοί υποφέρουν από πονοκεφάλους. Οι αδένες πού έχουν ιδιαίτερη σημασία γιά έναν Κριό είναι τά επινεφρίδια: σε περίπτωση όργης, κινδύνου κλπ. εκκρίνουν στό αίμα άφθονη άδρεναλίνη. Σ' αυτό όφείλουν οι Κριοί τόν παρορμητισμό τους.

ΤΑΥΡΟΣ - ΣΚΟΡΠΙΟΣ

Ο Ταύρος ελέγχει τόν λαμό και τόν αύχένα. Οι Ταύροι είναι έξαιρετικά εύαίσθητοι στά κρυολογήματα. Ο αδένας πού έχει ιδιαίτερη σημασία γιά έναν Ταύρο είναι ό θυρεοειδής: κάθε διαταραχή της λειτουργίας του δημιουργεί σοβαρά προβλήματα με την αύξομείωση του βάρους.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ - ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ

Τό ζώδιο του Καρκίνου ελέγχει τό στομάχι και τίς τροφοδοτικές όδούς. Τά άτομα αυτά με την τάση τους νά άναστατώνονται και νά ανησυχούν υπερβολικά, ρέπουν προς τίς δυσπεψίες και τό έλκος, γι' αυτό και έχουν πάντα εύαίσθητη ύγεια. Οι μαστικοί αδένες συνδέονται στενά με τόν Καρκίνο, τό ζώδιο της μητρότητας.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ - ΙΧΘΥΕΣ

Η Παρθένας ελέγχει τό νευρικό σύστημα και τά έντερα. Όσοι ανήκουν στό ζώδιό της υποφέρουν από έντερικές και στομαχικές παθήσεις, τό ίδιο όπως και οι Καρκίνοι. Είναι επίσης τό ίδιο ανήσυχοι και άγχώδεις, αλλά ή τάση αυτή σχετίζεται άμεσα με νευρική ένταση. Είναι άπαραίτητη γι' αυτούς μία μετρημένη διαπτα και συνήθως είναι χορτοφάγοι.

ΤΟΞΟΤΗΣ - ΔΙΔΥΜΟΙ

Ο Τοξότης ελέγχει τό σικώτι, τούς γοφούς και τούς μηρούς. Δραστήρια άτομα από την φύση τους, οι Τοξότες βαραινουν αν δεν έχουν άρκετή πνευματική και σωματική άσκηση. Οι γυναίκες ειδικότερα, παχαίνουν στους γοφούς και τούς μηρούς.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ - ΛΕΩΝ

Ο Υδροχόος ελέγχει την κυκλοφορία του αίματος. Άτομα με ισχυρή θέση του Υδροχόου στό ώροσκόπιό τους υποφέρουν από κίρσους και άρτηριοσκληρώση και τό κρύο τά πειράζει πολύ. Τό ζώδιο αυτό ελέγχει επίσης τά όστα της κνήμης και τά σφυρά, όπου τά κατάγματα είναι συνηθισμένα σ' αυτά τά άτομα.

Ο ΗΛΙΟΣ

Άπό παράδοση γίνεται δεκτό ότι ό Ήλιος ελέγχει την καρδιά, την ράχη και την σπονδυλική στήλη. Τώρα έχει συνδεθεί και με τόν θυμό, τόν ένδοκρινή αδένα πίσω από τό άνω άκρο του στέρνου, πού παίζει πολύ σπουδαίο ρόλο κατά τά πρώτα χρόνια της ηλικίας του παιδιού και κατά την έφηβεία. Όπως φαίνεται, σχετίζεται με την άνοσοποίηση του σώματος κατά των βακτηριδίων.

Η ΣΕΛΗΝΗ

Η Σελήνη συνδέεται με τούς μαστούς και με τό όλο πεπτικό σύστημα: τόν οισοφάγο, τό στομάχι, τό σικώτι, την χοληδόχο κύστη, τούς χοληφόρους πόρους, τό πάγκρεας και τά έντερα.

Ο ΑΡΗΣ

Ο Άρης επηρεάζει τό μυϊκό και τό ούροποιητικό σύστημα, καθώς και τούς γεννητικούς αδένες-ώοθηκες και όρχεις. Η επίδραση αυτή είναι μία προέκταση της γενικής σχέσεως του πλανήτη αυτού με την σεξουαλική εκδήλωση.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

Ο πλανήτης Ουρανός συνδέεται με τό κυκλοφορικό σύστημα, με τά γεννητικά όργανα και με την επίφυση, έναν αδένα πού βρίσκεται στον εγκέφαλο. (Θεωρείται ως υπόλεμα του τρίτου μπου από μερκούρις.)

Ο ΕΡΜΗΣ

Ο Έρμης συνδέεται με την άναπνοή, με τόν εγκέφαλο και με τό όλο νευρικό σύστημα. Άσκει ισχυρή επίδραση στους περίπλοκους και λεπτούς δεσμούς ανάμεσα στά διάφορα μέρη του σώματος.

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Η παράδοση συσχετίζει την Αφροδίτη με τόν λαμό, τούς νεφρούς και την όσφυϊκή χώρα. Σήμερα έχει διαπιστωθεί ότι επιδρά και στους παραθυρεοειδείς αδένες, πού ρυθμίζουν την αναλογία του άσβεστιου στά ύγρά του σώματος.

Ο ΔΙΑΣ

Ο Δίας συσχετίζόταν πάντα με τόν μεγαλύτερο αδένα του σώματος, τό σικώτι, και με την άντιποξική δράση πού άσκει εκτός από τίς άλλες λειτουργίες του. Σήμερα άναγνωρίζεται και ή επίδρασή του στην ύπόφυση, τόν σπουδαιότερο αδένα, πού ελέγχει την παραγωγή όρμονών και ρυθμίζει την σωματική ανάπτυξη.

Ο ΠΛΟΥΤΩΝ

Ο Πλούτων ελέγχει τά γεννητικά όργανα μαζί με τόν Άρη. Η ειδικότερη επίδρασή του σχετίζεται με τόν σχηματισμό των κυττάρων και με την ίδια την λειτουργία της άναπαραγωγής.

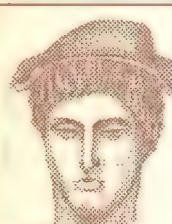

Ο ΠΟΣΕΙΔΩΝ

Ο Ποσειδών επηρεάζει τό γενικό νευρικό σύστημα (έγκεφαλονωτιαίο) και ιδιαίτερα τόν υποθάλαμο, πού βρίσκεται στον εγκέφαλο και παίζει σημαντικό ρόλο στην μετάδοση των έρεθισμάτων από και προς τά αισθητήρια όργανα.

Ο ΚΡΟΝΟΣ

Ο Κρόνος συνδέεται με την χοληδόχο κύστη, τόν σπλήνα, τό δέρμα, τά δόντια και τά κόκκαλα. Η επίδρασή του στά τελευταία αυτά ένισχύεται από την επίδραση πού άσκει επίσης στον πρόσθιο λοβό της υπόφυσεως, πού ελέγχει τούς γεννητικούς αδένες και τόν σχηματισμό των οστών και των μυών.

ΘΕΟΙ	Περίοδος Κυριαρχίας	Ζώδια Πλανήτες	Άστερισμοί	Νόμοι (Ιδιότητες Θεών)	Χρώμα	Στοιχείο	Σώμα
 1 ΕΣΤΙΑ ♄	21/9 - 21/10	ΑΦΡΟΔΙΤΗ Ένέργεια	Ζυγός	ΚΙΝΗΣΕΩΣ Έρου πυρός	Πορτοκαλόχρουν Έρυθρό	Άέρας	Νεφροί
 2 ΑΡΗΣ ♀	21/10 - 21/11	ΑΡΗΣ Σταθερό	Σκορπιός	ΖΩΗΣ Πνευματικής γονιμοποιού κινήσεως-Δημιουργικού αιτίου των όντων	Κόκκινο Αίματος	Νερό	Γεννητικά όργανα
 3 ΑΡΤΕΜΙΣ ♀	21/11 - 21/12	ΖΕΥΣ Μεταβλητό	Τοξότης	ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ Πνευματικής αγνότητας	Άργυρό	Φωτιά	Μηροί
 4 ΗΦΑΙΣΤΟΣ ♂	21/12 - 21/1	ΚΡΟΝΟΣ Ένέργεια	Αιγόκερω	ΜΟΡΦΗΣ Νοητού μεταπλαστικού πυρός	Κόκκινο Φωτιάς	Γῆ	Λεκάνη
 5 ΗΡΑ ♀	21/1 - 21/2	ΚΡΟΝΟΣ Σταθερό	Ύδροχόος	ΕΡΩΤΟΣ Άναπαραγωγικότητας Πνευματικής αγάπης	Γαλάζιο	Άέρας	Κνήμες
 6 ΠΟΣΕΙΔΩΝ ♂	21/2 - 21/3	ΖΕΥΣ Μεταβλητό	Ίχθεις	ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ Γονιμοποιού Δυνάμεως της φύσεως	Μπλέ Θάλασσας	Νερό	Πόδια

ΘΕΟΙ	Περίοδος Κυριαρχίας	Ζώδια	Άστερισμοί	Νόμοι (Ιδιότητες Θεών)	Χρώμα	Στοιχείο	Σώμα
 ΑΘΗΝΑ ♀	21/03 - 21/04	Ένέργεια	Κριός	ΦΩΤΟΣ Άλληλεπιδράσεως - Πνευματικής γνώσεως ή Σοφίας	Γαλάζιο Σκουρό	Φωτιά	Κεφάλι
 ΑΦΡΟΔΙΤΗ ♀	21/04 - 21/05	Σταθερό	Ταύρος	ΑΡΜΟΝΙΑΣ Φυσικός και πνευματικός νόμος της μορφοποιού γονιμότητας του Αιθέρος-Διός	Διαμαντί	Γῆ	Λαμμός
 ΑΠΟΛΛΩΝ ♂	21/05 - 21/06	Μεταβλητό	Διδύμοι	ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ Πνευματικού φωτός Όλοκλήρωση σειράς	Λευκό Ήλιακό	Άέρας	Πνεύμονες
 ΕΡΜΗΣ ♂	21/06 - 21/07	Ένέργεια	Καρκίνου	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ Αιτίου μεταμόρφώσεως της ψυχής σε ελεύθερο πνεῦμα	Χρυσό	Νερό	Στομάχι
 ΖΕΥΣ ♂	21/07 - 21/08	Σταθερό	Λέων	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ Πνευματικής ελευθερίας και αγάπης	Ίωδες	Φωτιά	Καρδιά
 ΔΗΜΗΤΡΑ ♀	21/08 - 21/9	Μεταβλητό	Παρθένος	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ Ζωογόνου ιδιότητας της ὕλης	Πράσινο Φύσεως	Γῆ	Έντερα

Κάθε δρᾶσις τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ βίου ἐπήγαγε ἀπὸ κάποιο εἶδος θρησκείας βαθύτατα ριζωμένης στὴν ἰδιοσυγκρασία τοῦ Ἑλλήνου. Πολύ λίγα γνωρίζουμε γιὰ τὴν καταγωγή τῶν Ἑλλήνων ὡς λαοῦ καὶ ὅ,τι γνωρίζουμε εἶναι μυθικὸ μᾶλλον παρά ἱστορικόν.

Δέν πρέπει νά λησμονοῦμε ὅτι οἱ Ἕλληνες εὐρίσκοντο σέ στενὴ συνάφεια μὲ σημαντικές φυλές διαφόρου τύπου, οἱ ὁποῖες ἀπὸ ἀπόψεως ὀργανώσεως καὶ πολιτισμοῦ εἶχαν φθάσει σέ μεγάλην πρόοδο.

Τέτοιες φυλές ἦσαν οἱ Βαβυλώνιοι, οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Φοίνικες καὶ οἱ Αἰγύπτιοι. Ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ δέν ὑπῆρξε μεγάλη, καὶ ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἐλληνικῆς θρησκείας ὀφείλει νά λάβῃ τὸ γεγονὸς τοῦτο ὑπὸ σημείωσιν.

Διὰ νά ἐννοήσουμε δέ ὀρθῶς τὴν ἐλληνικὴ θρησκεία πρέπει νά ἐξετάσουμε ἐπισταμένως τὸ ὕλικό τὸ ὁποῖο μᾶς παρέχει ἡ περίοδος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὴν ὁποίαν καλοῦμε προμυθικήν. Οἱ πολὺπλοκες κοινωνικὲς συνθῆκες τῆς ἀπωτάτης ἐκείνης περιόδου εἶναι ἀπαραίτητη μελέτη γιὰ τὸν σκοπὸν μας, καὶ θά δοῦμε ὅτι οἱ συνθῆκες ἐκεῖνες ἦσαν οὐσιωδῶς θρησκευτικοῦ χαρακτῆρος.

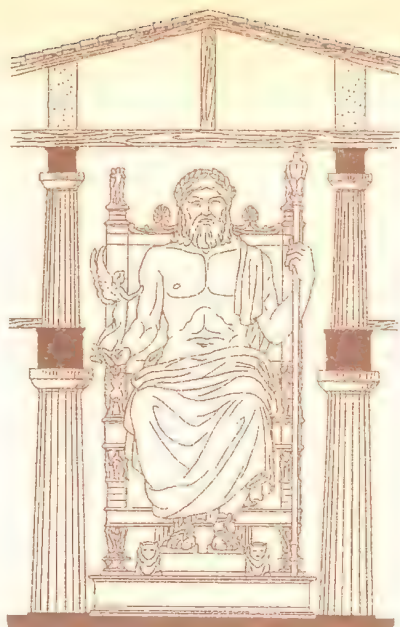
Ἐπὶ χιλιάδες χρόνια ἡ ἐλληνικὴ κοινωνία ἦταν ὀργανωμένη ἐπὶ τῆς ἐξῆς βάσεως:

- 1) Οἰκογένεια (ὡς μονάς τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος - γένος)
- 2) Οἰκογενειακές ἐνώσεις (φρατρίες),
- 3) Φρατριακές ἐνώσεις (φυλές)
- 4) Φυλετικὴ ἐνωσις (πόλις).

Κάθε τι ἐκτὸς τῆς πόλεως ἦτο ἀλλότριον καὶ βάρβαρον. Ἐκάστη τῶν τεσσάρων τούτων διαιρέσεων ἦταν πράγματι κάποιο εἶδος μυθικῆς ἐταρείας τῆς οἰκογενείας ὁ ἀρχηγὸς ἦταν ἀπόλυτος κυβερνήτης της, ἱερεὺς της καὶ ρυθμιστὴς της. Διακλαδωμένης τῆς οἰκογενείας ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς καθίστατο διαδοχικῶς κεφαλὴ τῆς φρατρίας, τῆς φυλῆς, καὶ τέλος τῆς πόλεως, ἦτοι βασιλεὺς. Ἐθνος ἐλληνικὸν ὀργανωμένον, ὅπως οἱ Πέρσες καὶ οἱ Ρωμαῖοι, οὐδέποτε ὑπῆρξεν.

Ἡ ὀργάνωσις ὁμοσπόνδων πόλεων, ὡς τὸ ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, συνέβαινε ἐνίοτε ὡς ἐξαιρετικὸ γεγονὸς καὶ πρόσκαιρον.

Κάθε τέτοια διαρρύθμισις ἦτο θρησκευτικῆς προε-

λεύσεως. Ἡ οἰκογένεια εἶχε ὡς θεὸν της τὸ πνεῦμα τοῦ μεταστάντος ἰδρυτοῦ της, ὡς προφήτην τοῦ δέ εἶχε τὸν πρωτότοκον υἱόν του, ὁ ὁποῖος διὰ πνευματικῶν μεθόδων ἐρμηνεύει τὸ θέλημα τοῦ μεταστάντος γενάρχου, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νά κυβερνᾷ ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου του.

Ἡ πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ὀργάνωσις εἶχε τὴν βάσιν της στὴν οἰκογενειακὴ αὐτὴν λατρεία. Οἱ κατ' εὐθείαν γραμμὴ ἀπόγονοι

τοῦ γενάρχου ἦσαν εὐπατρίδες, οἱ κατώτερες διαβαθμίσεις ἀποτελοῦσαν τὸν ὄχλον, οἱ δέ ἔξω τῆς οἰκογενειακῆς ἀκτῆνος ἦσαν δοῦλοι καὶ εἰλωτες. Ὁ πρεσβύτερος εὐπατρίδης, ἦτοι βασιλεὺς, ἦταν ὁ νόμιμος ἄρχων τῆς πόλεως, καὶ τὸ πολίτευμά του ἦταν καθαρῶς ὀρθόδοξον καὶ μοναρχικόν. Ἡ μοναρχία ἀργότερα ἐξέπεσε καὶ ἀντ' αὐτῆς ἀνέκυψε ἡ ἀριστοκρατία.

Ἐνίοτε ἡ ὀλιγαρχία ἦτο προτιμώτερη ἀλλὰ ἡ δημοκρατία ἦταν τὸ συμφωνότερον πρὸς τὴν θρησκευτικὴ ἀντίληψιν πολιτεύμα. Ἀλλὰ πρὶν προχωρήσουμε εἶναι ἀνάγκη νά μορφώσουμε μία ἰδέα περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας.

Ἐκάστη τῶν ἀρχαίων κοινοτήτων τῆς Ἑλλάδος ἔχει παραδόσεις περὶ κάποιου ἡρωικοῦ προγόνου, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα καὶ ἡ φήμη μεταδίδεται στίς ἐπερχόμενες γενεές καὶ ἐμπνέουν τὸν σεβασμό. Ἔτσι ἔχουμε τὸν Περσέα γιὰ τὸ Ἄργος, τὸν Ἀπόλλωνα γιὰ τὴν Δῆλον, τὸν Οἰδίποδα γιὰ τίς Θῆβες, τὸν Ἰάσονα γιὰ τοὺς Αἰολεῖς, τὸν Νῆσον γιὰ τὰ Μέγαρα, τὸν Θησέα γιὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸν Ἡρακλέα γιὰ ὅλους τοὺς Ἕλληνες.

Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ πράγματι ὑπῆρξαν, πράγματι θεμελίωσαν οἰκογένειες καὶ κατόρθωσαν μεγάλα ἔργα στὴν ἀναγραφὴ τῶν ὁποίων οἱ μεταγενέστεροι προσέθεσαν ἐφευρήματα τῆς φαντασίας τους. Ὁ Πλούταρχος, γράφων τὸ - 130 γιὰ τὴν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὑποτίθεται ὅτι ἔζησε ὁ Θησεύς (-1230), λέγει ὅτι «οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι παρῆγον ἄνδρας ἰσχυροὺς καὶ ἀκαμάτους, ταχεῖς καὶ εὐστροφούς, ἀλλ' οἱ ἄνδρες οὗτοι δέν ἐφήρμοζον τὰς δυνάμεις των ταύτας ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ χρησίου μόνον. Ἀπ' ἐναντίας, ἡ μεγαλοφυΐα των, αἱ διαθέσεις των καὶ αἱ τέρψεις των ἔτειναν εἰς σκαιότητα, βαιοπραγίαν καὶ ἀρπαγὴν. Ὅσον ἀφορᾷ δικαιοσύνην, ἀνθρωπισμόν, μετριοπάθειαν, αὐτὰ τὰ ἔκριναν ἀνάξια τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτῶν».

Ἐν τούτοις, ὡς καὶ ὁ Πλούταρχος προσθέτει, πέραν τῶν ἡμιστορικῶν αὐτῶν παραδόσεων, ὑπῆρξε βεβαίως μία ὅλως μυθολογικὴ σφαῖρα μυχιολογικοῦ χαρακτῆρος, καὶ σέ αὐτὴν προσφεύγουμε πρὸς ἔρευναν τῆς ἐλληνικῆς θρησκείας.

Ἐν πρώτοις ἔχουμε μίαν οἰκογένειαν θεῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα συνεδέθησαν ἀνέκαθεν μὲ τὸν ὅλον βίον τοῦ ἀποτελέσαντος τὴν ἐλληνικὴν θεολογίαν Ἑλληνισμοῦ καὶ τὰ ὁποία περιπτὸν εἶναι νά τὰ ἀναφέρουμε, ἀφοῦ εἶναι πασίγνωστα. Σημειωτέον ὅτι οἱ ἀρχικοὶ κάτοικοι τῆς ἐλληνικῆς χερσονήσου ἦσαν οἱ Πελασγοί. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρχε ἐπιμειξία τῶν Ἑλλήνων μὲ τοὺς Φοίνικες (Μινωῖτες) καὶ Αἰγυπτίους, τῶν ὁποίων οἱ μυχιολογικὲς ἰδέες ἐσπάρησαν στὸ ἔδαφος τῆς ἐλληνικῆς θρησκείας. Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται ἡ ποικιλία τῶν μύθων, οἱ ὁποῖοι μποροῦν νά ταξινομηθοῦν σέ κατηγορίες ἀναλόγως τῶν στρωμάτων τῆς ἐπιδράσεως. Τὸ σύνολο ὅμως τῶν μύθων διασπασθὲν κατέρρευσε καὶ προέκυψε ἔτσι ἡ Ὀρφικὴ, Ὀμηρικὴ, ἡ Ἡσιοδικὴ καὶ ἡ δραματικὴ ποίησις τῆς Ἑλλάδος.

Μὲ τὴν συνάφεια αὐτὴ, ὁ Τρωικὸς Πόλεμος εἶναι πηγὴ λίαν ἀξιοσημείωτος, διότι στὴν παράδοσιν αὐτὴν ὀφείλουμε τὴν Ἰλιάδα, ἡ ὁποία εἶναι ἔργο πού περιγράφει τὴν ἀνθρώπιν φῦσιν, καὶ τὴν Ὀδύσσειαν, ἡ ὁποία εἶναι ἔργο πού παριστάνει τὸν ἀνθρώπινον βίον, ὅπως τότε ἀντιλαμβάνονταν τὴν ἀνθρώπιν φῦσιν καὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον. Ἐπὶ πλέον στὰ δύο αὐτὰ ἔργα συνοψίζεται τὸ πλεῖστον τῆς ἐλληνικῆς μυθολογίας.

Σοφοὶ ἐρευνητὲς ἀπὸ πολὺ παλιά ἀσχολήθηκαν στὴν εὕρεσιν τῆς ἔννοιας τῶν ἐλληνικῶν μύθων. Ἀσφαλὲς συμπέρασμα ὅμως εἶναι ὅτι ὁ ἐλληνικὸς μῦθος σύγκειται ἀπὸ τὰ ἐξῆς συστατικά:

- 1) Ἱστορικὴ βάση γεγονότος
- 2) Μεγαλοποιημένη παράδοσις
- 3) Ἡμιαλήθεια χρησιμεύουσα ὡς καλλιτεχνικὸ πλαίσιο κάποιας ἰδέας κρινομένης ἀξιοσημείωτης.
- 4) Σχέσις τῆς ὁποίας τὸ ἐνδότερο στοιχεῖο ἀληθείας ἔχει τελείως ἐπισκοτισθῇ καὶ τῆς ὁποίας τὸ πλαίσιο ἀπομένει ἀποδεκτὸ ὡς ἀληθινὴ ἱστορία.

Ἀργότερα ὁ ὅλος μῦθος ἀπορρίπτεται καὶ ὡς πρὸς τὸ ἐνδότερον καὶ τὸ ἐξώτερον νόημά του καὶ τέλος παλινρθοῦται εἰς γλῶσσα φιλοσοφικὴ. Ὡστε ἐπὶ τέλους ὁ μῦθος βοηθεῖ τὴν σκέψιν. Πλὴν τῶν μύθων πολλοῦ ἐνδιαφέροντος ἄξιοι γιὰ τὴν ἔρευνα τῆς ἐλληνικῆς θρησκείας εἶναι οἱ χρησιμοί.

Ἡ Πυθία εἶναι πράγματι γυναῖκα ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖες σήμερα χρησιμεύουν σέ πνευματιστικούς κύκλους ὡς διάμεσα. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πίστευαν, ὅπως σήμερον ὁ πνευματιστὴς πιστεύει περὶ τῶν διαμέσεων, ὅτι ὁ Ἀπόλλων μιλοῦσε διὰ τῆς ἐν ἐκστάσει εὐρισκομένης Πυθίας.

Πρὶν προχωρήσουμε στὴν διερεύνησιν τῶν ἐλληνικῶν θρησκευτικῶν θεσμῶν, σκόπιμον εἶναι νά ρίξουμε ἓνα βλέμμα στὴν ἐλληνικὴ φιλοσοφία.

Ἡ δωρικὴ εἰσβολή, ἡ γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν», προκάλεσε δέ τόση ἀναστάσις τοῦ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος ὥστε οἱ ἡπιώτεροι καὶ ἡμερώτεροι Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς δέν μποροῦσαν νά ἀντέξουν στὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπεσύρθησαν στὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἀργότερα στὴν Ἰταλία καὶ τὴν Μαύρην Θάλασσαν καὶ τὸν Βόσπορον καὶ τὴν Ἀρκτῶν Ἀφρικήν.

Ἀπὸ τότε ἡ ἀρχαία ἰδέα περὶ ὑποταγῆς τοῦ ἀτόμου στὸ σύνολο - ἰδέα ἡ ὁποία ἀποτελοῦσε τὴν βάσιν ὅλων τῶν πρώτων θρησκευτικῶν θεσμῶν τῆς Ἑλλάδος - ἄρχισε νά ἐξοβελίζεται καθ' ὅσον τὸ ἄτομο ἔπαυσε νά ἀποδέχεται αὐτὴν. Σέ τοῦτο χωρὶς ἐπιγνώσιν συνέπραξαν ὁ φιλόσοφος καὶ ὁ τύραννος, ὁ μὲν εἰσάγων φρονήματα αὐτοσυνηδησεως, ὁ δέ σπάζων τίς παραδόσεις τῆς νομιμοφροσύνης, γιὰ νά σφετερισθῇ ἐν εὐθέτῳ στιγμῇ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν. Ἡ ἔρευνα τοῦ φιλοσόφου καὶ ἡ βιαιοπραγία τοῦ σφετεριστοῦ συνώμοσαν νά καταργήσουν τὸ παλαιὸ καθεστὼς.

Ἡ παλαιὰ θρησκεία θεωροῦσε θεοὺς καὶ ἀνθρώπους ἀδιακρίτως παράγοντες τῆς παγκοσμίου Φύσεως. Ἀλλὰ, τί ἐστὶ Φύσις; ῥωτᾷ ὁ Θαλῆς

τὸ - 600. Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀπασχόλησε τοὺς φιλοσόφους καὶ τοὺς ἐπιστήμονες ἐπὶ μακροὺς αἰῶνες, καὶ ἀληθῶς εἶπεῖν τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀπέβη πολὺ σπουδαιότερον τῆς δοθείσης σέ αὐτὸ ἀπαντήσεως, διότι προέτρεψε τοὺς συγχρόνους σέ πολὺ καρποφόρο ἔρευνα.

Ἡ Φύσις εἶναι ἐνώπιόν μας ἀλλὰ ποία ἡ ἀναλλοίωτος οὐσία ἀπὸ τὴν ὁποία προέκυψε ἡ Φύσις; Ὁ Θαλῆς ἐνεκαίνισε τὴν ἔρευνα ἀναζητῶν τὸ πρῶτιστον στοιχεῖο, τὴν ἀρχὴ τοῦ σύμπαντος, καὶ ἀπεφάνθη ὅτι ἀρχὴ τοῦ παντός εἶναι τὸ ὕδωρ. Ὁ Ἀναξίμανδρος τὸ -570 εἶπε ὅτι εἶναι τὸ ἄπειρο. Ὁ Ἀναξίμενης τὸ -500 ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ ἀέρος, ὡς ἀρχικοῦ στοιχείου. Ὁ Ἡράκλειτος τὸ -500 ὑπὲρ τοῦ πυρός. Ὁ Ἐμπεδοκλῆς τὸ -450 ὑπὲρ τοῦ ἀέρος, τῆς γῆς καὶ τοῦ ὕδατος. Ὁ Ἀναξαγόρας διεκήρυξε ὅτι ὁ νοῦς εἶναι ἡ ἀρχικὴ οὐσία ἐκ τῆς ὁποίας τὰ πάντα ἐκπορεύονται. Τέλος, ὁ Λεύκιππος διετύπωσε τὴν θεωρίαν τῶν ἀτόμων. Ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ λίγο ἐμφανίζεται ὁμάδα ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι δηλοῦν ὅτι ὁποιαδήποτε ἀπάντησις καὶ ἂν δοθῇ στὸ ἐρώτημα τοῦ Θαλῆ, οὐδένα πρακτικὸ ἀποτέλεσμα θὰ προκύψῃ.

Ἄς ὑποθεθῇ ὅτι πράγματι ἀποκαλύπτουμε τὸ ἀρχικὸ στοιχεῖο· ποία ἡ ὠφέλεια; Ἄσκει καμμία ἐπίδρασις ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τὸ νὰ γνωρίζουμε ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς Φύσεως εἶναι τὸ ὕδωρ ἢ κάτι ἄλλο; Θεραπεύεται καμμία ἀνθρώπινη ἀνάγκη ἀπὸ αὐτὴν τὴν γνώσι; Ἐπέρχεται καμμία συνδιαλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν τύχη του στὸν κόσμον; Βρῆκε τὴν ὁδὸ τῆς γαλήνης ὁ ἀνθρώπος ὁ ὁποῖος πίστεψε ὅτι ὁ κόσμος ἐπήγασε ἀπὸ τὸ ὕδωρ ἢ τὸ πῦρ ἢ τὸν ἀέρα;

Τὸ μάταιο τῶν ἐρευνῶν τούτων περὶ τῆς ἀρχικῆς οὐσίας ἀνεγνώρισε μιά ἄλλη σχολὴ πνευματικῶν ἡγετῶν τοῦ ἔθνους. Ὑπάρχουν παραδόσεις περὶ ἀνδρός ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο Ὁρφεύς καὶ ὁ ὁποῖος διὰ τῶν διδαγμάτων του μετέβαλε ἄρδην τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι τῶν Ἑλλήνων, στρέψας αὐτόν ἐπὶ τὸ ἀνθρωπιστικώτερον.

Φαίνεται ὅτι ὁ χαρακτῆρας τοῦ Ἑλλήνων ἐνεῖχε κάτι τὸ καθιστῶν τὴν αὐθόρμητον σύμπραξι δυσχερέστατο ἔργο. Ὁ Ὁρφεύς διὰ τῆς ἑτεροδιδασκαλίας του, καὶ διὰ τῶν βιονομικῶν ἀδελφοτήτων τῆς ὁποῖας ἵδρυσε, ἐλάττωσε κατὰ πολὺ τὸ πρόσκομμα τοῦτο τῆς ἐθνικῆς προόδου.

Μετὰ τὸν Ὁρφέα, ὁ Πυθαγόρας συνεχίζει τὸ ἔργο τοῦ ἑλληνικοῦ ἀνθρωπισμοῦ, καταδείξας καὶ τὸ ἀπάνθρωπο τῆς κρεοφαγικῆς δίαιτας.

Ἡ κρεοφαγία, ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ λιτότης ἦσαν διδάγματα τοῦ Πυθαγόρα, θεμελιωδῶς ἀντίθετα πρὸς τὴν ἀρχέγονη ἐλληνικὴν ὀρθοδοξίαν. Ἀλλὰ ὁ Πυθαγόρας προσέτι δίδασκε ὅχι μόνον τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς ἀλλὰ καὶ τὴν προϋπαρξὶ αὐτῆς, καὶ τὴν διαδοχικὴ αὐτῆς ἐνσάρκωσι. Τοῦ Πυθαγόρα τὸ ἰδεῶδες ἦταν νὰ θεμελιωθῇ ἐντελὲς κοινωνικὸ σύστημα καὶ μέθοδος αὐτοῦ ἦταν ἡ προσπάθεια πρὸς μὀρφωσιν χαρακτήρων. Τὸ πρακτικὸ ἀποτέλεσμα ἀπὸ αὐτὸ εἶναι ὅτι ὁ Ἕλλην ἄρχισε νὰ σκέπτεται «*τίς εἶναι καὶ τίς δύναται νὰ καταστῇ*». Ἐπίσης πυθαγόρειον δίδαγμα εἶναι ὅτι ἡ ψυχὴ ἔχει θεῖαν καταγωγὴν, καταβάσα ἀπὸ τῶν ὑψίστων ὀριζόντων στὶς χθαμαλὲς κοιλάδες τῆς ὕλης. Στὴν ὕλη ρυπαίνεται καὶ χρήζει καθάρσεως γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ στὰ ὕψη ἀπὸ τὰ ὁποῖα κατάρχεται. Ὅλοι οἱ ἀγῶνες τῆς ζωῆς συντελοῦν σ' αὐτὴν τὴν κάθαρσι. Τὸ ἐκ-

παιδευτικὸν σύστημα τοῦ Πυθαγόρα εἶχε ὡς τελικὸ σκοπὸ ὅχι τὴν εὖρεσι σταδίου, ὅπως σήμερον ἡ ἐκπαίδευσις θεωρεῖται ἀποσκοποῦσα, ἀλλὰ τὴν μάθησι, δηλαδὴ τὴν ἀνάκτηση λησμονημένης σοφίας. Πρὸς τοῦτο ἰδιαίτερα συντελεστικὴ θεωρεῖται ἡ μαθηματικὴ ἐπιστῇμη συνδυαζομένη μετὰ τῆς μουσικῆς. Πλήν τούτων ἡ ψυχολογία ἦταν σπουδαῖο μέρος τοῦ Πυθαγορείου ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος.

Ὁ Πυθαγόρας θὰ κατόρθωνε τὸν μεγάλον σκοπὸν του, ἀνεβάζοντας τὸν Ἑλληνισμόν σὲ μέγα ὕψος. Ἀλλὰ τὸ ἔργο του ματαιώ-

θηκε ὑπὸ τῶν τριῶν αἰώνων ἐκθρόνων τῆς Ἑλλάδος -τοῦ Σχολαστικισμοῦ, τοῦ Ἐκκλησιαστικισμοῦ καὶ τοῦ Στρατιωτικισμοῦ, διότι οἱ ἐκθροὶ αὐτοὶ συνωμοτήσαντες, συνέτριψαν τὸ ἐγειρόμενον οἰκοδόμημα τοῦ Πυθαγόρα. Ἀλλὰ εἶναι γεγονὸς ὅτι οἱ σοφώτεροι καὶ ἀγνότεροι Ἕλληνες προῆλθαν ἀπὸ τῆς βιονομικῆς σχολῆς τῶν Πυθαγορείων. Τοῦ Ἀναξαγόρα τὸ μέγα δίδαγμα, ὅτι ἀρχὴ πάντων ὁ νοῦς, οἱ σοφιστὲς διέστρεψαν ἀξιοθρηνητῶς. Ἐρμηνεύσαντες αὐτὸ κατὰ τρόπον ὥστε νὰ θεωρηθῇ ἡ πανουργία ὡς ἀρίστη μέθοδος ἀτομικῆς εὐδοκίμησης, δημιούργησαν χάος, τὸ ὁποῖο μόνον ἡ δύναμις τοῦ Σωκράτους μπόρεσε νὰ διαλύσῃ. Ἡ φιλοσοφία ὅτι ὁ νοῦς εἶναι τὸ πᾶν, ἂν δὲν συνδέεται μὲ ἄρτιον ἥθος, εἶναι ἐπικίνδυνον ὄργανον κοινωνικῆς ἐκλύσεως.

Χρειάστηκε ἡ ἐπιβολὴ τοῦ Σωκράτους γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τῆς φοβερῆς βλάβης στὶς ὁποῖες οἱ σοφιστὲς ἐπέφεραν στὸν ἐλληνικὸν χαρακτῆρα. Οἱ ἄνθρωποι, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν σοφιστῶν, κατάντησαν οἰηματίες, ἀλαζόνες, δοκησίσοφοι καὶ ἀνήθικοι. Ὁ Σωκράτης ἐγκαίρως ἄρπαξε τὸ πηδάλιον καὶ ἔσωσε τὸ σκάφος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὴν ἀνατροπὴν. Ἀναμφιβόλως καθοδηγεῖτο ὑπὸ θείας ἐμπνεύσεως, ἀλλὰ τοῦτο ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ καταδικασθῇ ὡς ἀνορθόδοξος.

Ἡ διανοητικὴ ἐπανάστασις τῶν χρόνων ἐκείνων συνίσταται στὸ ὅτι ἐνῶ πρὶν ἐζητεῖτο ἡ ἐξήγησις τῆς Φύσεως, κατόπιν ἡ ἀναζήτησις αὐτῆς ἀνεκόπη καὶ κατανοήθηκε ὅτι σπουδαία ἀναζητήσεις θὰ ἦταν ἡ μελέτη τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. «*Γινῶθι σαυτόν*». Χωρὶς τὴν ἔρευνα αὐτῇ, ἡ ἔρευνα τῆς ἐξωτερικῆς φύσεως εἶναι ἄκαρπος.

Ἡ φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος, κρίνοντάς τιν αὐστηρά, εἶναι προῖόν τῆς Πυθαγορείου συλλήψεως. Ὁ Πλάτων, ὅπως ὁ Σωκράτης, ἐδίδασκε ὅτι ἡ γνώσις τῶν νόμων τῆς Φύσεως δὲν εἶναι τόσο σπουδαία ὅσο ἡ ἔρευνα τοῦ ἠθικοῦ σκοποῦ τῆς Δημιουργίας καὶ ἡ συμμόρφωσις τῆς ἀνθρωπίνης Λογικῆς πρὸς αὐτόν. Γινώσκοντες ἐννοοῦσε τὴν διαίσθησι τῆς ἀληθείας καὶ ἐθεώρει οὐσιώδεις ἐφόδιο τὴν πίστι, δηλαδὴ τὴν πεποίθησι. Περὶ τῆς γενικῆς εὐταξίας τοῦ κόσμου ὁ Πλάτων πίστευε ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ· ὅτι ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ στὸν κόσμον δικὸν του ἔργο· ὅτι ὁ ἀνθρώπος πρέπει νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὄργανο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐρευνήσῃ πῶς ἄριστα νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολὴν του ὡς τοιοῦτος. Ἐκαστος ἔχει μοναδικὴν καὶ χωριστὴν ἀποστολήν. Εἴμαστε ὅλοι ἀντανakλάσεις τῆς θείας Πρόνοιας. Ὁ Θεὸς πράγματι κατασκευάζει ἐντὸς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ὅλη ἡ ἀληθινὴ γνώσις εἶναι διαίσθησις, δηλαδὴ φῶσις ἀπὸ τὸν Θεόν.

Λέγεται ὅτι τέτοιες διδασκαλίαι ἐξηνέχθησαν μυχιολογικῶς ὑπὸ τοῦ Ὁρφέως, συμβολικῶς ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρα καὶ ἐπιστημονικῶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. Ἀλλὰ ὁ Πλάτων ἦταν καὶ καλλιτέχνης καί, ὅσες φορές ἐπρόκειτο νὰ πραγματευθῇ κάποιο θέμα πολὺ μυχιολογικόν, ἐνέδυνε τὴν ἰδέαν του σὲ μῦθον.

Μέγα δίδαγμα τοῦ Πλάτωνος εἶναι ὅτι γιὰ νὰ αὐξάνῃ τῆς ψυχῆς μας ἡ ὁμοίότης μὲ τὴν θεότητα, πρέπει νὰ ἐλκώμεθα ὑπὸ ὀρισμένων ἀρετῶν καὶ νὰ ἀποφεύγουμε ὀρισμένες κακίες. Ἡ πρόοδος τῆς ψυ-

χῆς πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν ἀποτελεῖ τὴν εὐδαιμονία. Ἡ ἀρετὴ εἶναι ἡ ὑγεία καὶ ἡ τάξις καὶ ἡ ἀρμονία τῆς ψυχῆς. Ἐπομένως εἶναι ἐπιδιωκτέα ἀνεξαρτήτως συνεπειῶν ἢ νόμων ἀπογορευόντων τὸ ἐναντίον, διότι τὸ ἀδικεῖν εἶναι ἐπιζημιώτερον στὴν ψυχὴ τοῦ ἀδικούντος παρὰ τὸ ἀδικεῖσθαι. Ὁ Πλάτων προφανῶς ἀπέβλεπε στὴν μὀρφωσιν χαρακτῆρος ὡς τὴν πρώτην βάσιν μεγάλης καὶ εὐδαιμόνου πολιτείας. Μεγίστη σημασία ἀπέδιδε ὁ Πλάτων στοὺς στοχασμούς μας διότι γνώριζε ὅτι οἱ στοχασμοὶ τοῦ ἀνθρώπου λαμβάνουν ὕλην ὑπόστασι, ἀκριβῶς ὅπως οἱ στοχασμοὶ τοῦ Θεοῦ ἔλαβαν ὑπόστασι ἐξωτερικευθέντες σὲ Δημιουργία.

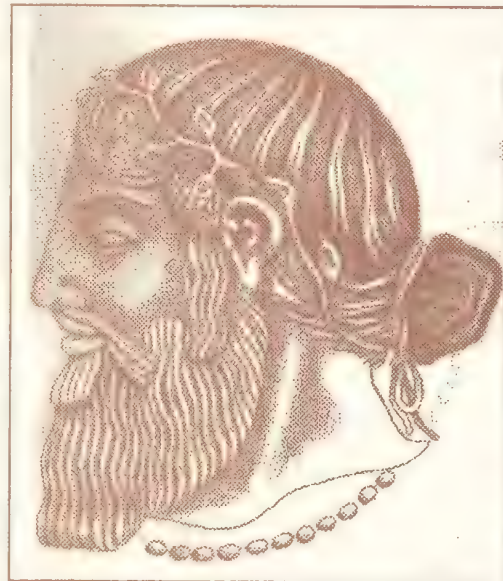
Ἀπὸ τὴν θεωρίαν αὐτὴν ὁ Ἀριστοτέλης διετύπωσε τὴν διδασκαλίαν του περὶ ἀνεξίξεως τῶν πάντων ἐκ τῆς δυναμικῆς ὁρμῆς ἡ ὁποία ἐνυπάρχει στὴν ὕλη. Πρῶτος ὁ Ἀριστοτέλης ἐξήγγειλε τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶναι μικρόκοσμος, ἥτοι μικρὸν Σύμπαν. Ὁ,τι ἔλεγε ὁ Πλάτων ὕλη, ὁ Ἀριστοτέλης ἔλεγε δύναμι· ὅ,τι ὁ Πλάτων ἔλεγε ἰδέα, ὁ Ἀριστοτέλης ἔλεγε ἐνέργεια. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐθεώρει τὴν πραγματικότητα ὡς ἀποτέλεσμα δυνάμεως καὶ ἐνεργείας καὶ ἐδίδασκε ὅτι ἡ Φύσις ἀνελίσσόμενη ἀγωνίζεται νὰ ἐξομοιωθῇ πρὸς τὸν οὐράνιον ὑπογραμμὸν τῆς.

**Ἡ γὰρ ἐνέργεια
τοῦ Νοῦ - Ζωὴ!**

Ἐνῶ ὁ Σωκράτης εἰσήγαγε τὴν ἰδέαν τῆς ἠθικῆς καθάρσεως καὶ ὁ Πλάτων τῆς προπαρασκευῆς τῆς ψυχῆς διὰ τῆς διαλεκτικῆς, ὁ Ἀριστοτέλης σπουδαιότατον πάντων ἀνεκήρυξε τὸ ἐρευνᾶν, ὡς μέθοδον ἀναπτύ-

ξεως καὶ ὡς κλεῖδα μαθήσεως συγχρόνως. Ὁ Θεὸς δὲ ν μᾶς ἔδωκε νύξι περὶ τοῦ σκοποῦ του, καὶ ἐμεῖς δὲ ν δικαιούμεθα νὰ ὑποθέσουμε τίποτε αὐθαίρετως. Τὸ ἐπιβαλλόμενον εἰς ἐμᾶς καθῆκον, τὸ ὑπατον συμφέρον μας εἶναι ἡ ἔρευνα. Πρέπει νὰ ἐρευνῶμε διπνεκῶς τὸ νόημα τοῦ Θεοῦ. Ἄπαξ ὁ Σωκράτης καθιέρωσε τὴν σπουδαιότητα τῆς ἠθικῆς ὡς πρακτικὸν σκοπὸν πάσης φιλοσοφίας, οἱ ἄνθρωποι ἔστρεψαν τὴν προσοκὴν τους εἰς διατύπωσιν κάποιων βάσεων διαγωγῆς οἱ ὁποῖες βαθμικῶς ἀποκρυσταλλώθησαν στὸ σύστημα τῆς στωικῆς διδασκαλίας.

Ἐπὶ τέσσερις αἰῶνες τὸ εὐγενὲς τοῦτο σύστημα, διδασκέν ὑπὸ τοῦ Ζήνωνος, τοῦ Χρυσίππου, τοῦ Κλεάνθους, τοῦ Διογένους, τοῦ Ἐπικτήτου καὶ τῶν διαδόχων τους, παρήγαγε τοὺς περισσότερους ὑπερόχους χαρακτῆρες καὶ προπαρασκεύασε τὰ πνεύματα γιὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ χριστιανισμοῦ. Οἱ Στωικοὶ διὰ τῆς ἀπλότητος καὶ εἰλικρινείας τοῦ βίου

τους ἀπέδειξαν ὅτι πράγματι ἦσαν ὅ,τι συμβούλευαν τοὺς ἄλλους νὰ εἶναι κύριοι καὶ ὄχι δοῦλοι τῶν ἐξωτερικῶν περιστάσεων.

Ἡ στωικὴ πίστις, ὅπως τὴν διετύπωσε ὁ Ἐπίκτητος, εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ λόγος, δημιουργὸς τῶν πάντων καὶ πατὴρ τῶν ἀνθρώπων, διευθύνων τὰ πάντα, καὶ μέ νόμο κυβερνῶν τὸ σύμπαν, ἔχων τὸν θρόνο τοῦ ὄχι μόνον εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἀλλὰ καὶ στὰ μύχια τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι προικισμένος μέ συμπάθειες καὶ ἀντιπάθειες οἱ ὁποῖες εἶναι κίνητρα τῆς δράσεώς του. Ὡθοῦσαν αὐτόν σέ ὁρισμένες πράξεις καὶ τὸν ἀπωθοῦσαν ἀπὸ ἄλλες.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος διαγνώσῃ κατὰ καλὸ καὶ κατὰ κακὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐλκυσθῇ ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ ἀδύνατον νὰ ἀπωσθῇ ἀπὸ τὸ καλὸ. Τὸ καλὸ εἶναι ἀκαταγώνιστο καὶ ἡ ψυχὴ ὅταν τὸ ἀναγνωρίσῃ φέρεται πρὸς αὐτὸ ἀκατασκέτως. Οἱ τρεῖς βαθμίδες οἱ ὁποῖες ὁδηγοῦν στὴν ἐντέλεια εἶναι ὁ διαυγὴς νοῦς, ὁ ὑγιὴς πόθος καὶ ἡ ἀγαθὴ δρᾶσις. Τὸ σῶμα μας, τίς κτήσεις, τὰ τέκνα μας, τοὺς συγγενεῖς μας, τοὺς γνωρίμους μας καὶ πάντα ἐν γενεὶ τὰ ἔξω ἀπὸ ἐμας, δέν τὰ ἐξουσιάζουμε ἐμεῖς, ἀλλὰ ἐξουσιάζουμε τοὺς στοχασμούς μας, τὴν θέλησί μας καὶ ὅλα τὰ ἐντὸς μας.

Μέ τὴν βοήθεια τοῦ λόγου ὀφείλουμε νὰ ἐπιδιώκουμε καὶ νὰ ἀποφεύγουμε ὅσα ἐξουσιάζουμε, διατελοῦντες οὐδέτεροι πρὸς ὅσα δέν ἐξουσιάζουμε. Μάταιον ἄρα νὰ ἐπιδιώκουμε ἢ νὰ ἀποφεύγουμε πλοῦτο, θέσι, φήμη, ἐξουσία, τιμές. Ἀφοῦ αὐτά, ὄντας ἐξωτερικά, εἶναι πράγματα διαφεύγοντα τὴν ἀκτῖνα μας. Εἴτε τὰ ἐπιδιώκουμε εἴτε τὰ ἀποφεύγουμε, μόνον ἀποτυχία θά βροῦμε, ἐπομένως κακοδαιμονία. Δέν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν προσπάθεια, ἀλλὰ νὰ δίνουμε σέ αὐτὴν τέτοιαν κατεύθυνσι ὥστε ἡ ἐπιτυχία νὰ εἶναι βεβαία. Ἐάν θέλῃς νὰ μὴ εἶσαι δοῦλος, νὰ φροντίζῃς νὰ μὴ εἶναι κανεῖς δοῦλος σου. Διότι ἐάν ἀνέχεσαι νὰ ἔχῃς δούλους, εἶναι τεκμήριον ὅτι εἶσαι ἐσὺ πρῶτος δοῦλος. Ὁ στωικός εἶναι ἀπέριτος, κύριος ἑαυτοῦ, δοῦλος οὐδενός, κόλας οὐδενός, τύραννος οὐδενός, παραγωγεὺς τῶν χρειῶν τοῦ βίου του.

Ὁ Τίτος Φλαμίνιος τὸ 194 π.Χ. ἀπέδωσε στοὺς Ἕλληνας τὴν ἐλευθερίαν ὡς δῶρον, καὶ εὐθύς ὕστερα ἄρξισε ἡ παρακμὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Οὔτε θρησκεία οὔτε φιλοσοφία τολμοῦσαν νὰ ἐμφανισθοῦν. Ὅργανα καὶ ἐκλυσῖς ἦσαν τὰ χαρακτηριστικά τῆς ἐποχῆς. Ἐν τούτοις μετὰ τῶν βαρβάρων θρησκειῶν τῆς Ἀνατολῆς εἰσεχώρουν στὴν ἐλληνικὴ φύσι κάποια στοιχεῖα μυκωτέρας καὶ ἀγιωτέρας διδασκαλίας, τὰ ὁποῖα ἀναμφιβόλως ἔχουν κοινὴ τὴν καταγωγὴν μέ τὸν χριστιανισμό.

Περὶ τὸ ἔτος 90 ἢ 110 π.Χ. ζοῦσε ἄνδρας τοῦ

ὁποίου τὰ συγγράμματα ἐλέγχουν ἀνωτέρα ἔμπνευσι. Ὁ ἄνδρας αὐτός εἶναι ὁ Ἑρμῆς ὁ κληθεὶς Τρισημέσιος. Κατ' αὐτόν τὸ Σύμπαν συνίσταται ἀπὸ κάποιον ἀριθμὸ σφαιρῶν, τῶν ὁποίων ὑπερτάτη ὑπόστασις εἶναι ὁ Θεός.

Ἡ κατόπιν ἐρχομένη σφαῖρα εἶναι ὁ λόγος, ἀπὸ αὐτὴν δέ ἐκπορεύονται διαδοχικῶς ἡ τρίτη, ἡ τετάρτη, ἡ πέμπτη, ἡ ἕκτη, ἡ ἑβδόμη, ἡ ὀγδόη καὶ ἡ ἐνάτη σφαῖρα, καὶ ἐκάστη ἐξ αὐτῶν εἶναι εἰδωλὸν τῆς προηγούμενης. Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ, ὡς πρὸς τὸ θνητὸ μέρος της, προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν σφαῖρα τῆς ὕλης, ὡς πρὸς δέ τὸ ἀθάνατον μέρος της ἀπὸ τὴν ἀθάνατον σφαῖραν τοῦ νοῦ. Μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν ἀντιθέτων στοιχείων τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει σύγκρουσις. Καὶ ὁ Ἑρμῆς διδάσκει τὴν μέθοδον τῆς ἀναγεννήσεως διὰ κατισχύσεως τοῦ ἀθανάτου στοιχείου.

Τὴν πλατωνικὴ φιλοσοφία παλινόρθωσαν ὁ Ἀμμώνιος Σακκάς ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια περὶ τὸ 200 π.Χ. Ὁ Πλωτῖνος, ὁ ὁποῖος ἐκλήθη «τὸ ὕστατον φῶς τῆς Ἑλλάδος» ἦταν μαθητὴς τοῦ Σακκά, διδάξας τὸν Θεωρητικόν Βίον ὡς μέσον γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Οἱ θεμελιώδεις ἀρχές τοῦ νεοπλατωνισμοῦ, ὅπως τὸν διετύπωσαν ὁ Σακκάς καὶ ὁ Πλωτῖνος εἶναι: Ἐνότης καὶ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ. Σφαῖρες ὑποστάσεως ἐκπορευόμενες ἐκ τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μικροσκοπικὴ ἀναπαράστασις τοῦ Σύμπαντος. Ἡ ψυχὴ ὑπῆρξε πρὸ τῆς γεννέσεως τοῦ σώματος, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ μετὰ τὸν θάνατό του καὶ ἐνσαρκοῦται σέ νέο σῶμα. Ἡ ψυχὴ εἶναι προορισμένη νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν Θεὸ ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ πηγὴ της, ὁ νοῦς διδάσκεται δι' ἐπιφοιτήσεως. Ἡ ψυχὴ δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς ἔκστασι, μυκιολογικῶς ἐννομένη μέ τὸν Θεό. Οἱ διαβαθμίσεις τῆς ὑποστάσεως εἶναι: Θεός-Νοῦς-Ψυχὴ-Λόγος-Αἴσθησις-Ζωτικότης-Ψυλῆ.

Ὁ Πλωτῖνος δίδει τὴν ἐντολὴν αὐτὴν σέ κάθε ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος θέλει νὰ βαδίσῃ διὰ μέσου τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγάπης στὴν εὐδαιμονία: «Καθάρισον τὴν ψυχὴν σου ἀπὸ πάσης φροῦδης ἐλπίδος καὶ ἀπὸ παντός φόβου περὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων, καὶ τότε ὁ ἐνδότερος ὀφθαλμός σου θά ἀρχίσῃ νὰ βλέπῃ τὴν εὐθείαν ὁδόν. Ἐνθυμοῦ ὅτι ἡ Ἀγάπη εἶναι ὁ σωτὴρ σου καὶ ὁ φρουρός σου. Ἄνευ τῆς Ἀγάπης ὁ κεντροφύγος θά ἐξεσφενδόνιζε τὴν ψυχὴν σου εἰς τὰς παγερότητας τῆς ἐξωτερικῆς ζώνης. Μὴ λησμονεῖς ὅτι ὑπεράνω τῆς λογικῆς εἶναι ἡ Διαισθησις, καὶ ὅτι τὸ θεῖον φῶς διὰ τῆς διαισθήσεως ἔρχεται πληροῦν τὴν καρδίαν γηθοσύνης. Θαύμαζε τὸ κάλλος, τὴν συμμετρίαν καὶ τὴν τάξιν τοῦ ὕλικου κόσμου ἵνα αἰσθανθῇς ἀγάπην πρὸς τὸν πνευματικόν κόσμον τοῦ ὁποίου ὁ ὕλικός εἶναι ἀπλὴ ἀναπαράστασις καὶ ἀτελής εἰκὼν. Ζῆτει τὴν πληρεστέραν ἀπεικόνισιν τοῦ πνευματικοῦ κόσμου ἐν τῷ ὕλικῳ, ἀρκεῖ δέ νὰ πράττῃς τοῦτο ἵνα μηδαμῶς φοβῇσαι περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀτόμου σου».

ΠΑΑΤΩΝ ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ

Ἡ θεωρήσουμε τὴν κύρια ὄψη τῆς Ἀκροπόλεως σέ ἓνα γενικὸ πλάνο. Δεδομένου ὅτι τὰ Προπύλαια βρίσκονται σέ κλίση λίγο λιγώτερο μιᾶς μοίρας ὡς πρὸς τὸν Παρθενῶνα, ἔχουμε τὸν Παρθενῶνα καὶ τὰ Προπύλαια σέ κύρια ὄψη. Ὁ Παρθενῶν προβάλλεται στὸ μέξιμουμ Z (max Z), τὰ Προπύλαια στὸ μίνιμουμ Z (min Z) τοῦ θεμελιώδους ὁδηγοῦ τους. Ἔτσι, ἔχουμε, μεταξύ τῶν Προπυλαίων καὶ τοῦ Παρθενῶνος, μία συμμετρία ἐν σχέσει μέ τὸ κέντρο τοῦ Ἐλλειψοειδοῦς.

Ἐπίσης, μία ἀντιμετρία, δεδομένου ὅτι τὰ max Z καὶ min Z εἶναι ἀντιδιαμετρικά ἐν σχέσει μέ τὸ κέντρο τοῦ Ἐλλειψοειδοῦς (σχέδ. 49,50,51,52,53).

Βλέπουμε ὅτι τὰ Προπύλαια βρίσκονται σέ παραβολικὴ ἐλλειπτική (ὁ ἄξονας εἶναι ὁριζόντιος) καὶ σέ παραβολοειδῆ κάθετο κύλινδρο.

Πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ἡ δομὴ τοῦ ἀνθρώπινου κρανίου εἶναι ἐπίσης παραβολικὴ καὶ παραβολοειδής.

Φτάνουμε λοιπὸν στὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ Προπύλαια ἀντιπροσωπεύουν τὸ ἀνθρώπινο κρανίον πού εἶναι ὁρατὸ ἔως τὰ ζυγωματικά ὀστέα. Συμπληρώνεται ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο πρὸς τὰ κάτω, καὶ καταλήγει στὸ min Z ὅπου ἀγγίζει τὴν κάτω σιαγόνα.

Τὰ Προπύλαια ἀντιπροσωπεύουν λοιπὸν τὸν θνητὸ ἄνθρωπο πού βρίσκεται στὸ min Z, ὁ Παρθενῶν στὸ max Z ἀντιπροσωπεύει τὸν Θεό, μέ τὴν κεφαλὴ τῆς κουκουβάγιας.

Ἀναλογικά, ἂν συγκρίνουμε τὸ ἀνθρώπινο κεφάλι μέ τὸ κεφάλι τῆς κουκουβάγιας, παρατηροῦμε ὅτι τηροῦνται οἱ ἀναλογίες στὰ Προπύλαια καὶ στὸν Παρθενῶνα.

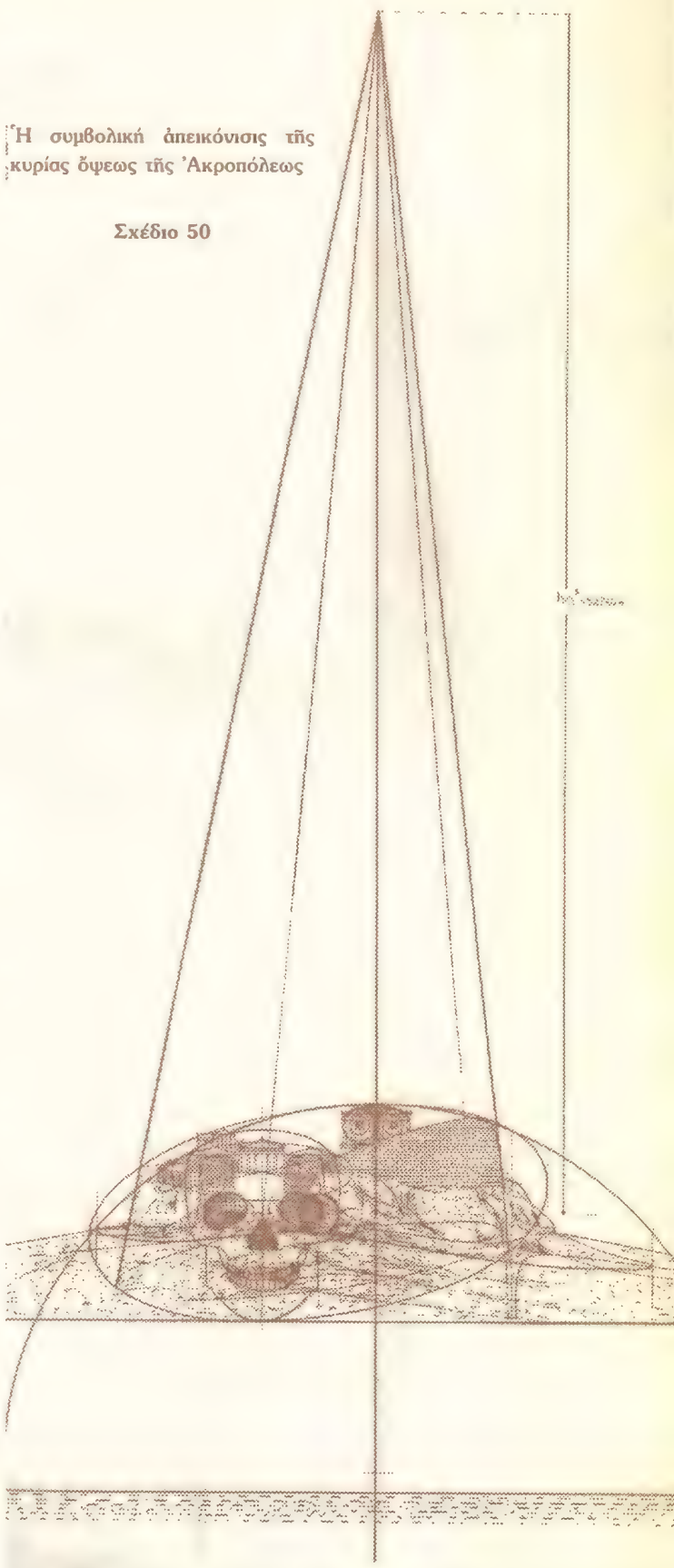
Οἱ δύο «μανδύες», οἱ ὁποῖοι παρουσιάζονται στὸ σχέδιο καὶ καλύπτουν τίς κοιλότητες τῶν ματιῶν, δέν εἶναι παρὰ τὰ κωνικά τμήματα τῶν δύο κώνων, τοῦ Βορείου καὶ τοῦ Νοτίου, οἱ ὁποῖοι τέμνονται ἀπὸ τὸ Ἐλλειψοειδές.

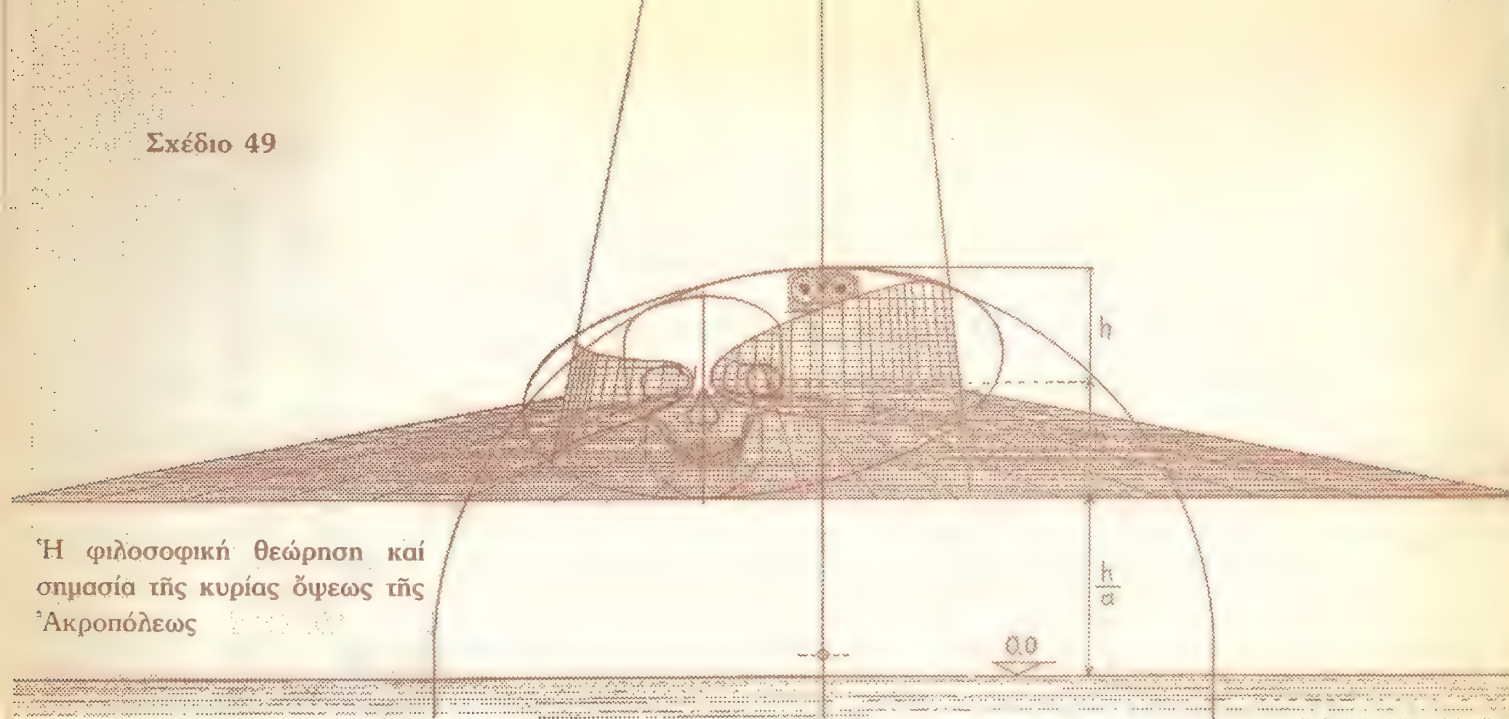
Τὸ ἰσοσκελὲς τρίγωνο πού παρουσιάζεται στὸ σχέδιο εἶναι ἡ προβολὴ τοῦ κανονικοῦ τετραέδρου ὕψους π, τὸ ὁποῖο ἔχει ἐπίσης τὴν βάση του (ἰσοπλευρὸ τρίγωνο προοπτικογενές) πάνω στὸ ὁριζόντιο ἐπίπεδο τοῦ ἄξονος τῶν Προπυλαίων.

Τὸ ὕψος τοῦ τετραέδρου ἐφάπτεται τοῦ Παρθενῶνος, ἐνῶ δέν ἀγγίζει καθόλου τὰ Προπύλαια. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ π γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι ἀδύνατος καὶ αὐτὸ βρίσκεται στὴν βάση τῆς πυραμίδος ἀπὸ ἀποψη τοῦ ὑπολογισμοῦ τοῦ ὕψους π.

Ἡ συμβολικὴ ἀπεικόνισις τῆς κυρίας ὄψεως τῆς Ἀκροπόλεως

Σχέδιο 50

Ἡ φιλοσοφική θεώρηση καί σημασία τῆς κυρίας ὕψους τῆς Ἀκροπόλεως

Τό τετράεδρο εἶναι κατανοητό σύμφωνα μέ την πλάγια ἐπιφάνεια καί τήν κορυφή του καί ὁρατό σύμφωνα μέ τήν βάση του (περιέχει τούς θεμελιώδεις ὁδηγούς τῶν κωνικῶν ἐπιφανειῶν, τό ὀριζόντιο ἐπίπεδο τῆς συμμετρίας τῶν Προπυλαίων) καί ἀποτελεῖ τό ἐφαπτόμενο ἐπίπεδο τοῦ λόφου τοῦ Φιλοπάππου.

Πάνω σέ αὐτόν τόν λόφο ὑπάρχει μία ὀρθογώνια ἀνασκαφή, ἡ ὁποία εἶναι ἡ προβολή τῆς νότιας κορυφῆς τῆς βάσης τοῦ τετραέδρου.

Ἐτσι λοιπόν ἡ βάση τοῦ τετραέδρου περνάει ἀπό τόν ἄξονα τῶν Προπυλαίων, ἡ τό κέντρο τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας πού ἀντιπροσωπεύει τό πνευ-

ματικό ἐπίπεδο τοῦ ἀνθρώπου καί ἀποτελεῖ συγκρόνησιν τήν βάση τῆς πυραμίδος καί τῶν κόνων, τῆς ὁποίας ἡ ἄνοδος στήν κορυφή εἶναι ἀδύνατος ἐφ' ὅσον ὁ ὑπολογισμός τοῦ π εἶναι ἀδύνατος.

Στό σχέδιο παρουσιάζεται ἐπίσης ὁ κύκλος τῆς καμπυλότητος τῆς ἐγκαρσίας τομῆς τοῦ Παρθενῶνος στό $\max Z$ τοῦ Ἑλλειψοειδοῦς.

Αὐτός ὁ κύκλος δίνει τήν συμμετρία τοῦ Παρθενῶνος.

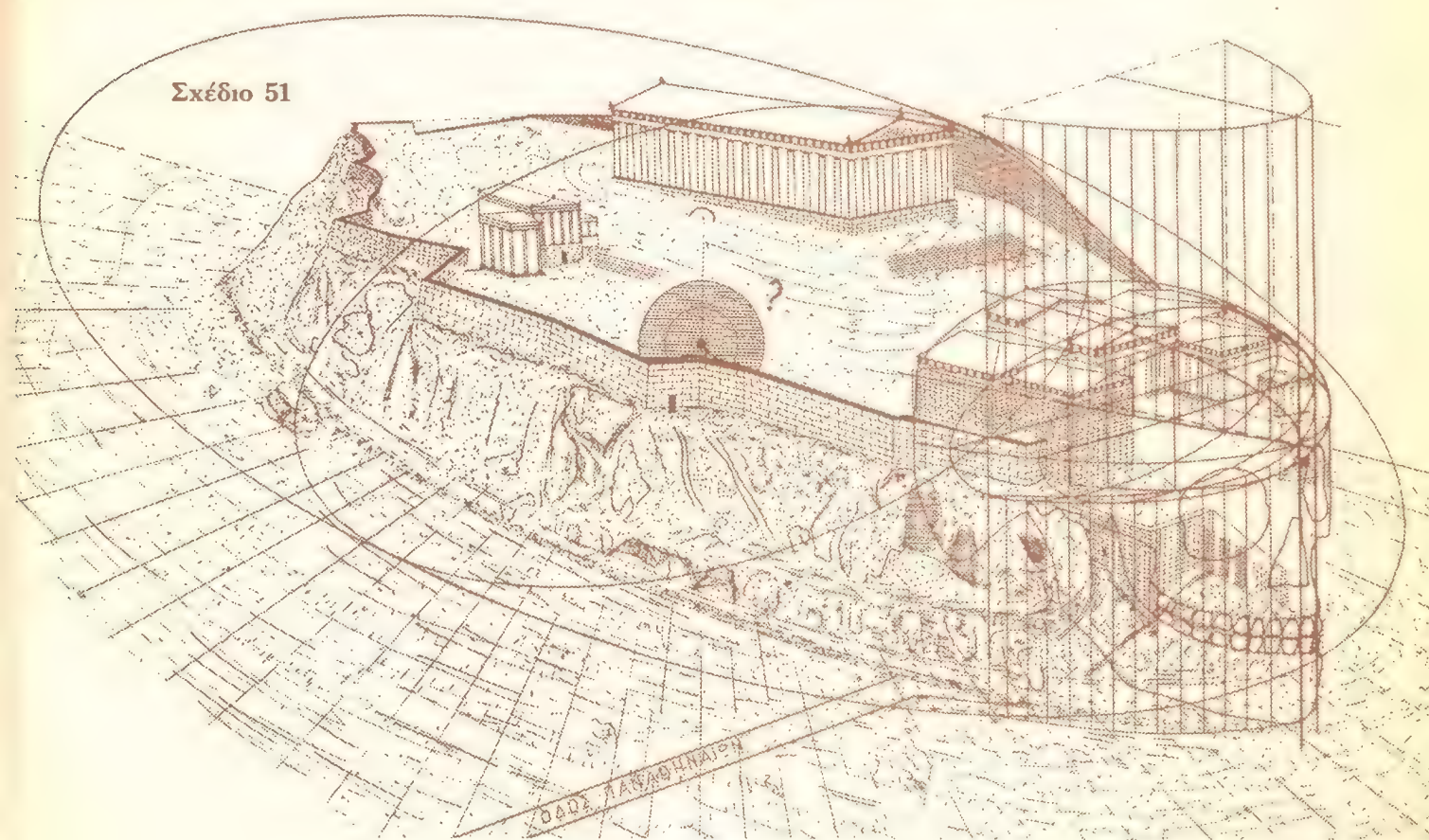
Ἐνα τμήμα του, λιγώτερο τοῦ μισοῦ, δέν εἶναι ὁρατό, καί δίνει τήν ἐντύπωση ὅτι πρόκειται περί μιᾶς σφαίρας πού ἐπιπλέει, ἐνῶ τό Ἑλλειψοειδές βρίσκεται στό ἐσωτερικό ἄνω τμήμα.

Νοτιοδυτική (ἀπό ἀέρος) ὄψις τῆς Ἀκροπόλεως

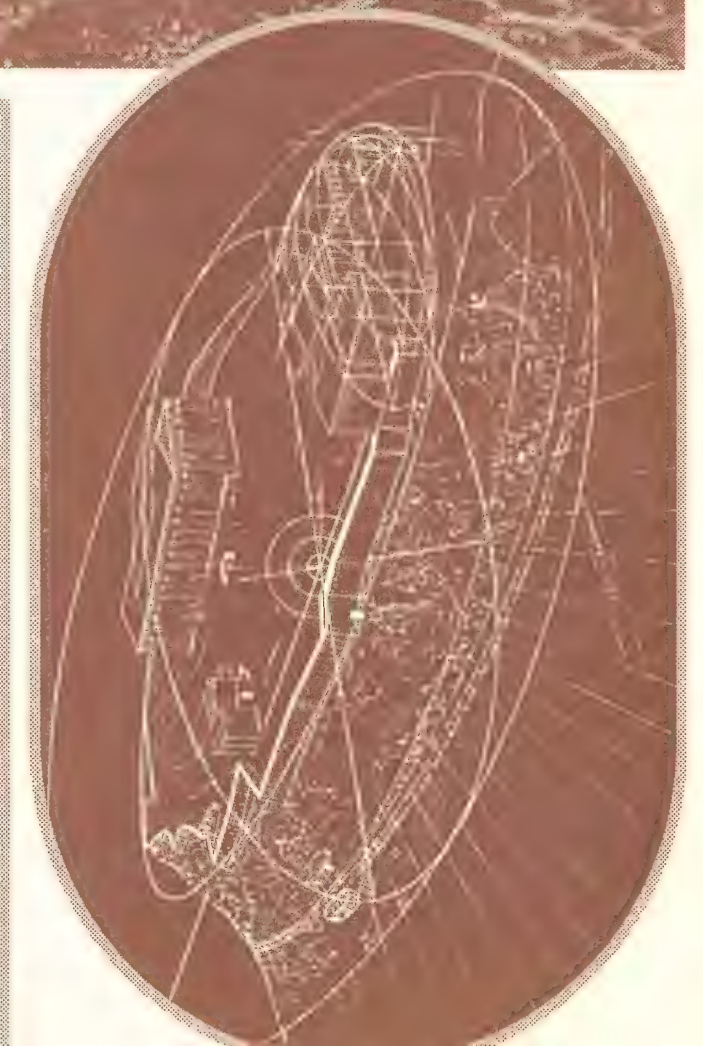
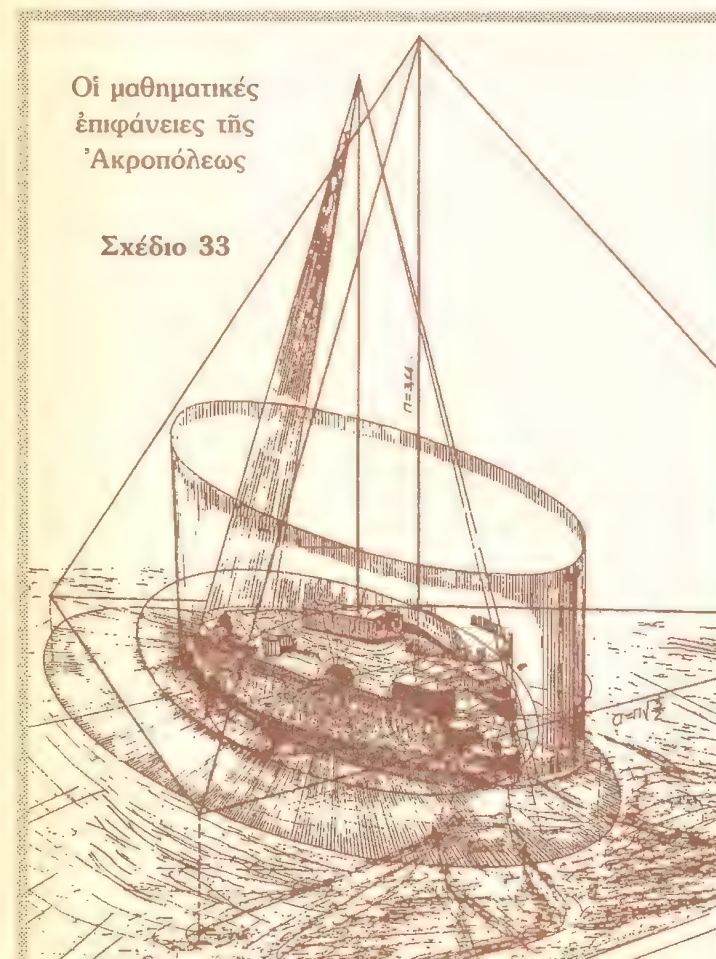
Σχέδιο 53

Σχέδιο 51

Οἱ μαθηματικές ἐπιφάνειες τῆς Ἀκροπόλεως

Σχέδιο 33

Ο πνευματισμός δέν ήταν άγνωστος στους άρχαίους Έλληνες, καί αναφέρονται πολλές περιπτώσεις κατά τίς όποιες γινόταν έπικοινωνία με ψυχές αποθανόντων. Τέτοιο παράδειγμα βρίσκουμε στόν Πλούταρχο, στό έργο του «Περί τών βραδέως υπό του θείου τιμωρουμένων», όπου λέγει ότι στην Ήράκλεια, υπήρχε ίδρυμα «Ψυχοπομπείον» λεγόμενον, όπου γινόταν συστηματική έπικοινωνία ζώντων μέ ψυχές νεκρών, όσάκις υπήρχε ανάγκη πρός τουτο.

Ο πνευματισμός ήταν γνωστός σέ όλα τά θεοσοφικά συστήματα της άρχαιότητας, μέ την διαφορά, ότι μόνον οί μεμνημένοι έκαναν χρήση αυτού.

Από της εποχής του Allan Kardec, όμως, ο πνευματισμός έγινε κοινό κτήμα τών ανθρώπων καί τότε εμφανίστηκαν τά διάφορα πνευματιστικά πειράματα, μέ τό τραπεζάκι κ.λπ. Είναι ανάγκη νά μελετήσουμε κατά πόσον ο πνευματισμός, όπως έξασκεΐται σήμερα, είναι κάτι χρήσιμο καί ωφέλιμο, ή όχι.

Πνευματισμός είναι ή έπικοινωνία τών ανθρώπων μέ ψυχές τών απελθόντων, χωρίς μεσολάβηση τεχνητού μέσου. Διότι υπάρχουν καί τεχνητά μέσα, τά όποια μεταχειρίζεται ή μαγεία, ή όποια δι' αυτών έρχεται σέ έπικοινωνία πρώτα μέ κοινές ψυχές, καί δεύτερον μέ κακοποιές. Στην τελευταία περίπτωση πρόκειται περί της λεγομένης «Μαύρης Μαγείας», ή όποια είναι μέθοδος έγκληματική, επιδιώκουσα την δέσμευση συνειδήσεων καί άλλες κακοποιούς ενέργειες.

Έπικοινωνία άνευ τεχνητών μέσων

Καί πρώτον είναι ανάγκη νά εξετάσουμε πώς λειτουργεί ή ανθρώπινη ζωή.

Έντός του οργανισμού κυκλοφορεί ένα ρευστό, ο ζωικός μαγνητισμός του MESMER, ή ζωικό ρευστό. Τουτό είναι μία μορφή της ενέργειας, ή όποια χρησιμοποιείται διά την εφαρμογή τών αποφάσεων της συνειδήσεως, την εκτέλεση τών μηχανικών κινήσεων, κ.λπ., ως καί διά την λειτουργία της σκέψεως άκόμη. Τό ρευστό τουτο είναι τό μέσο, διά του οποίου καί οί ψυχές τών αποθανόντων έρχονται σέ έπικοινωνία μέ τούς ανθρώπους. Αυτό αποτελεί τον σύνδεσμο μεταξύ τών δύο υποστάσεων, όπως τό τηλεφωνικό σύρμα συνδέει δύο όμιλητές. Τό ζωικό ρευστό αντλεί ο άνθρωπος εκ της φύσεως διά τών τροφών, τίς όποιες άφομοιώνει καί οί όποιες περιέχουν όλες αυτό τό στοιχείο της ενέργειας.

Τούτο όμως, όταν λειτουργεί έντός του οργανισμού, γίνεται ζωικό.

Μετά θάνατον, διαλυομένου του σώματος, τό ζωικό αυτό ρευστό επανέρχεται στο κοινό δοχείο της ενεργείας καί συνεπώς ή ψυχή χάνει τό μέσο αυτό της ενεργείας. Διά τουτο ή άρχαία ελληνική θεοσοφία δέχεται ότι μετά θάνατον ή ψυχή δέν μπορεί ούτε νά ενεργήσει, ούτε καν νά σκεφθί. Οί θνητές δέ ψυχές περιέρχονται στόν Άδη.

Άλλά υπάρχει καί άλλη κατάσταση του πνεύματος, ή τών ήμισθανάτων ψυχών, οί όποιες δέν είναι μέν έντελώς έλεύθερες, αλλά κατέχουν κάποιο μέσο ενεργείας καί πολλές εξ αυτών δέν είναι ανάγκη νά επανέλθουν πλέον επί της γής.

Υπάρχουν επίσης καί άθάνατες ψυχές, οί όποιες έχουν την δύναμη καί σφαίρες άκόμη νά κινούν καί έχουν τό όργανο αυτό, τό όποιο ο Πλάτων άποκαλεί «όχημα» ή «άρμα», καί μέσω του οποίου άντλούν απ' ευθείας εκ της φύσεως τό μέσον ενεργείας.

Άλλη κατηγορία είναι ή τών κακοποιών πνευμάτων. Κανένα κακό κατά φύσιν υπάρχει, αλλά ο άνθρωπος καί τό πνεύμα γενικώς, τό όποιο έχει την έλευθερία νά παραβαίνει τον φυσικό νόμον, νά καταδυναστεύση άλλα πνεύματα καί νά σταματά την ιδίαν αυτού εξέλιξη, λόγω της άμαθείας καί του έγωισμού του, δημιούργησε τό κακόν επί της γής.

Οί ασχολούμενοι μέ την μαύρη μαγεία κατορθώνουν νά αποκτήσουν καί αυτοί ένα μέσον ενεργείας μετά θάνατον, τό όποιο χρησιμοποιούν διά νά κάνουν τό κακό, καθιστάμενοι δαίμονες. Αυτοί έχουν ιεραρχία καί υπερτάτη άρχή του κακού, ή όποια τούς διευθύνει.

Στόν πνευματικό κόσμο υπάρχουν δύο άρχές

- **Η άρχή του καλού**, ή όποια εκδηλώνει αγάπη καί ζητεί τό πνεύμα της Γής νά εξελίσσεται έλευθέως καί βοηθεί αυτό πρός τουτο.

- **Η άρχή του κακού** όμως, λόγω έγωισμού καί τυραννικού πνεύματος, ζητεί νά άρξη, καί πρός τουτο υπαγορεύει την άμάθειαν, υποθάλλει την κακία καί διά τών μέσων τούτων κρατεί τό πνεύμα της ανθρώπινης στάσιμης καί υποταγμένο σέ αυτήν, παρεμποδίζουσα αυτό νά προοδέσση. Μεταχειρίζεται τό ψεύδος, την άπάτη, την υποκρισία, τον δόλο, την βία καί έμπνέει στους ανθρώπους τον φανατισμό, την μισαλλοδοξία, τίς διαιρέσεις, τίς συγκρούσεις, τούς πολέμους καί όλα εκείνα τά όποια άπασχολούν τούς ανθρώπους, κατά τρόπον ώστε νά μή δυνηθούν αυτοί νά αναβλέψουν καί γνωρίσουν την αλήθεια,

όποτε οί κακοί δαίμονες θά κρημνισθούν από τούς θρόνους τους, στους όποιους τούς διατηρεί ή ανθρώπινη ατέλεια. Διότι οί περισσότεροι άνθρωποι, καί τά περισσότερα πνεύματα, χωρίς νά έχουν περί τουτου συνείδηση συμμερίζονται τίς άρχές τους καί υπόκεινται στις υπαγορεύσεις της άρχής τών κακοποιών πνευμάτων, ενεργούντα συμφώνως πρός αυτές.

Τά κακοποιά πνεύματα, τά όποια παραβαίνουν τον φυσικό νόμο καί δέν ακολουθούν τον νόμο της εξέλιξεως, μή ένσαρκούμενα έντός οργανισμών πρός τουτο, είναι καταδικασμένα έν τέλει σέ αυτό τό όποιο ο Ιωάννης στην Άποκάλυψη άποκαλεί «δεύτερον θάνατον», στην πλήρη, δηλαδή, άποσύνθεση της ψυχικής άτομικότητός τους.

Ο πνευματισμός αποτελεί για τά κακοποιά πνεύματα ισχυρό καί ασφαλές μέσον για νά βλάπτουν τούς ανθρώπους. Είναι ασφαλές, διότι ανοίγει σέ αυτούς μίαν όδόν, μέ την όποια έρχονται εις άμεσον επαφήν πρός τούς ανθρώπους. Ισχυρότατον δέ, διότι ή προξενουμένη βλάβη δέν είναι προσωρινή, αναφερομένη μόνον στόν παρόντα βίον, αλλά εις άπρόβλεπτον, ένιοτε δέ εις άπροσμέτρητον χρόνον.

Ο πειραματιζόμενος πνευματιστής μπαίνει σέ σχέση μέ την άρχή του κακού, χωρίς νά αντιληφθί τουτο. Τότε αρχίζει μία πάλη, πρός τίς σκοτεινές καί καταχθόνιες δυνάμεις, οί όποιες είναι πολύ ισχυρότερες αυτού καί τών όποιών τίς παγίδες καί τίς πλεκτάνες δέν δύναται νά διακρίνη διά τουτο δέ καί δέν δύναται νά τίς άποφύγη. Ο άνθρωπος έχει μία συναισθηση ήθική. Άλλά διά της διδασκαλίας, την όποια έντέχνως του κάνουν τά κακοποιά πνεύματα, καί του ίου τον όποιο μεταδίδουν εις αυτόν εκ της άτομικής τους ζωής, αυτός παγιδεύεται καί καθίσταται σύν τω χρόνω όργανον αυτών, μή δυνάμενος πλέον νά άποχωρισθί από τίς σχέσεις του πρός αυτούς.

Μεταξύ τών πνευμάτων υπάρχουν καί μερικά φιλοπαίγμονα, διότι μετά θάνατον ο καθένας διατηρεί τον χαρακτήρα του. Κάθε θνητό πνεύμα, τό όποιο έχασε την ζωή του, βρίσκεται σέ οικτρή κατάσταση, κατά την γνώμη της άρχαίας ελληνικής παραδόσεως, την όποια συμμερίζομαι καί έγώ. Ζητεί διά τουτο νά έλθη σέ σχέση με ανθρώπους, οί όποιοι επιζητούν την έπικοινωνία. Έρχόμενοι έτσι σέ σχέση μέ την ζωή, μέσω του ζωικού ρευστού, τό όποιο άντλούν εκ του μεσάζοντος, έχουν την έντύπωση πώς βρίσκονται καί πάλι έν ζωή. Τέτοια πνεύματα τριγυρίζουν συνεχώς τούς ασχολουμένους μέ πνευματικά πειράματα.

Ποιοι είναι οί σκοποί τούς όποιους επιδιώκουν διά της έπικοινωνίας οί άνθρωποι;

1. Σχηματισμός πεποιθήσεως περί της επιβιώσεως της ψυχής μετά θάνατον.

2. Άπόκτηση γνώσεων περί της συστάσεως καί της άρχής του κόσμου, περί τών λειτουργιών της ψυχής, περί λυτρώσεως κ.λπ.

3. Διά μαντικούς σκοπούς.

4. Έπικοινωνία μέ προσφιλή πρόσωπα, τά όποια βρίσκονται στόν πνευματικό κόσμο καί πληροφορίες περί της τύχης αυτών.

Καί μία άλλη περίπτωση εφαρμογής του πνευματισμού είναι ή μέσω τών πνευμάτων επιδίωξη άνευρέσεως κρυμμένων θησαυρών ή άπολεσθέντων ή κλαπέντων αντικειμένων. Η περίπτωση όμως αυτή αναφέρεται μέ τόσο ποταπή εκμετάλλευση καί χυδαία ανάμειξη του πνευματικού κόσμου, ώστε άποφεύγουμε νά ασχοληθούμε για την περίπτωση αυτή, ή όποια άλλωστε καί όταν εφαρμόσθηκε απέτυχε.

Πώς επιτυγχάνεται ή έπικοινωνία;

Η παλαιότερα μέθοδος ήταν τά τραπεζάκια. Αυτά αντικαταστάθηκαν αργότερα από τό ποτηράκι κ.λπ. Έξέλιξη όλων αυτών τών μέσων είναι ή αυτόματη γραφή. Άλλοι άκοϋν τά πνεύματα, όπως λέγουν. Δέν πρόκειται όμως περί άκοής, αλλά έντός του έγκεφάλου γίνεται απ' ευθείας μία επίδραση (άνευ της μεσολαβήσεως τών αισθήσεων) καί σχηματίζονται έντός αυτού έννοιες, τίς όποιες αντιλαμβάνεται ο πειραματιζόμενος ως φωνή του πνεύματος.

Όλα αυτά δέν γίνονται μέσω του ζωικού ρευστού, τό όποιο χρησιμοποιεί τό πνεύμα, όπως είπαμε καί προηγουμένως, για νά ενεργήσση όπως δήποτε.

Άλλη μέθοδος έπικοινωνίας αναφέρεται στόν κλάδο της ύψηλης μαγείας, την όποια έξασκούν τά άτομα εκείνα τά όποια έχουν αναπτύξει ψυχικές αισθήσεις, διπλή άκοή, διπλή όραση κ.λπ. Αυτές οί ιδιότητες εμφανίζονται σέ μερικούς ανθρώπους καί φύσει, δέν προέκυψαν δηλαδή από την καλλιέργεια τών λανθανουσών ψυχικών ιδιοτήτων αυτών, αλλά από άλλους παράγοντες, καί φυσικές συνθήκες.

Τόν τρόπο αυτόν της έπικοινωνίας δύναται νά αναπτύξη ο άνθρωπος διά της καλλιέργειας τών ψυχικών ικανοτήτων, οί όποιες είναι άνεκδήλωτες συνήθως. Άλλά ως εξετάσουμε ήδη τά διά του πνευματισμού επιτυγχανόμενα αποτελέσματα.

Σχηματισμός πεποιθήσεως περί τῆς ἐπιβιώσεως τῆς ψυχῆς καί τῶν τυχῶν αὐτῆς.

Γιά ὅσους δέν ἀσχολοῦνται μέ τήν μελέτη τῶν ψυχικῶν φαινομένων ἢ μέ ἄλλες φιλοσοφικές μελέτες, τά πνευματιστικά πειράματα εἶναι ἕνα μέσον, τό ὁποῖο μπορεῖ νά τοὺς πείσῃ, ὅτι ὑπάρχει πνευματικός κόσμος. Ὑποθέτως σχηματῖσθαι κανεῖς τήν πεποίθησιν περί τούτου, πρέπει νά σταματᾷ ἀμέσως τά πειράματα. Ἀλλά οἱ περισσότεροι θέλουν νά πειραματισθοῦν οἱ ἴδιοι, καί ἔτσι περιπίπτουν στούς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἀναφέραμε ἥδη.

Γιά τήν γνώσιν ὅμως περί ἐπιβιώσεως τῶν ψυχῶν καί τῶν τυχῶν αὐτῆς μετά θάνατον, δέν εἶναι ἀνάγκη νά ἀνατρέξουμε στόν πνευματισμό. Ἡ πεποίθησις αὐτή περί ἐπιβιώσεως καί ἀναβιώσεως τῶν ψυχῶν ἦτο κοινὴ σέ ὅλες τίς ἀρχαῖες θρησκείες καί τήν ἀρχαία καί σύγχρονη φιλοσοφία. Ἐκτός αὐτοῦ, ὁ καθένας ἔχει τουλάχιστον κάποιο γεγονός στήν ζωὴ του τό ὁποῖο δύναται νά τοῦ ἐνισχύσῃ τήν πεποίθησιν αὐτή.

Τά προφητικά ὄνειρα, π.χ., εἶναι ἕνα μέσον, τό ὁποῖον μεταχειρίζεται ὁ πνευματικός κόσμος ὅχι τόσο γιά νά προεῖπῃ στόν ἄνθρωπο τά μέλλοντα, ὅσο γιά νά ἀποδείξῃ σέ αὐτόν τήν ὑπαρξήν του. Καί ἡ σύγχρονη θεοσοφία καί ὅλα τά θεοσοφικά συστήματα παραδέχονται ὅτι ὑπάρχει Εἰμαρμένη, Κάρμα. Τό γεγονός λοιπόν ὅτι ὑπάρχουν προφητικά ὄνειρα, μᾶς πείθει ὅτι ὑπάρχουν συνειδήσεις, οἱ ὁποῖες γνωρίζουν ὅσα ἔχει προσδιορίσει ἡ εἰμαρμένη καί αὐτά ἀποκαλύπτονται συμβολικῶς ἢ ἀπροκαλύπτως διά τῶν ὁνείρων.

Ἀλλά καί ἐάν προσέξουμε τήν ἀνάπτυξιν καί τήν δράσιν τοῦ ἀνθρώπινου ὄντος, τίς ιδιότητες, τίς ὁποῖες τοῦτο ἐκδηλῶναι εἶναι ἀδύνατον νά παραδεχθῶμε ὅτι τοῦτο θά εἶχε τίς ιδιότητες καί τίς ἐκδηλώσεις τίς ὁποῖες ἔχει, ἐάν ἀποτελεῖτο ἀπό ἕνα ἄθροισμα κυττάρων μόνον. Ἐπίσης ἀνεξήγητο θά ἦταν, ἐάν δέν παραδεχθῶμε τήν ὑπαρξιν τῆς ψυχῆς, ἡ τεράστια διαφορὰ ἱκανοτήτων καί χαρακτηριστικῶν ἡ ὁποία παρατηρεῖται μεταξύ ἀτόμων καί τῆς αὐτῆς οἰκογενείας ἀκόμη, ὡς καί ἡ ἰδιάζουσα ἀτομικότης τήν ὁποία ἐμφανίζει κάθε ὄν.

Ἀπόκτησις γνώσεως

Τά πνεύματα, μέ τά ὁποῖα ἔρχονται εἰς ἐπικοινωνία οἱ πνευματιστές, κατορθώνουν νά πείσουν αὐτούς ὅτι μόλις πεθάνῃ ὁ ἄνθρωπος

ἀποκτᾷ γνώσιν, τήν ὁποία εἶναι εἰς θέσιν καί νά μεταβιβάσῃ στόν ἐρωτῶντα. Νομίζω, ὅτι διά τοῦ πνευματισμοῦ, ὅπως αὐτός ἀσκεῖται σήμερα, ἔχουμε ἀνακοινώσεις ἀμφιβόλου ποιότητος. Ὁ κάθε πειραματιζόμενος διαμορφώνει καί διαφορετική θεωρία, ἀναλόγως τοῦ πνεύματος μέ τό ὁποῖο ἔχει δοσοληψίες. Διότι τό πνεῦμα δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ὁ θανὼν μέ τίς ἰδιάζουσας ἀντιλήψεις καί τήν νοοτροπία, τήν ὁποία εἶχε ὡς ἄνθρωπος. Συνεπῶς αὐτό δέν πρόκειται νά μᾶς γνωρίσῃ τίποτε περισσότερο ἐπὶ τῶν ζητημάτων, τά ὁποῖα μᾶς ἀπασχολοῦν, ἀπ' ὅ,τι δύναται νά μᾶς γνωρίσῃ ὁποιοσδήποτε ἄνθρωπος, τόν ὁποῖο σχετιζόμεθα.

Ἡ γνώμη τοῦ Λομπρόζο, τοῦ Μαίτερλιγκ τοῦ Φλαμπαριόν κ.λπ. εἶναι ὅτι τίποτε θετικό καί βέβαιο δέν δυνάμεθα νά ἀντλήσουμε ἐκ τῶν πνευματικῶν ἀνακοινώσεων περί τῆς ἀληθείας.

Διότι καί μεταξύ ὅσων ὑπαγορεύει τό ἴδιο πνεῦμα σέ ἕναν καί τόν αὐτόν πάντοτε μεσάζοντα, ὑπάρχουν ἀπειράριθμες ἀντιφάσεις καί ἀσυναρτησίες, εἰς τρόπον ὥστε εἶναι ἀδύνατον νά σχηματῖσθαι κανεῖς ἐξ αὐτῶν μίαν σαφεῖ ἀντίληψιν. Οἱ μεσάζοντες ἀντιλαμβανόμενοι ἰδέες τίς ὁποῖες οἱ ἴδιοι δέν γνωρίζουν, πείθονται ὅτι προορίζονται νά γίνουν ἀναμορφωτές τοῦ κόσμου ὡς οἱ μετὰ Χριστόν προφῆτες καί ὅτι θά διαδώσουν τήν ἀλήθειαν. Ἔτσι ἐπὶ ὥρες γράφουν τίς ἀτελεῦπτες ὑπαγορεύσεις, τίς ὁποῖες τοὺς κάνουν πονηρά ἢ ἐπιπόλαια πνεύματα, πρὸς τόν σκοπὸ νά ἀντιλθῶν ἀπ' αὐτούς τό ζωικόν ρευστόν μέχρι σημείου ἐξαντλήσεως, ἢ τουλάχιστον προκειμένου περί κοινῶν πνευμάτων νά ἔρχονται εἰς ἐπικοινωνίαν μέ τήν ἐνεργὸν ζωή.

Τά κακά πνεύματα ἐμπνέουν ἐπίσης στόν πειραματιζόμενον ψευδεῖς ἢ διεστραμμένες ἰδέες, τίς ὁποῖες αὐτός θά χρειασθῇ σειρά ἴσως ἐνσαρκώσεων γιά νά ἀποβάλλῃ, ἐκτός ἐάν γενόμενος θῦμα τῶν ὅσων ἀκούει καταστῇ καί αὐτός δαίμων μετὰ θάνατον. Διότι ἡ πνευματικὴ ἐπικοινωνία ὑπὸ τῶν μεσαζόντων ἐξελίσσεται εἰς πάθος, τό ὁποῖον παρασύρει αὐτούς εἰς κατάχρησιν, μέ τίς ἐξ αὐτῆς συνέπειες, μία τῶν ὁποίων καί τό φρενοκομεῖο, ὅπως συνέβη καί σέ πολλὰ γνωστά πρόσωπα τῆς ἀθηναικῆς κοινωνίας.

Μαντικοὶ σκοποὶ

Συμβαίνει πολλάκις οἱ προρρήσεις τίς ὁποῖες κάνουν τά πνεύματα νά πραγματοποιοῦνται. Ἀλλά, κατὰ τόν νόμον τῶν πιθανοτήτων, τό πενήντα τοῖς

ἐκατὸ τῶν προβλέψεων, τίς ὁποῖες δύναται νά κάνῃ καί ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος ἐπὶ ἐνὸς δεδομένου θέματος, εἶναι ἐπιτυχεῖς. Συνεπῶς δέν κερδίζουμε τίποτε καταφεύγοντες σέ συμβουλές καί προβλέψεις προερχόμενες ἀπὸ τά πνευματιστικά πειράματα. Ἐκτός αὐτοῦ ἐάν ὁ ἀγαθὸς πνευματικὸς κόσμος θέλῃ νά μᾶς ἀνακοινώσῃ κάτι γιά τό μέλλον, ἔχει τό μέσον νά τό κάνῃ διά τῶν προφητικῶν ὁνείρων.

Ὅσοι δέ δίδουν προσοχή σέ αὐτά, ἀποκτοῦν πολὺτιμες πληροφορίες.

Ἐπικοινωνία μέ προσφιλεῖς νεκρούς

Κατὰ πρῶτον πρέπει νά ἐξετάσουμε κατὰ πόσον ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ εἶναι κάτι φυσικό, ἢ προέρχεται ἀπὸ τήν ἀδυναμία καί τήν ἀμάθειά μας. Περιέρχεται προσφιλεῖς εἰς ἐμᾶς πρόσωπον εἰς τόν πνευματικόν κόσμον.

Γιατί νά θέλουμε νά τό συναντοῦμε;

Ὅσοι εἶναι χριστιανοὶ πρέπει νά ἔχουν ἐμπιστοσύνη στόν Χριστό, ὁ ὁποῖος ἀρχει τῶν ἀγαθῶν πνευμάτων, καί στόν Θεό, ὁ ὁποῖος φροντίζει ὥστε ὁ καθένας νά καταταχθῇ ὅπου πρέπει. Ἐάν ἡ ψυχὴ τήν ὁποία καλοῦμε εἶναι ἐγκληματική καί βρίσκεται στήν κόλασιν, δέν θά ἔχῃ τήν ἐλευθερίαν νά ἐμφανισθῇ στήν διήγησιν τοῦ Εὐαγγελίου ὅπου ὁ πλοῦσιος παρακαλεῖ ἀπὸ τήν Κόλασιν, ὅπου βρίσκεται, τόν πατέρα Ἀβραάμ νά στείλῃ τόν πτωχὸ Λάζαρον, ὁ ὁποῖος εἶναι στόν Παράδεισον, νά πάν καί νά συμβουλευσῇ τοὺς συγγενεῖς του νά γίνουν καλοὶ ἄνθρωποι, γιά νά μὴ τύχουν τῆς ἴδιας τιμωρίας μέ αὐτόν, ὁ Ἀβραάμ ἀπαντᾷ «ἐχουσιν οὗτοι Μωυσέα καί προφήτας καί ἀκουσάτωσαν αὐτῶν. Διότι» λέγει «χάσμα μέγα χωρίζει τοὺς δύο κόσμους».

Στόν πνευματικὸν κόσμον δέν ἐπικρατεῖ ἀναρχία, ὑπάρχει τάξις, νόμοι, διοίκησις, ἱεραρχία, πειθαρχία. Δέν δύναται δέ τά θνητὰ πνεύματα νά ἐνεργοῦν ὅπως αὐτά θέλουν, ἐκτός τῶν κακοποιῶν πνευμάτων, τά ὁποῖα δέν ὑποτάσσονται σέ κανένα νόμον, καί τά ὁποῖα εἶναι πάντα πρόθυμα νά ἔλθουν εἰς ἐπικοινωνία μέ τοὺς ζῶντας γιά νά τοὺς βλάψουν.

Τά ἀγαθὰ ὅμως πνεύματα προστατεύουν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τήν κακὴν αὐτὴν ἐπίδρασιν, ἐφ' ὅσον αὐτοὶ περιορίζονται στόν κύκλον τῶν ἀνθρωπίνων ἐνεργειῶν. Ὅταν ὅμως ξεφεύγουν ἀπὸ αὐτόν, καί ἀνοίγουν μία πόρτα πρὸς τήν πνευματικὴν ἐπικοινωνία, δέν προστατεύονται πλέον ἀπὸ κανένα, καί εὐκόλως καθίστανται ἔρμαιο τῶν κακοποιῶν.

Ἐκτός αὐτοῦ συχνά δέν ἔρχονται στά πνευματιστικά αὐτοὶ, τοὺς ὁποίους καλέσαμε, ἀλλὰ ἄλλα πονηρά ἢ ἐπιπόλαια πνεύματα, δέν μπορούμε δέ νά ἐξακριβώσουμε τήν ταυτότητά τους, διότι εἶναι σάν νά ἀκούμε μία ἄχρωμη φωνή, ἡ ὁποία ἔρχεται πίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν. Λένε μυστικά τά ὁποῖα δέν γνώριζε παρὰ ὁ ἀποθανὼν καί ὁ πειραματιζόμενος, καί μέ τοῦτο οἱ πειραματιζόμενοι πείθονται περί τῆς ταυτότητος τοῦ πνεύματος.

Ἄλλ' ἐφ' ὅσον τά πράγματα αὐτά βρίσκονται στήν διάνοιαν τοῦ πειραματιζομένου, μπορεῖ νά τά διαβάσῃ ὁποιοδήποτε πνεῦμα, ἐρχόμενον εἰς ἐπικοινωνία μέ αὐτόν, οὐδεμία δέ ἐγγύησις ἔχουμε ὅτι ἔρχεται εἰς ἐπικοινωνία ἐκεῖνος τόν ὁποῖο καλοῦμε. Ἐπομένως, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει ἐμπιστοσύνη στήν κοσμικὴ τάξιν καί δέν τρέφει μεγάλην ἀδυναμία πρὸς τοὺς νεκρούς του πρέπει νά ἀφήνῃ ἡσύχους ἐκεῖ ὅπου τοὺς κατέταξε ἡ ἱεραρχία τοῦ ἀγαθοῦ πνευματικοῦ κόσμου.

Ἐννοεῖται ὅτι καί γιά τήν προκειμένη περίπτωσιν καί γιά τήν προηγούμενη τῆς μαντείας παρέχεται εὐρὺ πεδίο ἐξασκήσεως, ἐκμεταλλεύσεως καί ἀπάτης ἐκ μέρους δῆθεν μεσαζόντων, τοὺς ὁποίους ὁ εἰς αὐτοὺς προσερχόμενος δέν δύναται νά ἐλέγξῃ ἂν πραγματικά ἔρχονται εἰς ἐπικοινωνία ἢ ὑποκρίνονται τοῦτο.

Καί στήν περίπτωσιν κατὰ τήν ὁποία ὁ πειραματιζόμενος ἐπικοινωνήσῃ πραγματικά μέ τό προσφιλεῖς του πρόσωπον, τοῦτο θλίβεται μέ τήν συντριβὴν καί τὴν λύπην πού βαραίνει τόν πενθοῦντα. Ὑπάρχουν πολλές περιπτώσεις κατὰ τίς ὁποῖες πνεύματα νεκρῶν ἐμήνυσαν δι' ὁνείρων ἢ ἄλλου τρόπου τήν ὁδὸν καί τό κακὸν τά ὁποῖα προκαλεῖ εἰς αὐτά ἡ λύπη τῶν ζώντων. Ἐάν θέλουμε νά βοηθήσουμε τοὺς νεκρούς μας, ἀρκεῖ νά ἐνθυμούμαστε αὐτούς μέ ἡρεμία καί γαλήνη, ἔχοντες γι' αὐτοὺς σκέψεις ἀγαθές.

Πενθοῦμε - κλαῖμε τοὺς νεκρούς. Γιατί ὅμως;

Γιατί χάσαμε κάτι πολὺτιμο δικό μας;

Γιατί ὅμως νά θεωροῦμε ὡς δική μας μία ψυχὴ, ἡ ὁποία δημιουργήθηκε ἀπὸ τήν Φύσιν πρὸ δεκάδων χιλιετηρίδων, ἡ ὁποία πέρασε ἀπὸ μυριάδες σώματα, ἡ ὁποία συνεδέθη μέ μυριάδες ἄλλα πρόσωπα ὅπως συνεδέετο, πρὶν μεταστῇ, μέ ἐμᾶς, καί τήν ὁποία στήν παρούσα μας ἐνσάρκωσιν μᾶς παρέδωσε ἡ Μοῖρα, γιά νά βοηθήσουμε αὐτήν, βάσει τοῦ νόμου τῆς ἀλληλεγγύης, καί γιά τίποτε ἄλλο; Σέ προσεχῇ ἐνσάρκωσιν ἡ ψυχὴ αὐτὴ θά πάν σέ ἄλλην οἰκογένειαν καί ἐμεῖς οὔτε θά ἀσχολούμεθα, οὔτε θά γνωρίζουμε αὐτήν.

“Ερωτες, οί όποιοι έφθασαν μέχρι αυτοκτονίας, αγάπες, μίση, όλα θά λησμονηθούν, και όταν θά ξανασυναντήσουμε πρόσωπα, πού σήμερα μάς συνδέουν μέ αυτά δεσμοί αίματος ή αισθήματος, θά τά μισούμε ίσως ή θά τά περιφρονούμε, ή τουλάχιστον θά είμεθα αδιάφοροι πρός αυτά.

Μέ αυτές τίς φιλοσοφικές σκέψεις απαλλάσσεται ό άνθρωπος από την άδυναμία του πρός τούς συγγενείς και αγαπητούς του, και αποκτά γαλήνη της συνειδήσεως.

“Εάν δέ πενθοΰμε διότι προσφιλή μας πρόσωπα έχασαν τό πολύτιμον αγαθό της ζωής, πρέπει νά σκεφθοΰμε ότι και ή δική μας ζωή είναι πολύτιμο αγαθό, και έγκλημα κατά του ίδιου του έαυτού μας τό νά καταδαπανοΰμε αυτήν, κλαίοντες στους τάφους. “Αλλωστε ή επικοινωνία μέ ψυχές αποθανόντων δέν είναι τόσοσν απλό πρᾶγμα, όπως πιστεύουν οί πνευματιστές.

“Εάν συγκρίνουμε τί έλεγαν οί άρχαιοι “Ελληνες περί επικοινωνίας, θά δοΰμε ότι αυτοί πίστευαν στην άνάγκη όρισμένης διαδικασίας πρός τουτο.

“Ο Αίσχύλος στους «Πέρσες» περιγράφει μίαν ανάκληση, ή όποία γίνεται πρός τό πνεΰμα του Δαρείου, κατά την όποιαν γίνεται μία αίτηση πρός την πνευματική άρχή, στην δικαιοδοσία της όποιας υπάγεται τό καλούμενο πνεΰμα, νά δώση την άδεια της μετακινήσεως αυτού, τό μέσον της ένεργείας κ.λπ. Επίσης ή περιγραφή της «Όδυσσεΐας» στην «Νέκυια», όπου ό Όδυσσεύς καλεΐ τό πνεΰμα του Τειρεσία αναφέρει θυσίες και άλλες διαδικασίες, τίς όποιες όφειλε νά τηρήση ό ήρως γιά νά επιτύχη την επικοινωνία μέ τό πνεΰμα πού ήθελε.

“Επικοινωνία μέ
μεγάλα φωτεινά
πνεύματα

“Ο Πλάτων λέγει:
«οὐ γάρ ἄν πώποτε εἴ-
δεν ὀφθαλμός ἥλιον,
ἡλιοειδής μὴ γεγεννημέ-
νος».

Γιά νά επικοινωνήση δέ και ό άνθρωπος μέ τά μεγάλα φωτεινά πνεύματα από τά όποια και μόνο είναι δυνατόν νά άντιλήση πραγματικές γνώσεις περί ζωής και λυτρώσεως, πρέπει και ό ίδιος νά έχη πνευματική άνάπτυξη άνάλογη πρός αυτά.

“Ενα μεγάλο έλεύθερο πνεΰμα δέν μπορεί νά κατέλθη σέ επικοινωνία μέ τούς κοινούς ανθρώπους, διότι θά πάθη ό,τι έπαθε και ή Περσεφόνη, ή όποία, κατά την έκδοχή του μύθου, έδεσμεΰθη υπό του Πλούτωνος και κατήλθε στά βασίλεια του “Αδου, και ό Προμηθεΰς δεσμευθείς στον Καΰκασο, διότι κατήλθε πρός τούς ανθρώπους, γιά νά μεταδώση σέ αυτούς τό θείο πϋρ, την αλήθεια. Και χρειάσθηκε νά έλθη ό “Ηρακλής γιά νά τον απολυτρώση.

Πρέπει ό άνθρωπος νά είναι άγνός, ξεκληγμένος, νά βελτιώση τό «Εγώ» του, νά ανατιΰξη τίς ψυχικές του αισθήσεις, γιά νά φθάση στο ύψος τό όποιο χρειάζεται, γιά νά έλθη σέ επικοινωνία μέ τά μεγάλα πνεύματα. Τέτοιοι άνθρωποι ήσαν κατά την αρχαιότητα οί ιδρυτές των φυσικών θρησκειών και των Μυστηρίων.

“Ο Πλούταρχος αναφέρει στον βίο του Νουμά Πομπηλίου ότι αυτός ήρχετο σέ επικοινωνία μέ την νύμφη “Ηγερία (νύμφη είναι ένα σοφό και αγαθό πνεΰμα) και μάλιστα ότι έτυχε θείων γάμων μετ’ αυτής. Επίσης είναι γνωστή ή σχέση την όποία είχε ό Σωκράτης πρός τό δαιμόνιο. Τοΰτο αποτελεί σήμερα αίνιγμα γιά τούς ανθρώπους, διότι δέν παραδέχονται την ύπαρξη ψυχής.

“Ο Πλούταρχος όμως έξηγεΐ ότι ό Σωκράτης είχε «*νοὺν καθαρὸν καὶ ἀπαθὴν καὶ ἦταν «εὐαφὴς καὶ λεπτός»* και επομένως ήταν δεκτικός έμπνεύσεων.

Λέγει δέ ό Πλούταρχος, αφού έξηγήση πώς έγινετο ή επικοινωνία του δαιμονίου μέ τον Σωκράτη: «*Οὕτως οἱ τῶν δαιμόνων λόγοι διὰ πάντων φερόμενοι, μόνοις ἐννοχοῦσι τοῖς ἀθόρυβον ἦθος καὶ νήνεμον ἔχουσι τὴν ψυχὴν, οὓς δὴ καὶ ἱερούς καὶ δαιμονίους ἀνθρώπους καλοῦμεν.*»

Τά αγαθά πνεύματα δέν ζητοΰν παρά νά μάς πλησιάσουν, νά μάς μεταδώσουν την σοφία, την άγνότητα και τό φῶς τους, αλλά εμεΐς τά απομακρύνουμε μέ τίς σκέψεις και τίς πράξεις μας. “Ο αληθής πνευματισμός έγκειται εις τουτο: Νά τελειοποιηθοΰμε, νά εξαγνισθοΰμε, γιά νά μπορέσουμε νά έλθουμε σέ σχέση μέ άγνά πνεύματα, από τά όποια θά λάβουμε όχι μόνο σοφία, αλλά και τό μέσον της λυτρώσεως

“Αντώνιος “Αδριανόπουλος

Τό 1921 ό “Ελβετός φιλέλληνας Πάουλ “Αμαντέους Ντΐναχ, μετά από ένα άτύχημα πέφτει σέ ληθαργικό ύπνο (κλινικά νεκρός γιά 15 λεπτά). “Η συνείδησή του διολισθαίνει μπροστά στον χρόνο. Βρίσκεται στο έτος 3.906 μ.Χ. διατηρώντας όμως την συνείδηση του έαυτού του. Είναι μεταβιμένος στον φυσικό επιστήμονα “Ανδρέα Νόρθαμ.

Γνωρίζει τότε και μάς μεταφέρει τά ιστορικά γεγονότα πού συγκλόνισαν την ανθρωπότητα από τό 2000 έως τό 4000 μ.Χ. “Αναφέρεται στά έπιτεύγματα του μεγάλου εκείνου πολιτισμού της 4ης χιλιε-

Πρὸς τὰ πού βαδίζει
ἡ κοινωνικὴ ἱστορία
τῆς Εὐρώπης
καὶ γενικώτερα ἡ ἱστορία;
Τὸ ὠραιότερο δῶρο γιὰ κάθε
ἐποχὴ. Ἀξίζει νὰ ἔχετε γιὰ
συντροφιά σας τὴν
**ΚΟΙΛΑΔΑ
ΤΩΝ
ΡΟΔΩΝ**
τοῦ Πάουλ Ἀμαντέους Ντῆναχ
Κείμενα ἐφαρμοσμένης
μελλοντολογικῆς
κοινωνιολογίας καὶ
μεταφυσικῆς ἀναζητήσεως!
Σέ λογοτεχνικὴ μετάφραση
ἀπὸ τὰ γερμανικὰ ἀπ' τὸν
καθηγητὴ κ. Γ. Παπαχατζῆ.

Θά υπάρξει ή Πλατωνική Πολιτεία τό 4000 μ.Χ. στή Γῆ;

τηρίδος στον όποιο θά ζήσουν οί μακρινοί απόγονοι των σημερινών Εϋρωπαίων. “Οραματίζεται μία Πανοικουμένη με ιδιότυπο σοσιαλισμό, υπό την αιγίδα των Εϋρωπαίων ή όποία διαβιώνει μέσα σέ μία ανώτατη πνευματική ζωή - παράλληλη μέ την υλική ευημερία. “Ο λυρικός λόγος, ή καλλιτεχνική δημιουργία, ό φιλοσοφικός στοχασμός, ή μεταφυσική πίστη, και όλες έν γενει οί άξίες και τά υψηλά ιδανικά φθάνουν στο άπόγειό τους.

Τό 3906 μ.Χ., Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ, Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΓΗΣ (κάπου στή νότιο Εϋρώπη στην περιοχή της Μεσογείου) κατοικείται από 6.000.000 ανθρώπους οί όποιοι είναι τό άπαύγασμα του πνευματικού κόσμου της υδρογείου. “Εκεΐ ό HOMO SAPIENS-SAPIENS (‘Αλέξης Βόλκυ) μεταμορφώνεται (άποκτώντας την ΥΠΕΡΟΡΑΣΗ, την άμεση φώτιση και έπαφή μέ τό ΦΩΣ) σέ HOMO OCCIDENTALIS - NOVUS, τον νέο άνθρωπο μέ ανατομικές αλλαγές στά κυριότερα έγκεφαλικά κέντρα.

“Ο Πάουλ “Αμαντέους Ντΐναχ, κατέγραψε την έμπειρία του και παρέδωσε τά χειρόγρατά του στά Γερμανικά, στον μετέπειτα πρύτανη της Παντείου, Γεώργιο Παπαχατζῆ, τον μεταφραστή, σχολιαστή και πρῶτο έκδότη, του έκπληκτικού αυτού σύγχρονου (προφητικού ή ιστορικού) κειμένου. Πάντως τά όσα αναφέρει ό Ντΐναχ (λέξηερ, πυρηνική ένέργεια, θερμοπυρηνική έκρηξη, τρισδιάστατες εικόνες κ.ά.) από τό 1921 έως τό 2000 έχουν όλα επαληθευθεΐ.

**ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ
ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΟΤΑΝ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ**

“Εσωτερική μορφή: Σελίδες ταξιδιωτικής πεζογραφίας. “Ενα λογοτέχνημα ποιότητας, ένα εξαίσιο ταξίδι στις κυριότερες περιοχές της κεντρικής και δυτικής Εϋρώπης μιάς συγκεκριμένης μελλοντικής έποχής, όπου ό συγγραφέας, όχι μονάχα έζησε στο κοινωνικό της περιβάλλον, αλλά και είδε «*σάν σέ πανοραμική όθόνη*» (σελ. 417) (και διάβασε και σέ βιβλία ιστορίας) κι όλα τά ένδιάμεσα περιστατικά (απ' τον 20ό αΐωνα και πέρα).

Βαθύτερη ούσία: “Ιδιότυπα σοσιαλιστική Πανευρώπη (και οικουμένη). Οί ιστορικές τύχες των λαών της Εϋρώπης (21ος έως 39ος αΐ.) και ή παραλληλόδρομη ισόχρονη εξέλικτική πορεία του δυτικού πολιτισμού. Σάν ένα θαυμάσιο δραματικό θέαμα έκτυλίσσονται τά αϋθεντικά περιστατικά, τά αληθινά γεγονότα, πού θα πραγματοποιηθούν - τόσοσν τά πιό κοντινά μας όσο και τά χρονικά άπώτερα - μέσα στο πολιτιστικό και κοινωνικό κλίμα της μακρινής εκείνης μελλοντικής έποχής, πού θά την ζήσουν οί απόγονοι των τωρινών Εϋρωπαίων, έκτυλίσσονται μπροστά στά μάτια της ψυχής του προικισμένου μέ πνευματική καλλιέργεια άναγνώστη. “Αρκεί νά έχει αποφασίσει τό προσεκτικό διάβασμα.

Παραδεκτές έρμηνείες: Εΐτε ένα από τά σπανιότερα φαινόμενα παραψυχολογίας - μέ «*άναμνήσεις προ-υπάρξεως*» και μέ παλίνδρομη πνευματική πορεία μιάς ατομικότητας μέ ισχυρό ψυχοδυναμισμό διά μέσου μεγάλων χωρονικών διαστημάτων - εΐτε (για όσους δέν πιστεύουν στά μεταψυχικά) μελλοντολογικές ένοράσεις μέ εκπληκτικές ικανότητες προγνώσεως. Μεταξύ άλλων, απεικονίζει ό συγγραφέας (σελ. 492 και 493) και την τελική έκβαση προαιωνίων διενέξεων ανάμεσα στις δύο γειτονικές χώρες έκατέρωθεν του Αιγαίου. Ζωντανές «έμπειρίες» πού τίς «είδε» και τίς «έζησε» ό συγγραφέας.

Πλεγμένα φίδια

Ειπώθηκε, στά προηγούμενα μαθήματα, πώς όλοι μας είμαστε παιδιά του Ουρανού και της Γης. Έτσι και εγώ, μέ παιδική ίσως αφέλεια, προσπάθησα να προσεγγίσω κάποιες έννοιες. Νά συνθέσω κατά τό δοκοῦν ὅσα ἔχω ἀκούσει μέχρι τώρα, καί νά ἐπαναλάβω κάποια ἄλλα.

Χρειάζεται κατανόηση ἀπέναντι σέ τέτοιες προσπάθειες. Ὁ ἄνθρωπος πού ἀγωνίζεται γιά τήν πνευματική του τελείωση σέ ἀρχικό στάδιο, τά βλέπει πολύ θολά. Σάν τό νερό πού κυλά σέ υπόγειες φλέβες, ἄλλοτε ὀρμητικό ἄλλοτε ἀργά, ἔτσι καί ἐγώ κυλῶ σέ φλέβες σκοτεινές, σπηλαιώδεις, ὥσπου νά ἐρθῇ ἡ στιγμή νά ἀναβλύσω ἀπό τήν σχισμή ενός βράχου, νά μέ δῇ ὁ ὁδοιπόρος, νά χαρῇ, νά δροσισθῇ, νά μέ δῇ τό φῶς τοῦ ἡλίου νά χαρῶ, νά ζεσταθῶ.

Φιλία, ἔρως, ἀγάπη. Τρεῖς έννοιες πού σάν κουλουριασμένα ἀπό ἔρωτα φίδια, μπλέκονται καί, ὄχι σπάνια, φέρνουν σύγχυση στόν νοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀραγε, τί ἀντιπροσωπεύει ἡ κάθεμία; Μήπως αὐτό πού νομίζει ὁ καθένας μας ὅτι ἀντιπροσωπεύει; Εἶναι κάτι γενικό, ἀόριστο κάτι ὑποκειμενικό; Ἡ ὅπως πολλά ἄλλα πράγματα, ἔτσι καί οἱ τρεῖς αὐτές έννοιες ὑπόκεινται σέ ὀρισμένους κανόνες, σέ κάποιους φυσικούς νόμους!

Ἄς φανταστοῦμε ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ του φτιάχνει ἕνα μικρό κῆπο. Στήν συνέχεια, κυλῶντας ὁ χρόνος, ἀπό νωθρότητα καί τεμπελιά, δέν φροντίζει ὅπως πρέπει τόν κῆπο του. Πρῶτα, τόν ποτίζει σέ ἀτακτα χρονικά διαστήματα. Ἐπειτα λιγώτερο. Ἐπὶ πλέον τοῦ ἐρχεται μία ἰδέα. Χρησιμοποιεῖ ἕνα εἰδικό χημικό λίπασμα γιά γρηγορώτερη ἀνάπτυξη τῶν λουλουδιῶν, ἐπειδὴ βαριέται νά περιμένει τό φυσικό μεγάλωμά τους. Ἐπίσης, ἐκεῖ πού κάθε-ται, μερικές φορές εἰρωνεύεται καί βάζει τά γέλια. Θυμάται κάτι πού τοῦ εἶπε ἕνας περαστικός, πώς τάχα ὁ καλός κηπουρός τραγουδάει στά ἄνθη του καί τούς γλυκομιλά, καί αὐτά ἀνταποκρίνονται... καί ὁμορφαίνουν, δίνοντάς του χαρά. Πόσα πράγματα θέλει ὁ μαγικός μας κῆπος γιά νά ἀνθίσῃ; Φιλία, ἔρως, ἀγάπη. Ὅταν δέν τόν ποτίζουμε, εἴμαστε φίλοι του ἢ ὄχι;

Ὅταν τοῦ ρίχνουμε χημικό λίπασμα, τόν ἀγαπᾶμε; Ὅταν δέν τοῦ τραγοῦ - δᾶμε ἔχουμε ἔρωτα γι' αὐτόν; Ἀραγε, πῶς μπορεῖ κάθε μία ἀπό αὐτές τίς έννοιες νά ἐκδηλωθῇ στήν ζωή μας μέ τήν μεγαλύτερή της δυναμική;

Ἄς ἐξετασθῇ ἡ **φιλία πρῶτη**. Ἄν θέ- λη κάποιος σωστά νά τήν ἀσκῇ, πρέπει νά ἀποσκοπῇ στήν αὐξηση, καί μόνο σέ αὐτήν, τῆς ὀργανικῆς καί ψυχικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἄλλου (τοῦ φίλου του δηλαδή) σέ ἀκόμη μεγαλύτερους ἀναβαθμούς ἀπό αὐτούς πού ἤδη κατέ-χει. Πρέπει νά ποθοῦμε νά μετουσιώ- νουμε τήν φιλία μας σέ πιό γαλήνια καί πῶ φωτεινά πνευματικά ἐπίπεδα μέ τήν ἐπικουρία τῆς γνώσεως καί τῆς κατανόησεως. Καί μπορεῖ ἡ φιλία νά λειτουργήσῃ κατ' αὐτόν τόν τρόπο, ὅταν ὁ νόμος τῆς ἀνάγκης λειτουργῇ. Τῆς ἀνάγκης ὅμως ἐκείνης τῆς πραγματικῆς, πού πορεύεται σέ δύσβατες χαράδρες, σέ πραγματικούς λαβύριν-θους, ὅπου ἀπαιτοῦνται μικροί ἢ μεγαλύτεροι ἄθλοι, τῆς ἀνάγκης αὐτῆς πού ὠθεῖ τόν ἄνθρωπο αὐτοβούλως νά προχωρῇ, μέ ἰσχυρή θέληση, μέ ἀφοβία, ἀλλά ταυτόχρονα τόν κάνει νά ἐπι-ζητῇ καί τήν φιλία. Δέν ὑπάρχει ἐξάρ-τηση στήν φιλία. Ὅταν σοῦ δίνουν ψυχικά δεκανίκια, σπάζε τα. Μή δέχε-σαι νά σοῦ βαρύνουν τήν ὕλη. Διότι φιλία εἶναι ἡ παράλληλη ἐφαπτόμενη καί ὄχι τεμνόμενη δυναμική πορεία πρὸς τά ἄνω. Εἶναι ἡ τροφοδότηση ψυχικῆς ἐνεργείας, φωτεινῆς συστάσεως.

Δεύτερη στήν σειρά ἄς δοῦμε τήν έννοια τοῦ ἔρωτος. Πραγματικά, εἶναι δυνατόν νά συμβοῦν ὅλα τά προ-ηγούμενα ὅταν λείπει ὁ ἔρως; Στούς ἀνθρώπους ὁ ἔρως ὑπάρχει ὡς θερ-μότητα. Ἀραγε τί μπορεῖ νά συμβῇ ὅταν ὑπάρξῃ ὡς πραγματικό πῦρ;

Τίποτε δέν λειτουργεῖ στό ψῦχος. Ἀκίνησία, σιωπή. Οὔτε ἡ φιλία λοιπόν λειτουργεῖ. Ἐνῶ ὁ ἔρως τήν ζεσταίνει. Ζεσταίνοντας τήν φιλία, ζεσταίνονται καί τά πτερά του. Τά ἀνοίγει καί πετᾷ. Καί ὅταν πετᾷ καί βλέπει ἀπό ψηλά τόν κόσμο, ἀντιλαμβάνεται τόν πλοῦ-το τῶν ἐρωτικῶν του πόθων. Ναί! Ὁ ἔρως ποθεῖ πολλά. Ὅχι μόνον τόν φίλο, ἀλλά πλέον τό ἄλλο του μισό, τόν ἐραστή του. Δέν μένει ὅμως ἐκεῖ. Ἡ τεράστια δυνάμει του τοῦ ἀποκα-λύπτει τόν ἔρωτα τῆς ἐπικοινωνίας μέ

ὅλον τόν κόσμο, μέ τό σύμπαν. Ἐνῶ, ταυτόχρονα, ἐρωτεύεται καί τίς ἰδέες, πού σκαλοπάτι-σκαλοπάτι τόν ὀδη-γοῦν στήν τελείωσή του. Πῶς ὄχι; Ἀφοῦ ὁ ἔρωτας τῶν ἰδεῶν εἶναι ἡ κι-νητήριος δύναμη πού ὀδηγεῖ, πού ἄλλοῦ; Μά φυσικά στήν τρίτη μας έννοια! Τήν ἀγάπη!

Εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξῃ φιλία καί ἔρωτας δίχως τήν ἀγάπη; Τήν ἐναρ-κτήρια αὐτή δύναμη πού διασφαλίζει τήν λειτουργία τοῦ ἔρωτος καί τῆς φιλίας μέσα στά πλαίσια τῶν φυσικῶν νόμων; Εἶναι δυνατόν αὐτή ἡ φυσική μήτρα, ἡ ἀγάπη, νά μή ἐμπεριέχει στούς κόλπους της τήν ἀλήθεια ἢ τήν ἀγνότητα καί ἀλλιῶς τήν καθαρή σκέ-ψη; Ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαπᾷ ὀφείλει νά κάνει τρία πράγματα: «**Φίλο τόν ἐχθρό του - Δίκαιο τόν ἄδικο - Μορ-φωμένο τόν ἁμαρτή**». Ὅφειλε νά ἰσχυ-ροποιῇ τήν βούληση τοῦ ἄλλου, νά δυναμώνῃ τήν ἀφοβία του, γιατί ἡ Κίρκη εἶναι ἔτοιμη νά μᾶς ὑποβάλῃ στά τεχνάσματά της. Τρεῖς έννοιες λοιπόν, πού ὁποῖος ὄχι μόνο ὅταν τίς καταλαβαίνει θεωρητικά ἀλλά τίς ἐμπειριώνεται βιωματικά, τότε μπο-ροῦμε νά ποῦμε ὅτι αὐτός ἔχει ψυχικό πλοῦτο. Ὅμως ὅπως καί στήν πολιτι-κή ἐξουσία καί τήν ἐξουσία ὕλικου πλούτου, ὅση περισσότερη κατέχει κάποιος, τόσο καί μεγαλώνει ἡ δυσκο-λία καί ἡ εὐθύνη διαχειρίσεώς της, ἔτσι καί στήν ἐξουσία τοῦ ψυχικοῦ πλούτου. Νά ἀναλογίζεσαι ὅσο περισ-σότερο ψυχικό πλοῦτο ἔχεις, τόση καί ἡ εὐθύνη διαχειρίσεώς του.

Ὁ Τέρπανδρος, μίλησε γιά τήν παρατήρηση. Ἡ Ρέα γιά τήν ἀκροβασία. Συνέθεσαν ἔτσι τόν παρατηρητή-ἀκροβάτη πού ἔχει σάν ἀντίβαρα ἐπάνω στό τεντωμένο σχοινί τήν ἀγάπη, τήν ἀγνότητα, τόν πόθο τοῦ ἀγαθοῦ ἔρωτος. Εἰπώθηκε ὅτι ἡ φιλία, ὁ ἔρωτας καί ἡ ἀγάπη, εἶναι έννοιες πού μοιάζουν μέ πλεγμένα φίδια, πού ἐρωτεύονται, καί ἔτσι πλεγμένες εἶναι καί στήν ζωή μας. Εὐχομαι, στό ἐξῆς, ὅλοι μας νά συμβάλλουμε νά ξεμπερ-δευτοῦν μέσα στόν νοῦ μας, ἀλλά... νά παραμείνουν σάν τά φίδια ἐρωτευμέ νες.

ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΤΑΙΡΟΥ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ΟΡΦΕΩΣ, ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΥ

Ἡλιολάτρης

Ἄ ἤθελα νά σᾶς εὐχαριστήσω πού μοῦ ἐπιτρέπετε νά ἐκτεθῶ ἐνώπιόν σας μοιραζόμενος κά-ποιες σκέψεις μου μαζί σας. Θεωρῶ ὅτι εἶναι μία πρώτη συνειδητή δοκιμασία. Πρέπει σήμερα, νά σᾶς ἐκθέσω τήν καθαρῇ μου σκέψη, τίς δονήσεις τῆς ψυχῆς μου, διὰ μέσου τοῦ λόγου. Βέ-βαια τό πιό σημαντικό γιά μένα εἶναι ὅτι μοῦ ἐπιτρέψατε νά ταξιδέψω στίς θάλασσες τῶν σκέψεών μου, γιά νά ξαναβρῶ, γιατί ὄχι, λησμονημένες πα-τρίδες. Εὐχομαι ἡ κρίση σας νά εἶναι δίκαια αὐστηρή, γιά νά μέ βοηθήσετε στήν προσπάθειά πού κάνει ἡ ψυχή μου, αἰῶνες τώρα, ἐνώπιον κάποιων ἄλλων δικαστῶν, φωτισμένων ἀπό τόν νοητικό ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, γιά νά μπορέσῃ νά βρῇ τόν δρόμο της. Ἡ ἐλπίδα ξεκινάει ἀν ἀναλογισθῇ κανεῖς τό παρελθόν του. Ὅταν ξεκίνησε ἀπό τήν πιό βαριά ὕλη, στά πρῶτα βήματα, σάν πέτρωμα, ἔγινε φυτό, πτηνό, ζῶο, γιά νά μπορούμε σήμερα νά ἐκφρά-ζουμε συνειδητά τίς σκέψεις μας.

Ἀναλογιστήκατε ποτέ ὅτι μπορεῖ σάν πέτρωμα νά ἦσασταν μάρμαρο, πού μέ ἀγάπη κάποιος γλύπτης σμίλεψε πά-νω σας τά ὄνειρά του, ἢ ἕνα λουλουδί πού σᾶς ἔκοψε ἕνα παιδί γιά νά τό προσφέρει στήν μητέρα του, ἢ ἕνας κοῦρος σᾶς πρόσφερε στήν ἀγαπη-μένη του γιά νά τῆς ἐκφράσῃ τόν ἀγνό ἔρωτά του, ἢ ἀργότερα ἕνας κύ-κνος πού καθρεφτιζατε τά λευκά φτερά σας στά νερά μιᾶς λίμνης, ἢ ἕνα ὑπερήφανο ἄτι, πού δέν δεκτῇ-κατε πάνω σας κανένα χαλινάρι; Μά ἂν ἡ φύση, μπόρεσε νά μᾶς χαϊδέψῃ στοργικά, προσφέροντάς μας τέτοια μοῖρα, γιατί νά μή προσδοκοῦμε τώρα πιά, ὡς ὀντότητες, ὡς ἔλλογες ὑπάρ-ξεις, μία καλύτερη μοῖρα.

Οἱ νόμοι τῆς φύσεως εἶναι ἀπόλυτοι, ὅπως ἀπόλυτη εἶναι καί ἡ ἀλήθεια. Μία ἀλήθεια πού μόνο μέ τόν νοῦ καί τήν διάνοιά μας μπορούμε νά προσεγγί-σουμε. Μία διάνοια ὅμως πού χτίζεται διὰ μέσου τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς, ὅταν οἱ αἰσθήσεις μεταβάλλονται σέ συναισθήματα, καί λιθαράκι λιθαράκι οἰκοδομοῦν τήν βιωματική πλέον λο-γική μας μετατρέποντάς τα ὅλα σέ

καθαρή σκέψη, σέ καθαρή ἐνέργεια. Κινητήριος δύναμη, τροφή τῆς σκέψεώς μας εἶναι ἡ γνώση τῶν φυσικῶν νόμων.

Τό σύμπαν μᾶς στέλνει καθημερινά τά μηνύματά του, καί τήν βοήθειά του. Ἡ λύρα τοῦ Φοῖβου δέν ἔπαψε ποτέ νά παίξῃ τήν μουσική της. Οἱ κοσμικές ἀκτίνες στέλλονται σέ συγκεκριμένες συχνότητες βασισμένες σέ μία συγκεκριμένη παρτιτούρα, ἴσως αὐτό πού λέμε **Συνεχῆς οὐσία**. Ὅλοι, ὅλα εἴμα-στε μέλη μιᾶς συμπαντικῆς συμφω-νικῆς ὀρχήστρας. Καθένας μέ τό ὀρ-γανάκι του, προσπαθεῖ νά ἐναρμονι-σθῇ μέ τό σύνολο. Πρέπει νά ἀκούσης τό κομμάτι, νά μελετήσης τίς παρτι-τούρες, νά βρῇς σέ ποιό σημεῖο παί-ξεις ἐσύ, καί νά μπῆς τήν κατάλληλη στιγμή, μέ τίς σωστές νότες, τόν συγ-κεκριμένο ρυθμό, γιά νά μή χαλάσης τήν ἁρμονία. Τό αὐτί τοῦ μαέστρου θά καταλάβῃ τό φάλτσο σου καί θά στό ἐπισημάνῃ. Ἀρκεῖ μετά νά δουλέψῃς ἐσύ μόνος σου, πάλι καί πάλι, γιά νά φέρῃς τό ἐπιθυμητό ἀποτέλεσμα, γιά νά λάβῃς τήν θέση πού σοῦ πρέπει, πού σοῦ ἀρμόζει.

Ἡ φύση μᾶς ἔχει ἀφήσει ἀνοικτό τό βιβλίο τῆς ζωῆς. Στόν βαρύ πνευματι-κό χειμῶνα, ρίξε τά φύλλα σου καί ἀνασυγκροτήσου. Σάν οἱ παρές σου δέν σέ γεμίζουν, δέν βρίσκεις νόημα καί πνευματική τροφή, ἔχεις τό δι-καίωμα νά ἀποδημήσης σέ πιό ζεστά μέρη. Κάθε ζῶο ἔχει προικισθῇ μέ ἰδιαίτερα χαρίσματα, καί μέ ἰδιαίτερα ἐλαττώματα. Παρατήρησέ τα, δές ποιά θαυμάζεις, ποιά φοβάσαι, ποιά ἀποφεύγεις καί σκέψου τό γιατί. Τά πάντα ὑπάρχουν μέσα μας, περιμέ-νοντας καρτερικά, νά βροῦμε τό κλειδί τῆς κάθε πόρτας πού τά ἔχουμε φυλακίσει γιά νά τά ἐλευθερώσουμε καί ἡ φύση μᾶς βοηθᾷ σ' αὐτό ἐκ-δηλώνοντας ὅλες τίς ἐνέργειές της καί τίς μορφές της. Τήν ἐπόμενη φορά πού καθισμένοι κάτω ἀπό μία μηλιά θά μᾶς πέσῃ ἕνα μήλο στό κεφάλι, μήν ἀναθεματίσουμε τήν στιγμή πού ἀποφασίσαμε νά σταθοῦμε ἀπό κάτω, οὔτε πάλι νά βιαστοῦμε νά ἀνακαλύ-ψουμε τόν νόμο τῆς βαρύτητας. Ἄς πιάσουμε τό μήλο στά χέρια μας, ἄς

τό αἰσθανθοῦμε, ἄς τό μυρίσουμε, ἄς δοῦμε τό χρῶμα του ἄς τό ἀφήσουμε νά μᾶς πῇ τήν ἱστορία του καί ἄς τό γευτοῦμε, γιατί μπορεῖ αὐτό νά εἶναι τό μήλο τῆς γνώσεως.

Ὅμως πρέπει νά ξεφύγουμε ἀπό τίς ἀλυσίδες πού μᾶς ἔχουν φορέσει κα-θιστώντας μας δούλους ενός δημιουρ-γοῦ, δημιουργήματος ἰδιοτελῶν σκο-πῶν. Μᾶς πληροφόρησαν ὅτι εἴμαστε πλασμένοι ἀπό πηλό (γῆ καί ὕδωρ) καί μᾶς δόθηκε πνοή (ἀήρ). Μᾶς ἐπιτρέ-πουν λοιπόν νά ἀποτελούμαστε ἀπό γῆ (σωματικός φορέας), ὕδωρ (ἐπιθυμη-τικός) καί ἀήρ (θυμικός). Ξέχασαν βέβαια νά μᾶς ποῦν πῶς τά στοιχεῖα τῆς φύ-σεως εἶναι 4 καί ὄχι 3, ἀφήνοντας τό πῦρ, τό ἔνθεο, τόν πύρινο νοῦ, νά σι-γοκαίῃ ξεχασμένο μέσα μας. Αὔριο τό πρῶι, ἄς κοιτάξουμε ψηλά τόν ἥλιο, καί ἄς ἀναλογιστοῦμε, πῶς ἡ αὐτόφωτη αὐτή πηγὴ ζωῆς, πού μᾶς στέλνει τά πύρινα βέλη της, κάποια στιγμή θά ἀ-δειάσῃ τήν φαρέτρα της καί θά σβῆσῃ.

Ὁ ἥλιος λοιπόν θυσιάζεται γιά ἐμᾶς. Ἀφοῦ ὅμως τίποτα δέν χάνεται στό σύμπαν, μετουσιώνεται. Πρέπει λοιπόν νά συνειδητοποιήσουμε πῶς εἴμαστε παιδιά τῆς γῆς καί τοῦ οὐρανοῦ καί πῶς ἡ ἐνέργεια, ὁ ἥλιος, κατοικεῖ μέσα μας. Πρέπει νά κρατᾶμε ἀσβεστη τήν ἱερή φλόγα τῆς ἀρχαίας Ὀλυμπίας, καί νά προσπαθοῦμε νά τήν μετα-λαμπαδεύουμε στούς γύρω μας γιά τήν παγκόσμια εἰρήνη, τήν παγκόσμια ἁρμονία. Πρέπει παράλληλα, νά λαμ-βάνουμε συνειδητά μέρος στούς Ὀλύμπιους Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες, καί νά προσπαθοῦμε νά βγοῦμε νικητές, γιά νά στεφθοῦμε μέ τόν κλάδο τῆς ἐλαίας, τοῦ ἡλίου, πού μᾶς πρόσφερε ἡ θεά Ἀθηνᾶ, ἡ θεά τῆς Σοφίας. Πρέ-πει νά βγοῦμε ἀπό τό σκοτάδι, γιατί στό σκοτάδι, βλέπεις μόνο ὅ,τι σοῦ φωτίζουν. Ὅταν ὅμως ζῆς στό φῶς, σοῦ ἀποκαλύπτονται τά πάντα. Εὐ-χομαι νά ξεχάσω πῶς εἶμαι Ἑλληνας πολίτης, γιά νά θυμηθῶ τήν Ἑλλάδα πού κρύβω μέσα μου. Εὐχομαι σέ ὅλους μας, σύντομα, νά ζήσουμε σέ μία ἡλιόλουστη αἰωνιότητα.

ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΤΑΙΡΟΥ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΥ, ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΥ

Μεταξύ τῶν ἀνεκτιμήτων θησαυρῶν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς Μυσταγωγίας, πρέπει ἀναντιρρήτως νὰ καταλέξωμεν καὶ τοὺς Ὑμνους πρὸς τοὺς Θεοὺς, δηλαδὴ πρὸς τὰς Ἀρχὰς αἱ ὁποῖαι συνετέλεσαν εἰς τὴν Δημιουργίαν τοῦ Κόσμου καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ συγχρόνως ἐφορεύουν ἐπὶ τῆς προαγωγῆς τοῦ πνεύματος καὶ ὑποβοηθοῦν εἰς τὴν ἀπολύτρωσιν αὐτοῦ. Οἱ ἐν λόγῳ Ὑμνοί, οἱ ὁποῖοι κατὰ κανόνα εἶχον κατ' ἐξοχὴν λειτουργικὸν καὶ λατρευτικὸν χαρακτῆρα, ἦσαν προῖον εἴτε ἐξάρσεως τοῦ πνεύματος θεοφορήτων ἀνδρῶν, εἴτε ἐμπνεύσεως ἐκ θείων Πηγῶν. Ὅπως ὀρθῶς ὁ FRAMZ CUMONT λέγει (LES RELIGIONS ORIENTALES DANS LE PAGANISME ROMAIN, PARIS 1963): *«Εἰς τὸ μεγάλο ναυάγιον τῆς ἀρχαίας Γραμματείας, καμμία ἄλλη ἀπώλεια δὲν ὑπῆρξε τόσον καταστρεπτική, ὅσον ἐκείνη τῶν λειτουργικῶν τυπικῶν τοῦ Ἑθνισμοῦ.*

Μερικοὶ μόνον μυστικοὶ Τύποι, ἀναφερόμενοι συμπτωματικῶς ὑπὸ συγγραφῶν ἐθνικῶν ἢ χριστιανῶν καὶ ὠρισμένοι ὕμνοι πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, εἶναι σχεδὸν ὅλα ὅσα διεσώθησαν ἀπὸ τὸν πνευματικὸν κατακλυσμόν. Ἀγνοοῦμεν σχεδὸν πῶς οἱ Ἀρχαῖοι προσήυχοντο, ἀδυνατοῦμεν νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὸ βαθύτατον νόημα τῆς θρησκευτικῆς τῶν ζωῆς καὶ οὕτω αἱ σημαντικώτεραι πτυχαὶ τῆς ζωῆς τῶν Ἀρχαίων θὰ μᾶς παραμείνουν ἄγνωστοι».

Ἐκ τῆς ἐν λόγῳ ἀνεπανορθώτου ἀπωλείας τῶν Τυπικῶν μνήσεως τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων, ἐλάχιστα ἢ μᾶλλον οὐδὲν τὸ οὐσιαστικὸν διαθέτομεν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς λειτουργικῆς, κατὰ μείζονα λόγον τῆς ἐσωτερικῆς διδασκαλίας τῶν.

Αἱ μόναι αὐθεντικαὶ πηγαὶ ποὺ διεσώθησαν εἶναι ἀφ' ἑνὸς μερικοὶ φιλοσοφικοὶ καὶ λατρευτικοὶ Ὑμνοί, κυρίως τῶν Νεοπλατωνικῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου μερικαὶ πληροφορίαι ἐκκλησιαστικῶν συγγραφῶν, ἐκ τῶν πρώτων Ἀπολογητῶν (ὅπως ὁ Εἰρηναῖος, ὁ Ἰππόλυτος, ὁ Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς, ὁ Ὠριγένης διὰ τῆς πραγματείας του Κατὰ Κέλσου) ἀπείρως χρήσιμοι, κατὰ τὴν προκατάληψιν τῶν.

«Χάρις εἰς περιεργον εἰρωνείαν τῶν πραγμάτων, οἱ ἀντιστρατευόμενοι αὐτοὶ τὴν "εἰδωλολατρείαν", μᾶς βοηθοῦν πολλαχῶς νὰ ἀναζητήσωμεν σήμερον καὶ νὰ ἀντιληφθῶμεν μίαν λατρείαν τὴν ὁποίαν παντὶ σθένει ἐκεῖνοι προσεπάθουν νὰ ἐκμηδενίσουν. Μερικοὶ ἐκ τῶν πολεμίων τούτων, ἐστρεψαν τὸ μένος τῶν κατὰ τῶν θεοτήτων τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ γενικώτερον τῶν ἀνατολικῶν λαῶν, διδασθέντες, εἴτε ἀπὸ μεταστραφέντας εἰς τὸν Χριστιανισμὸν εἰδωολάτραις, εἴτε καὶ διότι ὑπῆρξαν καὶ αὐτοὶ πρότερον Ἑθνικοὶ κατὰ τὴν νεότητά τῶν. Πάντως, πρέπει συνεχῶς νὰ ἐρωτώμεθα μέχρι ποίου σημείου ἡδυνήθησαν αὐτοὶ νὰ γνωρίσουν τὰς ἐσωτερικὰς διδασκαλίας καὶ τὰς τελετουργίας, αἱ ὁποῖαι ἐτηροῦντο μὲ τόσῃν αὐστηρότητι μυστικά» (CUMONT, ἐνθ. ἀν.)

Ἡ προσοχὴ αὕτη ἐπιβάλλεται ἀκόμη περισσότερον δι' ὅλους τοὺς νεωτέρους εὐφραντάστους συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι, στερούμενοι ὄχι μόνον αὐθεντικῶν τεκμηρίων περὶ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς Μυσταγωγίας, ἀλλὰ καὶ τῆς στοιχειώδους προπαιδείας καὶ καθάρσεως, προβαίνουν εἰς τὴν αὐθαίρετον καὶ κατὰ φαντασίαν ἀναστήλωσιν τῶν ἀρχαίων Τύπων τῆς Μνήσεως.

Διὰ τοῦτο ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ συγκεντρώσωμεν εἰς τὸ ἀνὰ χεῖρας πόνημα, ὅλους ἐκείνους τοὺς μυσταγωγικοὺς Ὑμνους πρὸς τοὺς θεοὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανθέου τοὺς ὁποῖους συνένταξαν «φιλόσοφοι» κατὰ τὴν πυθαγόρειον σημασίαν τῆς λέξεως, δηλαδὴ ἄνθρωποι τῶν ὁποίων τὸ κύριον μέλημα ὁλοκλήρου τοῦ βίου τῶν ὑπῆρξεν ἢ ἐν ἀγνείᾳ καὶ ἀνατάσει λατρεῖα τοῦ Θεοῦ.

Τοὺς διασωθέντας γενικῶς Ὑμνους τῶν ἀρχαίων διανοητῶν καὶ Μυστῶν πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἀπωλέσθησαν ὁλοκληρωτικῶς ἐδυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν εἰς τέσσαρας κατηγορίας:

α) **Καλλιεπῆ ποιήματα** (Ἑπη, Παιᾶνες, Διθύραμβοι) ἀποτεινόμενα πρὸς θεοὺς ἢ πρὸς ἠθικὰς ἀξίας, ἐξυμνοῦντα τὰς ἐξαιρετοὺς πράξεις ἡρώων καὶ θεῶν, μὲ σκοπὸν τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν νέων καὶ διάδοσιν τοῦ καλοῦ παραδείγματος πρὸς μίμησιν τῶν ἀρετῶν τῶν προγόνων (Ἀρεταλογία). (Ἡσί-δος, Θεογ. Στ. 99-101.- Ὀμηρος.- πρβ. TH. REINACH, DICTION. DES ANTIQUITES, ἐν λ. HYMNUS.- PAULY-WISSOWA, REAL ENZYKL. ἐν λ. HYMNUS, T. XI 1922, στ. 2155 καὶ ἐν λ. PAIAN, ὡς ἀν. T. XVIII 1942, στ. 2360.- ED. DES PLACES, LA RELIGION GRECQUE, PARIS, PICARD, 1969. Τοῦ αὐτοῦ: LA PREGHIERA, MILAN IEROMA, I 1967, σελ. 447-522.- A. HARNACK, GREEK & CHRISTIAN PIETY AT THE END OF THE THIRD CENTURY (HIBBERT JOURNAL X, 1911-1912, σελ. 65-82.- K. VONFRITZ, GREEK PRAYERS (HIBBERT, JOURNAL X. 1911-1912, σελ. 70).

β) **Ὀρφικοὶ Ὑμνοί.** Ἀργότερον ὁ Ὑμνος λαμβάνει ὡς περιεχόμενον τὴν εὐχὴν ἢ προσευχὴν πρὸς τὰς ἀνωτέρας δυνάμεις. Ὁ Πλάτων (Νόμοι Γ' 700 B) χαρακτηρίζει: *«ἦν εἶδος ὡδῆς εὐχαὶ πρὸς θεοὺς, ὄνομα δὲ Ὑμνοὶ ἐπεκαλοῦντο».* Ὁ ὀρισμὸς οὗτος συνάδει πρὸς τὴν συλλογὴν τῶν 88 Ὑμνων τῶν ἀποδιδόμενων εἰς τὸν Ὀρφέα. Οἱ Ὑμνοὶ οὗτοι, ὡς γνωστὸν («Ὀρφικοὶ Ὑμνοί», ἐκδ. «Ἰδεοθέατρον»), ἀποδιδόμενοι μᾶλλον εἰς τὸν Ὀνομάκριτον, ἦσαν ἀληθινὰ προσευχαὶ ὑπὸ μορφὴν λιτανειῶν, ἐξυμνοῦντες διὰ πλήθους προσηγορικῶν ἐπιθέτων, χαρακτηριστικῶν τῆς φύσεως τῆς ἐπικαλουμένης θεότητος, μὲ ἐγκωμιαστικὰς φράσεις καὶ καταλήγοντες εἰς σύντομον παράκλησιν διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖται ἄλλοτε ἡ εὐλογία, ἄλλοτε ἡ εὐγονία τῆς Γῆς, ἄλλοτε ἡ ὑγεία καὶ ἡ εἰρήνη, ἄλλοτε ὅμως ἀποτελεῖ πρόκλησιν τοῦ θεοῦ νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τῶν «μυστῶν» μὲ τὴν ὅσον τὸ δυνατόν εὐμενεστέραν ὁψιν του. Οἱ ἐν λόγῳ Ὑμνοὶ πιθανῶς ἐψαλμωδοῦντο, τῇ συγχρόνῳ καύσει καταλλήλου θυμιάματος καὶ ἀσφαλῶς μὲ μουσικὴν ὑπόκρουσιν. Ἀξιοσημείωτον εἶναι, ὡς παρατηρεῖ ὁ DES PLACES (ἐνθ. ἀν.) ὅτι τὰ χρησιμοποιούμενα ἐπίθετα καὶ προσαγορεύσεις τῶν θεῶν, παρέμειναν τὰ αὐτὰ ἀπὸ τοῦ ΣΤ' π.Χ. αἰῶνος, μέχρι τοῦ Β' μετὰ Χριστόν, ἥτοι ἐπὶ 7-8 αἰῶνας ἀναλλοίωτα (διαίονισις τῆς Παραδόσεως).

γ) **Ὀμηρικοὶ Ὑμνοί.** Μία τρίτη κατηγορία Ὑμνων, εἶναι οἱ γνωστοὶ ὡς «Ὀμηρικοὶ Ὑμνοί» (21 τὸν ἀριθμὸν). Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν, ἀναφερόμενοι ἐπίσης εἰς τοὺς Θεοὺς, εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μακρὰ ἐπικά ποιήματα τὰ ὁποῖα οἱ ἀπωδοὶ καὶ οἱ ραψῶδοι ἀπήγγελλον κατὰ τὰς δημοσίας ἐορτὰς πρὸς τιμὴν μιᾶς θεότητος. Εἶχον κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξωτερικὸν χαρακτῆρα καὶ οὐδεμίαν συνάφειαν μὲ φιλοσοφικὰ ἢ μυητικὰ θέματα. Μίαν σχετικῶς ἐξαίρεσιν ἀποτελεῖ ὁ μακρὸς ὕμνος πρὸς τὴν Δήμητρα, διότι περιγράφει τὸν βασικὸν μῦθον τῶν Ἑλευσινίων Μυστηρίων, ἀποτελεῖ τὸ ἀρχαιότερον τεκμήριον, ἐξ οὗ πληροφοροῦμεθα τὰ εἰς τὰ σπουδαιότερα Μυστήρια τῆς ἀρχαιότητος τελούμενα. Διὰ τοῦτο ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ περιλάβωμεν καὶ αὐτὸν εἰς τὴν ἀνὰ χεῖρας συλλογὴν.

δ) **Φιλοσοφικοὶ καὶ Μυστηριακοὶ - Λατρευτικοὶ Ὑμνοί.** Ἡ κατηγορία τῶν «φιλοσοφικῶν καὶ μυστηριακῶν - λατρευτικῶν ὕμνων» ἔχει ὅλως διάφορον χαρακτῆρα ἀπὸ τοὺς προηγουμένους. Ὅπως γράφει ὁ MARIO MEUNIER ποὺ ἐξέδωσε μέρος αὐτῶν μεταφρασμένους εἰς τὴν γαλλικὴν (M. MEUNIER, HYMNES PHILOSOPHIQUES, ARISTOTE, CLEANTHE, PROCLUS, PARIS 1935) ἐ *«Ἡ ἔμπνευσις τῶν ἀποκαλύπτει ἐν ὅλῳς διάφορον πνεῦμα καὶ ὁ σκοπὸς τῶν μίαν ἐπίσης διαφορετικὴν στάσιν ἐναντι τῶν ὀλυμπίων θεῶν. Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, πράγματι ὁ Ὀλυμπος, παραμένων διὰ τὸν πολὺν κόσμον ὁ οὐράνιος τόπος ὅπου κατῴκουν αἱ Ἀθάνατοι, κατέστη τὸ σύμβολον τοῦ κόσμου τῶν Ἰδεῶν καὶ ὁ αἰθέριος οὐρανὸς τῶν νοερῶν συλλήψεων. Οἱ θεοὶ ἐπαυσαν νὰ εἶναι ἀνθρωπόμορφοι καὶ μετελλάγησαν εἰς καθαρὰς Ἰδέας, αἱ δὲ ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, καθαρθεῖσαι διὰ τοῦ διαλογισμοῦ καὶ τῆς μυστηριακῆς ἀγωγῆς, ἐβλεπον εἰς τὰς μυθολογικὰς περιγραφάς, τὰ ὕψιστα σύμβολα τῶν ἀνωτέρων διανοημάτων. Οἱ φιλοσοφικοὶ Ὑμνοὶ δὲν προτίθενται πλέον νὰ ἐξυμνήσουν τὴν δόξαν ἐνὸς συγκεκριμένου θεοῦ. Ἐὰν τὰ θεῖα*

ὀνόματα ἐπιζοῦν, εἶναι εἰς τὸ ἐξῆς θεμέλια διὰ τὰς φωτεινότερας καὶ γενικώτερας συλλήψεις τοῦ φωτισμένου πνεύματος τῶν συντακτῶν τῶν. Ὁλόκληρος ἡ μυθολογικὴ ἐποποιὰ μεθίσταται πρὸς ἐν μεταφυσικὸν ἐπίπεδον, ὑποτάσσεται εἰς τὴν τάξιν μιᾶς ἐνορατικῆς θεάσεως, ἐμπλουτίζεται μὲ ἀφηρημένας ἐννοίας, ὥστε νὰ ἀποτελέσουν ἐν σύνολον μεταφυσικῶν συμβόλων πλέον ἢ ἐλαττον διαφανῶν».

Διὰ τῶν μεμνημένων ὕμνογράφων (ὡς ὁ Πορφύριος, ὁ Πρόκλος, ὁ Ερμῆς Τρισεγίστος, ὁ Συνέσιος) οἱ θεοὶ ἀποκτοῦν μίαν ἄλλην κατὰ πολὺ πνευματικώτεραν ὁψιν καὶ ἐμφανίζονται ὑπὸ τὴν ἀληθῆ των, μυσταγωγικὴν καὶ ἰδεατὴν μορφήν. Ὁ Ζεὺς π.χ. ἤδη εἰς τὸν Ὑμνον τοῦ Κλεάνθους, διατηρῶν τὰ ἀρχικὰ κατηγορήματα τοῦ κοινοῦ Πατρὸς θεῶν καὶ ἀνθρώπων, τοῦ ἀρχικεραύνου Διὸς, καταλήγει εἰς τὸ σύμβολον τοῦ Πυρὸς (αἰθέρος) τοῦ ζῶντος ἐκείνου καὶ πολυτέχνου παράγοντος τῆς φύσεως, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν στωικὴν κοσμολογίαν, παρίστα τὴν Αἰτίαν διὰ τῆς ὁποίας ἐγεννᾶτο, ἐτελεῖτο καὶ ἀνεγεννᾶτο ἡ θεία τάξις τῶν ὄντων.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ κατὰ μείζονα λόγον διὰ τοὺς Ὑμνους τοῦ θεοῦ Πρόκλου, Ἑρμοῦ τοῦ Τρισεγίστου, καὶ τοῦ πλατωνίζοντος χριστιανοῦ ἐπισκόπου Συνεσίου. Οἱ Ὑμνοί, διὰ τοὺς ὕμνογράφους ἐκείνους, εἶναι συντεταγμένοι κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἀφυπνίζουν τὰς ψυχὰς εἰς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ κόσμου τῶν Ἰδεῶν, νὰ τὰς ἀνάγουν πρὸς τὴν θέαν τοῦ ὄντως ὄντος, τοῦ Ἑνὸς καὶ Ἀγαθοῦ καὶ νὰ τὰς ἐπανάγουν εἰς τὴν ἀπολεσθεῖσαν Πατρίδα.

Ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ Εἰς ΤΟΝ ΠΛΑΤΩΝΑ

Ἡ θρησκευτικὴ διάθεσις τοῦ Πλάτωνος ἐκφράζεται καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ Ἔργου του μὲ συχνὰς προτροπὰς πρὸς ἐπὶ κλησιν τῶν θεῶν διὰ τὴν εὐδῶσιν τοῦ ἀρχομένου λόγου. Ἡ προκαταρκτικὴ εὐχή τοῦ Σωκράτους εἰς τὸν Φαῖδρον (257 A 7), ὁμοίως ἢ ἐν ἀρχῇ τοῦ Τιμαίου (27 C) ἐπὶ κλησις τῶν θεῶν πρὸς συμπαραστάσιν των ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ κοσμολογικοῦ θέματος, ἢ ἐπιζητούμενη ἀρωγὴ αὐτῶν εἰς τὸν Κριτίαν (106 B 6) διὰ τὴν χορήγησιν Ἐπιστήμης («ἐπιστήμην διδόναι») δι' ὃ, τι πρόκειται νὰ λεχθῇ περὶ τῆς γενέσεως τῶν θεῶν, ὅλαι αὐταὶ αἱ παραινέσεις ἀποδεικνύουν τὴν σημασίαν ποὺ ἀπέδιδεν ὁ μέγας Ἀθηναῖος διάδοχος πιστὸς τῆς ὀρφικῆς καὶ πυθαγορείου Παραδόσεως εἰς τὴν ἐπὶ κλησιν τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τοὺς «Νόμους» (IV 716 Δ 6-9) ὀρίζεται ὅτι ἡ προσευχὴ εἶναι ἀποτελεσματικὴ μόνον εἰς τοὺς ἀγαθοὺς, ἢ δὲ λέξεις «συνεύχομαι» ἀποκτᾷ ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἀθηναίου (Ἐπινομὶς 980 C) πρὸ πάσης περιγραφῆς θεογονικῶν καὶ κοσμολογικῶν ζητημάτων: *«Ἰδοὺ κατ' ἐμέ», λέγει, «ὁ καλλίτερος καὶ ἀληθέστερος τῶν κανόνων διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦ καλοῦ, νὰ θυσιάσῃ εἰς τοὺς θεοὺς, νὰ εὔρηται ἀδιαλείπτως εἰς ἐπαφὴν μὲ αὐτοὺς διὰ προσευχῶν, διὰ προσφορῶν καὶ δι' ὅλου ἐν γένει τοῦ τρόπου τῆς λατρείας αὐτὸς εἶναι ὁ ὠραιότερος, ὁ καλλίτερος, ὁ ἀσφαλέστερος δρόμος πρὸς τὴν μακαριότητα καὶ αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ τοῦ ἀρμόζει».*

“Ἐξοχον παράδειγμα προσευχῆς πρὸς τοὺς θεοὺς (πυθαγορείου προελεύσεως), ἀναγράφεται εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην Β΄ τοῦ Πλάτωνος (143 Α):

**«Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ
καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις**

ἄμμι δίδου, τὰ δὲ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπαλέξεις»

(Ζεῦ βασιλεῦ, δίδε εἰς ἡμᾶς τὰ ἀγαθὰ, εἴτε τὰ ζητούμεν, εἴτε τὰ ἀπαρνούμεθα, τὰ δὲ δεινὰ ἀπομάκρυνε ἔστω καὶ ἂν σοῦ τὰ ζητήσωμεν.).

Τὴν πρὸς εὐσέβειαν διάθεσιν ταύτην τοῦ Διδασκάλου, ἦτο φυσικὸν νὰ ἀκολουθήσουν καὶ οἱ μαθηταὶ του, ἀρχῆς γινομένης ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ συνεχισθείσης ἐπὶ αἰῶνας ὁλοκλήρους διὰ τῶν διαδόχων του Πλατωνικῶν.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ (Εὐχῆς)

(Βάσει ἀποσπασμάτων τῶν Πλατωνικῶν)

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁ λειτουργικὸς Ὑμνος πρὸς τοὺς θεοὺς εἶναι ταυτόσημος ἔννοια πρὸς τὴν Προσευχὴν (Εὐχὴν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες) διότι δι’ ἀμφοτέρων τῶν μέσων τούτων αἰτούμεθα ἀπὸ τὴν θεότητα, κατὰ κύριον λόγον, συμπαραστάσιν καὶ ἀρωγὴν εἰς τὴν προσπάθειάν μας νὰ ἀναχωρήσῃ πνευματικῶς πρὸς τὰ Ἄνω.

Ὁ **Πορφύριος** (βλ. Πρόκλος ἐν Τιμαίῳ Ι, 208, 20 DIEHL) ἀποδεικνύει τὸ καθολικὸν γεγονὸς τῆς προσευχῆς εἰς πάντας τοὺς λαοὺς λέγων: «Εἰς πάντας τοὺς διακρίθέντας ἐπὶ σοφία λαοὺς, ἐγένετο χρήσις τῆς προσευχῆς εἰς τοὺς Ἰνδοὺς οἱ Βραχμᾶνες, εἰς τοὺς Πέρσας οἱ Μάγοι, εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἐκεῖνοι ποὺ ὑπῆρξαν οἱ μεγαλύτεροι θεολόγοι, καὶ ποὺ ἵδρυσαν τὰς τελετὰς καὶ τὰ Μυστήρια· ὅσον διὰ τοὺς Χαλδαίους, οὗτοι ὄχι μόνον ἀπέδωσαν γενικῶς λατρείαν εἰς τὴν θεότητα, ἀλλὰ καὶ ἐλάτρευσαν ὡς θεὰν τὴν “Ἀρετὴν τῶν Θεῶν”».

Ὅπως παρατηρεῖ ὁ Α. J. FESTUGIERE (Μτφρ. σχολίων τοῦ Πρόκλου εἰς Τίμαιον, Ι 208, 20) παλαιὸν εἶναι τὸ πρόβλημα κατὰ πόσον ὁ ἐνάρετος ἢ ὁ σοφὸς ἔχει ἀνάγκη καὶ ὑποχρέωσιν νὰ προσεύχεται. Θὰ ἡδύνατο, λέγει, νὰ δοθῇ ἀρνητικὴ ἀπάντησις (βλ. Πρόκλ. ἐν Τιμ. Ι, 212, 2) διότι ἀφ’ ἑνὸς **ἀρετὴ καὶ σοφία εἶναι πράγματα ποὺ μανθάνονται καὶ διατηροῦνται διὰ μόνων τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων** (βλ. Κατ. Ι, 221, 14) «ἡ μὲν γὰρ κατὰ φιλοσοφίαν ζωὴ τῆς ἡμετέρας ἡρτῆται βουλῆσεως, καὶ τὸ ἐλλεῖπον ἐν αὐτῇ παρὰ τὴν βούλησιν ἐστὶν ἐλλείπουσαν· ἡ δὲ τῶν ἐκτὸς περιποιήσις καὶ δευτέρας ἐνεργείας δεῖται μετὰ τὴν βούλησιν αὐτῶν αὐτῶν κεῖται τὸ τέλος».

Ἄφ’ ἐτέρου, ἐὰν ὁ **σοφὸς** κέκτηται τὴν σοφίαν καὶ ὁ **ἐνάρετος** τὴν ἀρετὴν, κατέχει τὴν **εὐδαιμονίαν** καὶ οὐδενὸς ἄλλου ἔχει ἀνάγκη. Πρβλ. Γνώμην τοῦ Σοφοκλέους (ἀπόσπ. 759 Ν): «Τὰ μὲν διδασκὰ μανθάνω, τὰ δὲ εὐρετὰ ζητῶ, τὰ δ’ εὐκτὰ παρὰ θεῶν ἡττησάμην».

Ἐπειδὴ ὁμως διὰ τοῦ λατρευτικοῦ Ὑμνου-Προσευχῆς,

δὲν ἐπιδιώκεται μόνον ἡ εὐδαιμονία, ἀλλ’ αὕτη αὕτη ἡ ταύτις καὶ ἔνωσις μετὰ τοῦ Θεοῦ, ὁ Πρόκλος, ἀντιλαμβάνόμενος τοῦτο, συντάσσει ὁλόκληρον πραγματείαν περὶ εὐχῆς τὴν ὁποίαν θὰ παραθέσωμεν κατωτέρω.

Πρόκλος ἐν Τιμαίῳ Ι, 212, 1: «Ἐν εἶναι ἀσήμαντος ἡ συμβολὴ τῆς προσευχῆς **διὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν ψυχῶν** καὶ δὲν ἀληθεύει ὅτι, ἐὰν κατέχωμεν τὴν ἀρετὴν, δὲν ἔχομεν ἀνάγκη τῶν ἀγαθῶν ποὺ ἔρχονται ἐπὶ πλέον ἀπὸ τὴν προσευχὴν. (βλ. ἀν. Ι 208, 25-27). Ἀντιθέτως διὰ τῆς προσευχῆς ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀνοδος, τὸ δὲ ἐπιστέγασμα τῆς ἀρετῆς εἶναι ἡ εὐσέβεια (ὁσιότης.)

Εἰς ταῦτα δυνάμεθα νὰ παραλληλίσωμεν τὸν Φίλωνα π. Δεκαλ. 52: «Ἀρχὴ δ’ ἀρίστη πάντων μὲν τῶν ὄντων θεός, ἀρετῶν δ’ εὐσέβεια» καὶ π. Κοσμοπ. 154 «αἰνίττεται διὰ μέν... διὰ δὲ τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς τὴν μεγίστην τῶν ἀρετῶν θεοσέβειαν, δι’ ἧς ἀπαθανάτιζεται ἡ ψυχὴ».

Πολυάριθμοι τοιαῦτα φράσεις εἰς τὰ ἔργα τοῦ Ἐρμού τοῦ Τρισημίτου. βλ. CH VI 5: «Μία γὰρ ἐστὶν εἰς αὐτὸ (δηλαδὴ τὸ καλόν) ἀποφέρουσα ὁδός, ἡ μετὰ γνώσεως εὐσέβεια» καὶ Ἀσκληπιὸς 12: «PHILOSOPHIAE QUAE SOLA EST IN COGNOSCENDA DIVINITATE FREQUENS OBTUTUS ET SANCTA RELIGIO» (δηλαδὴ ἡ ζωὴ τοῦ φιλοσόφου, ἡ ὁποία συνίσταται καθ’ ὁλοκληρίαν εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ, δι’ ἐνασκήσεως τῆς θεωρίας καὶ τῆς ἀγίας εὐλαβείας).

Ὡστε δὲν ἀρκεῖ ὁ ἐνάρετος βίος καὶ ἡ ἠθικὴ ἀρετὴ, διὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς ψυχῆς εἰς τὴν Μονάδα της. Εἶναι ἀπαραίτητος ὁ διὰ τῆς ἐνθέρμου προσευχῆς ἐπιτυγχάνόμενος δεσμός μετὰ τῆς θεότητος. Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὁμως τοῦτο, πρέπει νὰ προηγηθοῦν δύο ἄλλα τινά:

α) Ἡ **κάθαρσις** τῶν «χιτώνων» τῆς ψυχῆς, διότι ὅπως ὁ Πλάτων λέγει εἰς τὸν Φαῖδωνα (67 Β 1) «δὲν εἶναι ἐπιτρεπτόν εἰς τὸ ἀκάθαρτον νὰ ἐφάπτεται τοῦ καθαροῦ».

β) Ὁ **Ἐνθουσιασμός** καὶ **Θαυμασμός** ὅστις θὰ θέσῃ εἰς συντονισμόν τὴν ψυχὴν μας μὲ τὰς ἀνωτέρας θείας ὀντότητας.

Αὐτὰ διευκρινίζει ὁ Πρόκλος, συνεχίζων ὡς ἐξῆς: «Καὶ διὰ νὰ ὁλοκληρώσωμεν, δὲν ἀξίζει ἡ προσευχὴ παρὰ μόνον εἰς τὸν ἀνώτερον ἀπὸ πλεονῶς ἀγαθότητος ἀνθρώπων, ὅπως λέγει ὁ Ἑνός εἰς τοὺς “Νόμους” (IV 716 D 6, 9) διότι δι’ αὐτὸν τὸ νὰ **συνδιαλέγεται** κανεὶς μὲ τοὺς θεοὺς, εἶναι ἀποτελεσματικώτερον μέσον διὰ βίον **εὐδαίμονα**· ἀντιθέτως διὰ τοὺς μοχθηροὺς, ἐπέρχεται φυσικὰ τὸ ἀντίθετον».

Ἰδοὺ λοιπὸν τί πρέπει νὰ κάμῃ ἐκεῖνος ποὺ θέλει ἐπαξίως νὰ προσευχηθῇ:

α) Νὰ ἐπικαλεῖται τὴν **εὐμένειαν** τῶν θεῶν καὶ συγχρόνως νὰ ἀφυπνίσῃ ἐν αὐτῇ ὅλας τὰς ἐννοίας ποὺ ἔχει περὶ αὐτῶν διότι ἡ προσήνεια πρὸς τὰ ἀνώτερα ὄντα εἶναι τὸ πρῶτον ὁρμητήριο διὰ τὴν μετουσίαν μετ’ αὐτῶν.

β) Νὰ **συνεχίσῃ ἀδιαλείπτως τὴν ὑπηρεσίαν** του πρὸς τὴν θεότητα (νὰ **τελῇ** δηλαδὴ τὴν λατρείαν πρὸς τὸ θεῖον ἀδιακόπως, ἡμέρας τε καὶ νυκτός).

γ) Νὰ **διατηρῇ ἀπαρασάλευτον τὴν καλὴν τάξιν**, ἐκτελῶν ἔργα ποὺ ἀρέσκουν εἰς τοὺς θεοὺς, νὰ **τηρῇ** τὰς ἀρετὰς ποὺ **καθαίρουν** τὰ πλάσματα καὶ τὰ ἀνάγουν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ **ιδίως τὴν Πίστιν**, τὴν **Ἀλήθειαν** καὶ τὸν **Ἐρωτα**, τὴν **θαυμασίαν**

αὐτὴν **τριάδα** καὶ τὴν **Ἐλπίδα** τῶν ἀγαθῶν.

δ) Ἀδιασάλευτον **δεκτικότητα** (ὑποδοχήν) ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ Φωτὸς καὶ

ε) Τὴν **Ἐκστασιν** ποὺ μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας ἐνασχολήσεις διὰ νὰ ἐνωθῶμεν μόνον πρὸς τὸν μόνον Θεόν».

Ἡ κινήτριος ὁμως δύναμις, ὁ μοχλός, ὁ ὁποῖος θέτει εἰς δόνησιν τὸν προφερόμενον λατρευτικὸν λόγον μετὰ τῶν ἀνωτέρων ἐπιπέδων, εἶναι ὁ **Ἐνθουσιασμός**. Τὰ ἐξῆς λέγει ἐν προκειμένῳ ὁ θεῖος Πρόκλος: Ἐν Τιμ. Ι 133, 8: «Ἐπὶ κεφαλῆς πρέπει νὰ τάξωμεν τὸν **Θαυμασμόν** (“θαῦμα”) διότι καὶ καθ’ ἡμᾶς ἐπίσης εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς γνώσεως ὅλων τῶν πραγμάτων». (Πρβ. Ἀριστ. Μεταφυσ. Α2, 982 Β 12 «Διὰ γὰρ τὸ θαυμάζειν οἱ ἄνθρωποι... ἤρξαντο φιλοσοφεῖν» (983, Α 13): «Ἀρχονται μὲν γὰρ... ἀπὸ τοῦ θαυμάζειν πάντες... Ἀλλ’ ἐπὶ τῶν θεῶν ὀντοτήτων (ὁ θαυμασμός) συνδέει τὸν θαυμάζοντα μὲ τὸ θαυμαζόμενον. Ἐκεῖθεν αἱ σοφαὶ περὶ τὰ θεῖα ἐξύμνησαν τὸν Θαύμαντα ὡς μέγαν θεόν (βλ. Ο. F. 118, ἐπίσης Πρόκλ. ἐν Τιμ. 183, 13 καὶ ΙΙΙ 186, 23 - 189, 8) διότι διὰ τοῦ θαυμασμοῦ ἐπιτυγχάνεται ὥστε τὰ δεύτερα ὄντα (οἱ ἄνθρωποι) νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τὰ πρῶτα (εἰς τοὺς θεοὺς)».

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦ **Θαυμασμοῦ** καὶ **Ἐνθουσιασμοῦ** (ἡ λέξις «ἐνθουσιασμός» ἔχει ὡς ρίζαν τὸ «ἐνθεος - ἐνθους» ὁπερ σημαίνει ὅτι γίνομαι κοινωνὸς τοῦ Θεοῦ) πρέπει σοβαρῶς νὰ προσέξωμεν, ὥστε ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ διαλογιζομένου καὶ προσευχομένου νὰ προκαλεῖται ἐκ μέρους τῶν Ἰδεῶν καὶ **ποιοτικῶν** ιδιοτήτων τῶν θεῶν, καὶ ὄχι νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῆς εὐφραδείας ἢ εὐγλωττίας τῶν συντακτῶν. Ἄλλως ἐγκαταλείπομεν τὸ νοητὸν καὶ παρασυρόμεθα εἰς τὸν «ψόφον τῶν ἡχων», ὅπως λέγει ὁ Τρισημίσιος.

Καὶ συνεχίζει ὁ Πρόκλος: «Κατόπιν ἀκολουθεῖ ἡ **ἐπίμονος Προσευχὴ**, ἡ ὁποία θέτει εἰς τὴν κατάλληλον ψυχικὴν διάθεσιν, ὅ,τι δέον νὰ μεθέξῃ εἰς τὰ τελειότερα ἀγαθὰ».

Ἀκολουθεῖ εἰς τὸ κείμενον τοῦ Πρόκλου ἡ διαβάθμισις τῶν **σταδίων τῆς τελείας προσευχῆς**:

Ι, 211, 8: 1ον. Κατὰ **πρῶτον λόγον** ἔρχεται ἡ **γνώσις** ὅλων τῶν τάξεων τῶν θεῶν, πρὸς τὰς ὁποίας θέλει νὰ πλησιάσῃ ὁ προσευχόμενος· διότι εἶναι ἀληθῶς ἀδύνατον νὰ πλησιάσωμεν αὐτοὺς θεόντως, ἐὰν δὲν ἔχωμεν ἐκπαιδευθῇ περὶ τῶν ιδιοτήτων (καὶ ἱκανοτήτων) μιᾶς ἐκάστης ἐκ τῶν τάξεων τούτων. Διὰ τοῦτο τὸ Λόγιον (Χαλδ. Λόγια 56 KR) συνέστησε νὰ θέτωμεν εἰς πρώτην γραμμὴν, κατὰ τὴν θεῖαν ὑπηρεσίαν τῶν θεῶν τὴν «**πυριθαλπὴν ἐννοιαν**» (δηλαδὴ τὸν διαθερμανθέντα ὑπὸ τοῦ πυρὸς νοῦν, διότι εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν Χαλδαϊκῶν Χρησμῶν ἡ ψυχὴ εἶναι σπινθὴρ τοῦ Θεοῦ πυρὸς καὶ ὀφείλει νὰ διαθερμανθῇ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τούτου διὰ νὰ ἀνυψωθῇ ἐκ νέου εἰς τὴν πηγὴν της. (Πρβ. ὁλόκληρον τὸ ΙΙΙον κεφ. τοῦ H. LEWY: CHALDAEAN ORACLES, THEURGICAL ELEVATION, σ. 177 κ. ἐφ.).

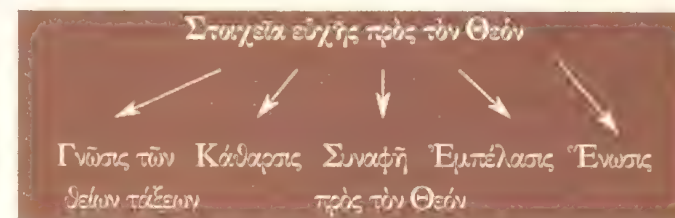
2ον. Κατὰ **δεύτερον λόγον** ἔρχεται ἡ **πρὸς τοὺς θεοὺς οἰκειώσις** (προσαρμογὴ) ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς **Καθάρσεως**, τῆς ἀγνότητος, τῆς ἀγωγῆς, τῆς χρηστῆς συμπεριφορᾶς διὰ τῶν ὁποίων προσφέρομεν εἰς τοὺς θεοὺς ὅ,τι μᾶς ἀνήκει, προσελκύνοντες τὴν ἀγαθότητά των καὶ ὑποτάσσοντες τὰς ψυχὰς μας εἰς αὐτοὺς.

3ον. Ἡ **Συναφὴ** (ἐπαφὴ) διὰ τῆς ὁποίας μὲ τὴν κορυφὴν («ἄνθος») τῆς ψυχῆς μας ἀρχίζομεν νὰ πλησιάζωμεν τὴν θεῖαν Οὐσίαν καὶ ρέπομεν πρὸς αὐτήν.

4ον. Μετὰ τὰς τρεῖς ταύτας βαθμίδας ἀκολουθεῖ ἡ **Ἐμπέλασις** (ἡ προσπέλασις) διότι ὡς ἐξῆς τὸ Λόγιον (53 KROLL) ὀνομάζει τὸν σταθμὸν τοῦτον: «**Τῷ Πυρὶ γὰρ βροτὸς ἐμπελάσας, θεόθεν φάος ἔξει**» (ὁ θνητὸς ποὺ θὰ πλησιάσῃ τὸ Πῦρ, θὰ λάβῃ ἐκ Θεοῦ τὸ Φῶς) ἡ ὁποία «ἐμπέλασις» μᾶς θέτει περισσότερον εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν Θεόν καὶ μᾶς κάμνει νὰ μεθέξωμεν περισσοτέρας λάμψεως ἀπὸ τὸ θεῖον Φῶς.

5ον. Τέλος ἡ **Ἐνωσις** ἡ ὁποία συνδέει τὸ Ἐν τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ Ἐνὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνοποιεῖ τὴν δραστηριότητα ἡμῶν μετὰ τῆς τῶν θεῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἀνέκομεν πλέον εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους ἀλλὰ εἰς τοὺς θεοὺς, εὐθύς ὡς ἐγκατασταθῶμεν εἰς τὸ θεῖον Φῶς καὶ περιβληθῶμεν ὑπ’ αὐτοῦ (Πρβ. Ι, 209, 27). Αὐτὸ δὲ εἶναι καὶ τὸ ὑπατον τέρμα τῆς ἀληθοῦς προσευχῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἐξασφαλίζεται ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν διαρκὴ καὶ ἀρχικὴν μονιμότητα, ποὺ ἐπανάγει εἰς τὴν Μονάδα τοῦ Θεοῦ ὅ,τι προῆλθεν ἐξ αὐτῆς, ποὺ περιβάλλει διὰ τοῦ Θεοῦ Φωτὸς τὸ ἐν ἡμῖν Φῶς.

Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Χειρογράφου εἰς Ι 468, δίδει τὴν κάτωθι σχηματικὴν παράστασιν:

ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΡΟΚΛΟΝ

Εν Τιμ. Ι 213, 19 κ. ἐφ. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ εἶδη τῆς προσευχῆς, ὑπάρχουν διάφορα:

1. **Ἀναλόγως τοῦ γένους καὶ τοῦ εἶδους τῶν θεῶν.** Οὕτω ἡ προσευχὴ ἡμπορεῖ νὰ εἶναι **δημιουργικὴ, καθαρτικὴ ἢ ζωοδότις**.

α) **Δημιουργικὴ**, π.χ., διὰ τὴν βροχὴν καὶ τοὺς ἀνέμους. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δροῦν οἱ δημιουργικοὶ θεοὶ ποὺ παράγουν βροχὴν καὶ ἀνέμους· εἰς τοὺς Ἀθηναίους (Ἐλευσίνιοι) αἱ προσευχαὶ τῶν **Εὐδανέμων** (δηλαδὴ τῶν καταστελλόντων τοὺς ἀνέμους, ποὺ ἦσαν μία οἰκογένεια ἱερέων τῆς Ἐλευσίνος) ἀπηυθύνοντο πρὸς αὐτὴν τὴν τάξιν τῶν θεῶν.

β) **Καθαρτικὴ**, αἱ ἀποτρεπτικαὶ προσευχαὶ ἐναντίον νόσων καὶ ἄλλων μολυσμάτων.

γ) **Ζωοδότις**, ὅπως αἱ προσευχαὶ διὰ τὴν παραγωγὴν καρπῶν τῆς γῆς.

δ) Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ προσευχαὶ **τελεωτικά**, διότι ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς τελειοποιούντας θεοὺς.

Ι. 214, 3, 2. **Ἀναλόγως τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν προσευχομένων.** Ὑπάρχει πράγματι **φιλοσοφικὴ προσευχή**, ἡ

θεουργική προσευχή και εκτός αὐτῶν ἡ ἐννομος (LEGALE) προσευχή, ἐκείνη ποὺ προσαρμόζεται εἰς τὰ παραδοσιακά ἔθιμα τῶν πόλεων.

3. Ἀναλόγως τοῦ σκοποῦ δι' ὃν προσευχόμεθα.

Κατὰ πρῶτον ἔρχονται αἱ προσευχαὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς, κατὰ δεύτερον λόγον διὰ τὴν καλὴν σύγκρασιν τοῦ σώματος (εὐκрасία τῶν χυμῶν, καλὴ ἰδιοσυστασία) καὶ κατὰ τρίτον αἱ προσευχαὶ ποὺ γίνονται διὰ τὰ ἐξωτερικὰ ἀγαθὰ.

4. Ἀναλόγως τῆς διακρίσεως τῶν χρονικῶν στιγμῶν τῆς προσευχῆς.

Εἴτε ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους (δηλαδὴ ἰσημερίαι καὶ ἡλιοστάσια) ἢ ἀναλόγως τῶν «κέντρων» διὰ τῶν ὁποίων διέρχεται ὁ ἥλιος κατὰ τὴν διαδρομὴν του ἢ καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων σχέσεων μετὰ τὴν ἡλιακὴν κίνησιν («κατὰ τὰς ἄλλας τοιαύτας ἐπιπλοκάς»).

Τὰ «κέντρα τῆς ἡλιακῆς περιφορᾶς εἶναι», ὡς παρατηρεῖ ὁ Α. J. FESTUGIERE, «τὰ τέσσαρα σταθερὰ σημεῖα τοῦ κύκλου τῆς ἐκλειπτικῆς. Παίζουν ταῦτα σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν παραδοσιακὴν ἱερατικὴν Ἀστρολογίαν». Κατὰ τὸν BOUCHE-LECLERC (ASTROLOGIE GREQUE, 258...): «Τὰ κέντρα τοῦ κύκλου τῆς γεννήσεως εἶναι, ἀριθμούμενα κατὰ τὴν φορὰν τῆς ἡμερησίας κινήσεως:

1ον. Ὁ Ὠροσκόπος ἢ Ἀνατολὴ (ΩΡ, ASCENDANT)...

2ον. Ἡ ἄνω Μεσουράννησις (ΜΣ, Μεσουράννημα),

3ον. Ἡ Δύσις (ΔΣ) καὶ

4ον. Ἡ κάτω Μεσουράννησις (ΥΓ, Ὑπόγειον)».

Τοῦτο ἰσχύει διὰ τὰς προσευχὰς τῆς πρωίας καὶ τῆς νυκτός. Πρβ. Ἀσκληπιὸν Ἑρμοῦ τοῦ Τρισευγίστου 41: «Ἐξελ-θόντες τότε τοῦ Ἀδύτου (ὅπου εἶχον συγκεντρωθῆ διὰ τὰ διαλογισθοῦν) ἤρχισαν νὰ ἀναπέμπουν εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεὸν μετ' ἐστραμμένα τὰ πρόσωπα πρὸς Μεσημβρίαν, διότι πρὸς τὰ ἐκεῖ πρέπει νὰ στρεφώμεθα κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ, δέον νὰ στρέφωμεν τὸ πρόσωπον πρὸς Ἀνατολὰς». Πρβ. Ἑρμητικούς Λόγους (CORPUS HERMETICUM, C.H. XIII, 6): «Νότω ἀνέμω ἀποβλέπων, περὶ καταφορὰν τοῦ ἡλίου δύνοντος προσκύνει». Πρβ. ἐπίσης τοὺς Ἑσσαίους παρὰ Ἰωσήφω, Ἰουδ. Πόλεμος II, 8, 5. - Ἰαμβλίχου, Πυθαγορ. Βίος 256. - Φίλοστρ. Βίος Ἀπολλ. Τυαν. II 38, VI, 10, VII 31, VIII 13. - Μάρκος Αὐρήλ. Ἀντ. xΕ, 27. - «Πάντα», προσθέτει ὁ FESTUGIERE, «εἶναι δείγματα πυθαγορείου εὐσεβείας».

Περὶ τριῶν προσφορῶν ἀρωμάτων (ἀλλὰ χωρὶς νὰ γίνεται λόγος περὶ προσανατολισμοῦ) κατὰ τὴν πρωίαν («ἀνα-στάντες εὐθύς») τὴν μεσημβρίαν («αὐθις δὲ μεσημβρίας») καὶ τὸ βράδυ («ἀρχομένης νυκτός») παρὰ Πλουτ. Περὶ Ἰσίδος καὶ Ὀσίριδος 383 C, 384 C.

Περὶ τῆς καταλλήλου στιγμῆς τῆς προσευχῆς, ὡς καὶ περὶ τοῦ προσανατολισμοῦ, γίνεται συνεχὴς λόγος εἰς τοὺς Μαγικοὺς Παπύρους. Ἐκτοτε, τῇ παρεμβάσει τῆς ἀστρο-λογικῆς θεωρίας, ἡ ἐξεύρεσις τῆς καταλλήλου στιγμῆς τοῦ ἔτους, τῆς ἡμέρας καὶ αὐτῆς τῆς ὥρας διὰ τὴν ἐπὶ κλησιν τῶν θεῶν, λαμβάνει τὰς διαστάσεις ὁλοκλήρου θεουργικῆς τεχνικῆς. Οἱ μύσται δὲν ἀρκοῦνται πλεον εἰς τὴν ἐνθερμον προφορὰν τῆς προσευχῆς καὶ εἰς τὴν διατύπωσιν τοῦ πόθου

των, ἀλλὰ θέλουν νὰ ὑποβοηθήσουν τὴν ἀποτελεσμα-τικότητα τῆς εὐχῆς των, βάσει τῆς οἰκουμενικῆς Ἐπιστήμης τῶν δονήσεων, ἐκλέγοντες ἐκ τῶν προτέρων τὸν ἀρμόδιον θεόν, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν κατὰ τὰς ὁποίας οὗτος εἶναι ὁ ἐξουσιαστής, προφέροντες τὸ «μυστικὸν ὄνομα» αὐτοῦ, στρεφόμενοι πρὸς τὴν ἀρμόζουσαν διεύθυνσιν τοῦ ὀρίζοντος, χρησιμοποιοῦντες τὰ κατάλληλα πρὸς τὸν θεὸν καὶ τὸν σκοπὸν ἀρώματα (ἀπλᾶ ἢ σύνθετα) καὶ ἐκτελοῦντες ἴσως παραλλήλως ἱερατικὰς χειρονομίας καὶ μεταχειριζόμενοι ὠρισμένους ἤχους ἢ μελωδίας.

Ἡ πολὺπλοκος αὕτη ἱεροπραξία προϋποθέτει ἐπαρκεῖς ἱερατικὰς γνώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐδιδάσκοντο ὑπὸ τῶν ἱερο-φαντῶν εἰς τὰ κατὰ τόπους ἱερά. Ἐν σχετικᾷ μικρὸν μέρος διεσώθη μέχρις ἡμῶν καὶ ἀνάγεται εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς Ὁριαίας Ἀστρολογίας, εἰς τὴν Ἐπιστήμην τῶν Δονήσεων καὶ εἰς τὴν Θεουργίαν. Περὶ ὧν αὐτῶν ἐδόθησαν ἱκανὰ στοιχεῖα εἰς τὰ σχετικὰ ἔργα τὰ ἐκδοθέντα εἰς τὴν ἐλληνικὴν ἐν τῇ «Βιβλιοθήκῃ τῆς Σφιγγός». Ἐνδείκνυται, ὅμως, ἐξαιρετικὴ προσοχὴ περὶ τοὺς τοιούτους χειρισμοὺς ἄλλως εὐκόλα με-ταπίπτει ἡ ἀγνὴ καὶ πνευματικὴ προσευχὴ εἰς τὴν δεισι-δαμονίαν καὶ μυστικοπάθειαν, δείγματα τῶν ὁποίων παρέ-χομεν περὶ τὸ τέλος τῆς παρούσης πραγματείας ἐκ τῆς ὀψίμου γραμματείας, ὅπου ξένα πρὸς τὴν ἐλληνικὴν παράδοσιν (ἀνατολικῆς προελεύσεως) συγκριτικὰ στοιχεῖα παραιο-φρησαν καὶ μετέτρεψαν τὴν προσευχὴν εἰς καθαρὰν μαγικὴν ἐπὶ κλησιν φυσικῶν δυνάμεων ἀμφιβόλου ἀνωτερότητος.

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ - ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Πρὶν ἀποπερατώσωμεν τὴν Εἰσαγωγὴν ταύτην, ἃς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἐκθέσωμεν δι' ὀλίγων μερικὰς προ-σωπικὰς σκέψεις ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς προσευχῆς.

Ἐξ ὧν ἀνωτέρω ἐλέχθησαν, ὁ ὕμνος ἢ ἡ προσευχὴ πρὸς τὰς ἀνωτέρας πνευματικὰς δυνάμεις, δὲν ἔχει ἀνα-γκαίως χαρακτηρὰ παρακλήσεως πρὸς αὐτὰς διὰ τὴν ἐπίτευξιν κάποιας ἀπολαυῆς, ἔστω καὶ πνευματικῆς φύσεως, ἀλλ' εἶναι ἡ κατόπιν καθάρσεως καὶ ἐξυψώσεως τοῦ πνεύματος συνδιαλλαγῇ, ἡ «συνομιλία» μετ' αὐτῶν, ἡ ἐπαφὴ τοῦ Ἀγνοῦ μὲ τὸ Ἀγαθὸν καὶ ἡ ἀντλησις ἐξ αὐτοῦ ἀντι-στοίχων δώρων διὰ τὴν κατὰ τὸ δυνατόν καλλιτέραν καὶ τελειωτέραν ἐξομοίωσιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Πατέρα του. Διότι τί ἄλλο εἶναι ὁ διαλογισμὸς ἐπὶ πνευματικῶν ζητη-μάτων, ἀπὸ μίαν ἀνάτασιν τοῦ πνεύματος πρὸς τὴν Πηγὴν του, μία ἐξερεύνησις τοῦ ὕψιστου Ἐπιστητοῦ μὲ τὰ πτερά τοῦ Ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς λατρείας πρὸς τὸ ὄντως ὄν; Δὲν εἶναι μία διηλεκτὴς προσευχὴ τὸ νὰ ἀσχολῆται τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν περιβάλλουσαν αὐτὸ φύσιν, καὶ νὰ ἀνίπταται ἐκ τοῦ αἰσθητοῦ πρὸς τὸ Ὑπεραίσθητόν, βάσει τοῦ Νόμου τῆς Συγγενείας καὶ Ἀναλογίας;

Θὰ ἔλεγον ἀκόμη περισσότερον δὲν εἶναι προσευχὴ μία νοητικὴ ἀσκήσις μὲ βάσιν τὴν προσεκτικὴν μελέτην τῶν παραδοσιακῶν ἱερῶν κειμένων καὶ ἡ προσπάθεια ἐμβαθύν-σεως εἰς τὰς θεοπνεύστους ρήσεις των; Διότι ὁ προσευχό-μενος δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ προφέρῃ ἡχηρὰς λέξεις καὶ φράσεις; ἡ νοερὰ προσευχὴ πλησιάζει ἴσως περισσότερον

τὸν εὐχόμενον πρὸς τὸν Πατέρα του.

Μὲ τὰ ἀνωτέρω δὲν ἀκυροῦται ἡ προτροπὴ «ἐν Ἐκκλησίαις αἰνεῖτε τὸν Κύριον». Διὰ τοῦτο ἡ ἀπὸ κοινοῦ, καθ' ὁμίλους, ἐπεξεργασία νοητικῶν θεμάτων μετὰ τὴν πρόθεσιν διαλευκάν-σεως καὶ ἐμβαθύνσεως ἀνωτέρων ἐννοιῶν ἐν καννῇ συμπνοῖα καὶ χωρὶς τὸν σκοπὸν ἐπιδείξεως γνώσεων ἢ ὑπεροπτικῆς ὑπερ-σκελίσεως τοῦ ἄλλου λόγῳ πνευματικῆς ὑπεροχῆς, εἶναι ἀσκήσις ποὺ πολλὰ δύναται νὰ ἀποδώσῃ εἰς ὅλους τοὺς παρισταμένους καὶ ὁ κύκλος τῶν ἀναζητητῶν τῆς Ἀληθείας νὰ ἀντλήσῃ ἐπικουρικὰς ἐπιδράσεις ἐκ τοῦ νοητοῦ κόσμου, αἱ ὁποῖαι θὰ δύνανται εὐνοῖκᾳ νὰ ἐπιδράσουν εἰς τὴν ἀνωτέρευσιν αὐτοῦ.

Γενικῶς, πᾶσα πράξις, πᾶσα σκέψις, ὑποβοηθοῦσα τὴν καθολικὴν ἁρμονίαν, τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς καὶ ἐξαίρουσα τὸν θαυμασμόν τῆς ψυχῆς μας πρὸς κάτι τὸ ἀνώτερον καὶ ὑπερκόσμιον, φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς προσευχῆς, ἥτοι τῆς ἐνώσεως τοῦ Κάτω μετὰ τοῦ Ἄνω.

Ἐὰν δὲ θέλωμεν νὰ γενικοποιήσωμεν ἀκόμη περισσό-τερον, πᾶσα πράξις τοῦ ἀνθρώπου δημιουργικὴ (καὶ ὄχι ἀπλῶς παραγωγικὴ) εἶναι μία Προσευχὴ, ἀρκεῖ νὰ γίνεταί ἐνσυνείδητα καὶ νὰ περιβάλλεται ἀπὸ ἀγάπην, ἀνωτερότητα καὶ ἁρμονίαν. Πολλὰ πράξεις «κοινὰ» τοῦ ἀνθρώπου (ὡς ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς, ἡ προσφορὰ συμπαθείας καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν συνάν-θρωπον, ἡ τόνωσις τοῦ ἠθικοῦ του εἰς στιγμὰς ἀπελπισίας ἢ πληγμάτων τῆς Μοίρας, ἡ παροχὴ ἀνυστεροβούλων νο-υθεσιῶν, ὁ ἀγὼν τοῦ ἱατροῦ πρὸς καταπολέμησιν τοῦ κατα-στρεπτικοῦ παράγοντος ποὺ εἶναι ἡ νόσος, τὸ ἔργον τοῦ συγ-γραφέως ποὺ μοχθεῖ διὰ νὰ ἀφήσῃ πνευματικὰ καὶ ἀνατακτὰ τέκνα εἰς τοὺς ἐπερχομένους, ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ γεῦμα γύρω ἀπὸ τὸ οἰκογενειακὸ τραπέζι) ἔχουν ἱερὸν χαρακτῆρα καὶ εἶναι ἰσότημα πρὸς μίαν θεάρεστον Προσευχὴν.

Διὰ κάθε ὕμνον προβλέπομεν εἰσαγωγικὰ κ.ἄ. σχόλια, βοηθούμενοι ἀπὸ τὴν σχετικὴν βιβλιογραφίαν. Θὰ ἐπεκτα-θῶμεν κάπως περισσότερον εἰς τοὺς 8 ὕμνους τοῦ Πρόκλου, διότι ἀποδίδομεν εἰς τὸν φωτισμένον ἐκείνον προτελευταῖον Διάδοχον τῆς πλατωνικῆς Ἀκαδημείας ἐξέχοντα σεβασμόν, διότι διὰ τῶν ἀνεκτιμῆτων ἔργων του ἐπὶ τῆς πλατωνικῆς παραδόσεως, μᾶς κάμνει νὰ ριγῶμεν πρὸ τοῦ βάθους τῆς σοφίας τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ διὰ νὰ ἐπαναλάβωμεν τοὺς λόγους τοῦ DE MARCELLUS (LES HYMNES DE PROCLUS εἰς τὸ ἔργον του LES GRECS ANCIENS ET LES GRECS MODERNES, σ. 142) «μᾶς ἀνεβάζουν μετὰ πτερὰ τῆς εὐλαβείας εἰς τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν ποὺ ἡδυνήθη ποτὲ ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ νὰ φθάσῃ».

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

ΥΜΝΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Οἱ ἐν λόγῳ ὕμνοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν κατ' ἐξοκὴν λειτουργικὸ καὶ λα-τρευτικὸ χαρακτῆρα, ἦσαν προϊόν εἴτε ἐξάρσεως τοῦ πνεύματος θεο-φορήτων ἀνδρῶν, εἴτε ἐμπνεύσεως ἐκ θεῶν Πηγῶν.

10 EURO

Τὸ σύγχρονο θέατρο ἀναζήτησης **ΡΟΔΑ** παρουσιάζει τὸ ἀρχαῖο ἐλληνικὸ ἔπος τοῦ Δ. ΠΕΡΕΤΖΗ «**ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ**, ὁ μάντις τοῦ Ἀπόλλωνος» σκηνοθεσία Μ. ΠΕΡΕΤΖΗ

Μὲ μία σειρά ἀπὸ μοναδικὰ παραστάσεις, ὁ Θεμελιακὸς Μῦθος τῆς ἀνθρωπότητος ζωντανεῖ καὶ πάλι, τὴν φορὰ αὐτὴ μέσα ἀπὸ τὴν Ἀρχαιοελληνικὴ Παράδοσιν. Μὲ τὸν τραγικὸ μῦθο του -γνωστοῦ ἀπὸ τὸν Θηβαϊκὸ κύκλο- βασιλιά τοῦ Ἀργούς, μάντη καὶ ἱερεῖα τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀμφιάρου, τὸ Θέατρο τοῦ Ἱεροῦ ἐπιστρέφει στὴν πρωταρχικὴν του λειτουργίαν: τὴν σύνδεσιν μετὰ τὴν Ἀρχετυπικὴ Ἰδέα ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ ὅλα τὰ μεγάλα ἔργα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Γῆς.

Μία μεγάλῃ παραγωγῇ μετ' εἰκοσιπέντε ἡθοποιούς, ζωντανὴ μουσικὴ, χορὸ καὶ ἐντυπωσιακὰ κοστούμια ποὺ παρουσιάζει τὴν ἱστορία μιᾶς ἀγνωστῆς στοῦ εὐρύτερου κοινὸ προσωπικότητος, στὴν ὁποία ἐμπλέκονται ἥρωες ὅπως ὁ Οἰδίπους, ὁ Θησεύς, ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ Κρέων, ὁ Ἰάσων καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Θέατρο «ΠΕΙΡΑΙΩΣ 131»

ἀπὸ Πέμπτη 11 ἕως Κυριακὴ 21 Ἀπριλίου.

Πληροφορίες/Κρατήσεις: 010-2719168, 010-3450922

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ

Κόρη ποὺ μέ τις νύμφες ἔπαιζες,
σ' ἀπλόχωρου λευκῶνα τὴν ἀγκάλῃ,
στάλες δροσῆς ἀπ' τὰ μαλλιά σου ἔσταζες,
καὶ κένταγες τ' ὠκεανοῦ, τὸ μαῖστράλι.

Τὸ ρόδον, ἡ Ἴρις καὶ ὁ ὕακινθος
μεθυστικά γιὰ σέ ἀρώματα εἶχαν δάλει,
ὅμως τὸ νοῦ σου εἶχε πλανέψει ἡ Κόρινθος,
καὶ σέ ταξίδευε μνήμης ἀνεμοζάλη.

Ταίρι ἀταίριαστο τοῦ Ἀδῆ, Περσεφόνη,
δὲν ἐδοκίμασες καρπὸ ροδάς,
μὰ ντύθηκες τὸ ψέμα ἀποκριᾶς
καὶ διάλεξες νὰ πᾶς ταξίδι,
σ' ἓνα δωμάτιο ὑγρὸ, στὸ Γαλαξεῖδι.

Ταίρι ἀταίριαστο τοῦ Ἀδῆ,
Περσεφόνη ξανά στοῦ Πόρου τὰ στενά
θὰ πᾶς μετ' ἡμέρας ἀδειανὰ
καὶ σὰν θνητὴ ὁ βοριάς θὰ σέ παγώνει.

Τ' ἄνθος σέ πλάνεψε τοῦ νάρκισσου,
καὶ ἄγγιζες τὰ ὠραία πέταλά του,
θάλασσα καὶ οὐρανὸ στὴν θεία νάρκη σου
δὲν εἶδες καὶ σέ τύλιξε πέπλο θανάτου.
Τώρα γυμνὴ θὰ παίζεις τοὺς πεσσούς,
μετ' μαύρους αὐλικούς στὰ Ἑρέβους κάστρα,
ἢ θὰ προσμένῃς τὸν Ἑρμῆ μ' ἵππους ἀτίθασους
νὰ σ' ἀνεβάσει στοῦ Ὠρίωνα τὰ ἄστρα.

Ἰωάννης Φ. Γαβρᾶς

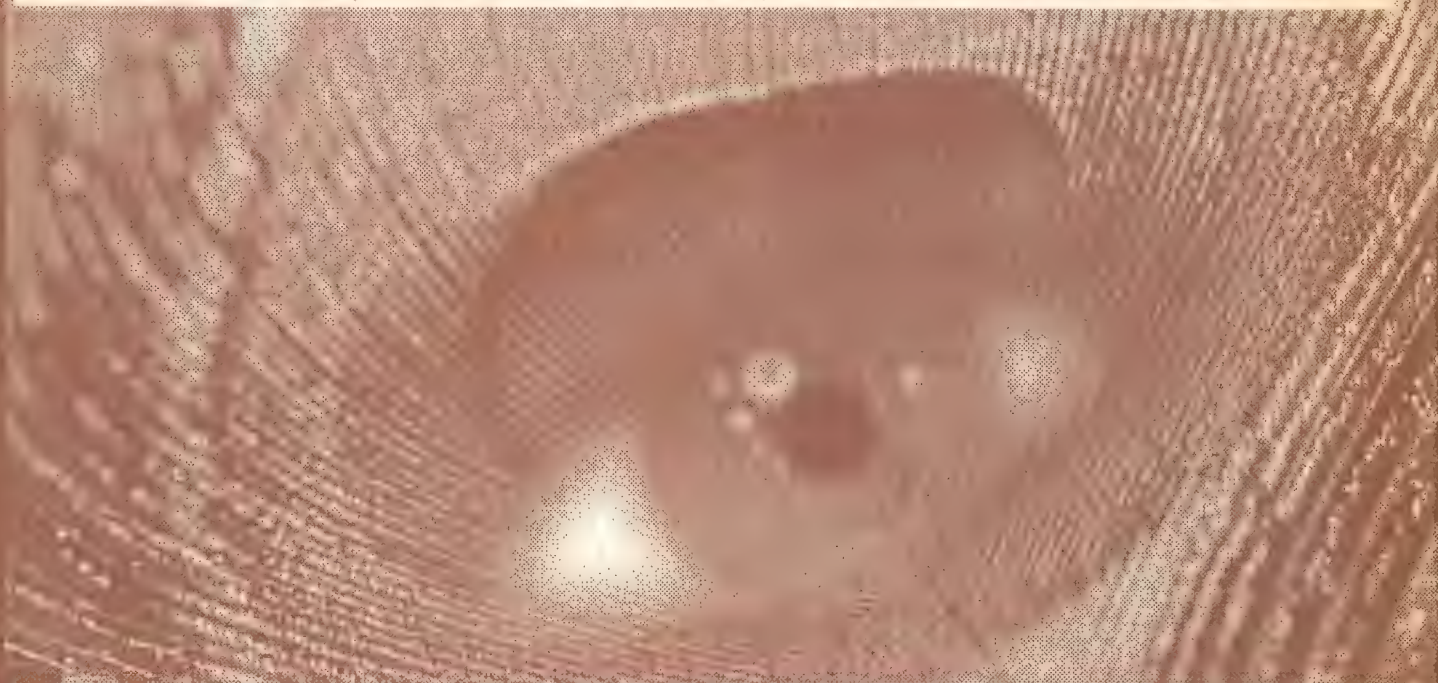
ΠΑΝΟΣ
ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ

Τά Μυστικά τῶν Χρωμάτων

Τό ἀποκαλυπτικό κόσμημα τῆς δημιουργίας

ΤΙ ΚΟΙΝΟ ΕΧΟΥΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ: Η Ηρις, η αγγελιοφόρος του Ολύμπου - οι ερωτοτροπίες ενός αρσενικού παγωνιού - ένα ολόφρεσκο καρότο - η βασίλισσα του Κάτω Κόσμου - ένα αλφικό νεγράκι - η αίρεση των Κουακέρων και οι κάλτσες του κυρίου Ντάλτον - το κρυστάλλινο τασάκι του σαλονιού μου - ο τοκετός της Λητώς - ένας φαλακρός κάτοικος του Φαλήρου - οι μικρές πασχαλίτσες κοζινέλ που ζουν στους κάκτους του Μεξικό - το μάτι μιας αρχαίας Αιγυπτίας - ο θάνατος του Μεγάλου Ναπολέοντα - οι ακουαρέλες - η ελιά στο μάγουλο της Ροσάνα Ποντεστά και των άλλων ιταλίδων σταρ της Τσινεσιτά - το πρωινό λάλημα του κόκορα - η δομική κατασκευή μιας φολίδας - η «αχρωματοψία» των αρχαίων ελλήνων και η άλωση της Τροίας - η συναισθησία του Βασίλη Καντίνσκυ - τα καραβάνια των χρυσοθήρων που διέσχιζαν την Αμερικανική ήπειρο - η καμηλοπάρδαλη του Ταράντζιρε - τα μικροσκοπικά κολίμπρι - μια φυλή πρωτόγονων ανθρώπων - τα φανάρια της τροχαίας του Τόκυο - ο δημιουργός του Φάουστ και της Μαργαρίτας, Γιόχαν Βόλφγκανγκ φον Γκαίτε - η φίλη της Λυσιστράτης, Κλεονίκη - ο άρχοντας του σκότους και η μουσική του Μουσόργκσκυ - το φαινόμενο της φωταύγειας - ο Πυθαγόρας και τα κουκιά - ο θάνατος ενός άστρου - το χρωμοτέστ του Μαξ Λούσερ - ένα φακιδομώρικο πιτσιρίκι - το λάπιζ λαζούλ και το πέπλο της Παναγίας - τα σπήλαια του Λασκώ και της Αλταμίρα - η πανούκλα που εξ αιτίας της έκλεισε το 1666 το πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ - τα δερμάτινα εσώρουχα - τα ανώτερα στελέχη μιας επιχείρησης - η αιμοσφαιρίνη - ο Αριστοτέλης - η διατροφή των φλαμίνγκος - ένα παγωτό στη Βομβάη - η Αγία Τριάδα - το φθόριο και ο φώσφορος - τα μαγικά τετράγωνα και ο Μανουήλ Μοσχόπουλος - ένας άγγλος στρατιώτης της εταιρείας ανατολικών Ινδιών που ήθελε να ζήσει - η ποιότητα της μπύρας του κυρίου Λόβιμποντ - ο θεός Μελκάτ της Τύρου - η περιστροφή της γης - τα 7 κύρια τσάκρα - οι γραβάτες - ο ωραίος Μπρούμελ - ο παγκόσμιος πόλεμος του '40!

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΤΟΣΑ, ΕΧΟΥΝ ΘΕΣΗ ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ, ΓΙΑΤΙ ΣΧΕΤΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Αυτό το βιβλίο είναι μια γενική αναφορά για την σχέση του ανθρώπου με τα χρώματα και για τη σχέση των χρωμάτων με τον άνθρωπο και τη δημιουργία. Θα μπορούσε να ήταν μια πραγματεία γύρω από τα χρώματα, αλλά δεν θα ήταν ολοκληρωμένη. Πάντα κάτι θα ξέφευγε, γιατί τα χρώματα απλώνονται σε τόσα πολλά διαφορετικά πεδία. Θα μπορούσε επίσης να ήταν ένα επιστημονικό σύγγραμμα ή μια αναφορά σε κάποια εξειδικευμένη ιδιότητα των χρωμάτων, όπως π.χ. τη θεραπευτική, τη διακοσμητική ή ακόμα και τη μεταφυσική. Τότε όμως θα ήταν στεγνό, ψυχρό, ενδιαφέρον για ορισμένους που τους αφορά το θέμα, αδιάφορο για όλους τους άλλους. Ο σκοπός του βιβλίου αυτού είναι να «αγγίξει» όλους όσους το διαβάσουν, επιτρέποντας σε κάθε έναν να βρει κάποια θέματα που τον αφορούν και να του κινήσει το ενδιαφέρον για κάποια άλλα. Απώτερος στόχος του είναι να καταλάβουμε πως τα χρώματα είναι κάτι περισσότερο από ό,τι τα εκλαμβάνουμε, μια παρεξηγημένη κατάσταση που κρύβει πολλές δυνατότητες και έχει μεγάλη δύναμη, τόση που ίσως δεν τη φανταζόμαστε. Είναι ένα βιβλίο, γραμμένο από κάποιον που αγάπησε πολύ τα χρώματα και αυτά νιώθοντας την αγάπη του, του την ανταπόδωσαν επιτρέποντάς του να τα αισθάνεται, να τα ακούει. Με τη φλυαρία τους του είπαν πολλά και του αποκάλυψαν πολλά από τα μυστικά τους. Τι είναι όμως μυστικό; Μυστικό είναι κάτι που υπάρχει αλλά εσύ δεν το γνωρίζεις μέχρι να σου το εμπιστευθούν ή να αποκαλυφθεί. Κάπου υπάρχει ένα ρητό που λέει: ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΙΣ ΚΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΑΓΑΠΗΣΕΙΣ, ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΑΓΑΠΗΣΕΙΣ ΚΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΓΝΩΡΙΣΕΙΣ. Αγάπησα τα χρώματα και γι' αυτό μου επέτρεψαν να τα γνωρίσω, όσο δε περισσότερο τα γνωρίζω, τόσο πιο πολύ τα αγαπώ. Η γνωριμία μου όμως με τα χρώματα δεν τέλειωσε ακόμα. Ο δρόμος της τέλεις γνωριμίας με αυτά είναι πολύ μακρύς. Π.Κ.

εκδ. ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ τηλ. 52.37.543

ΕΤΟΥΡΜΑΡΗ 57 ΔΟΗΜΑΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΤΗΛ. 010.52.37.543

ΕΠΙΚΕΤΗΤΟΥ 1 ΠΑΡΕΚΡΑΤΙ - ΤΗΛ. 010.75.12.156 - 010.75.67.111

ΡΑΔΑΜΑΝΘΟΥ ΔΗΑΣΤΕΔΕΚΗ
Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ 2002 * Τιμές χωρίς ΦΠΑ 4%

Όμηρου:	ΙΛΙΑΣ	50
Όμηρου:	ΟΔΥΣΣΕΙΑ	50
Όρφους:	ΥΜΝΟΙ - FRAGMENTA	10
Όρφους:	ΛΙΘΙΚΑ - ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ	10
Εμπεδοκλέους	ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΣ-ΑΠΑΝΤΑ	10
Πινδάρου:	ΕΠΙΝΙΚΟΙ ΑΠΑΝΤΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΟΙ	25
	NEMΕΟΝΙΚΟΙ-ΠΥΘΙΟΝΙΚΟΙ-ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΟΙ	
Σόλωνος:	ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ	15
Πλάτωνος:	ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ	9
Πλάτωνος:	ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ - ΦΑΙΔΡΟΣ	6
	(ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ)	
Πορφυρίου:	ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ	
	ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ ΑΝΤΡΟΥ	8
Λουκιανού:	ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ	5
	ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ	
	ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ	
Κέβντος:	ΠΙΝΑΞ - ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ
Ίαμβλίκου:	ΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ	
	ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ	11
Σαλυστίου:	ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ	5
Ίουλιανού:	ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ	
	ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΗΛΙΟΝ	7
Ίεροκλέους:	ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ	8
Πυθαγορείων:	ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑ	5
	ΧΑΛΔΑΪΚΑ ΛΟΓΙΑ	
ΜΕ ΣΧΟΛΙΑ	ΠΡΟΚΛΟΥ - Μ. ΨΕΛΛΟΥ - Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ	14
Πλάθωνος:	ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΛΟΓΙΑ	
	ΤΩΝ ΑΠΟ ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ ΜΑΓΩΝ	5
Π. Γράβιγγερ:	Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΚΑΙ Η ΜΥΣΤΙΚΗ	
	ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΥ	44
Π. Γράβιγγερ:	ΥΜΝΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΕΠΟΥΡΓΙΚΟΙ	
	ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΥΣΤΩΝ	10
Π. Γράβιγγερ:	Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΩΝ ΔΟΝΗΣΕΩΝ	11
Σακελλαρίου:	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ	
	Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ	22
J. Mallinger	ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ	
	ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ	11
Σ. Νάγου:	Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ	10
Σ. Νάγου:	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ	5
Σ. Νάγου:	ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ	8
Δ. Καλλέργη:	ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	9
Δ. Καλλέργη:	ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ	9
Δ. Καλλέργη:	Ο ΝΟΥΣ, Η ΓΝΩΣΗ,	
	Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ	5
Δ. Καλλέργη:	ΥΜΗΤΤΟΣ - ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ	5
Ε. Βαλλερσ- Rickerson	ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ	17
	(Δίγλωσσο) ΕΛΛΗΝΙΚΑ - ΑΓΓΛΙΚΑ	
Anne Reese:	ANCIENT GREEK WOMEN ATHLETES	17
Dido Kallergi:	ANCIENT HELLENIC MYSTERIES	8
Νταϊάν Ρόρνινς	ΤΕΛΟΣ - ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΟΙ	
	ΚΑΛΕΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΛΗ ΓΗ	13

Κ. Κουρτίδου:	ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	15
Άγνωστου:	Η ΜΥΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΡΑ	5
Σ. Πιρηνή:	ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ	6
Π. Βασιλειάδου:	Η ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ	6
Άσπρακώπουλου	ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ	6
Έ. Δάγιου:	ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΕΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ	14
Έ. Δάγιου:	Η ΛΥΤΡΩΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΑ	14
Κ. Κακούρη:	ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΑ	16
Άλτάνη:	ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ Βιβλίου 1ου	
	ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ-ΘΟΛΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ	24
Ή. Νικολοπούδη:	ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ	9
Ά. Χαλά:	Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ	
	ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΣ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ	9
Γρ. Ζώρζου:	ΑΜΒΡΟΣΙΑ ΑΠΑΡΧΑΙ ΣΠΟΝΔΑΙ	5
	ΝΕΚΤΑΡ ΠΕΛΛΑΣΓΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΙ
Λαμπροπούλου:	ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑ	7
Μ. Μάκρα:	ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΟΥ	
	ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΕΤΥΠΑ	10
Μ. Μάκρα:	ΟΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ	7
Μ. Μάκρα:	ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	7
Ά. Κελεσιδου:	ΣΠΟΥΔΕΣ ΨΥΧΗΣ	9
Ά. Κελεσιδου:	ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ	9
Ά. Γεωργιάδου:	ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΩΝ	
	ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ	6
Ν. Ήλάτου:	Ο ΧΑΡΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΓΕΝΗ	
	Ίστορικό αφήγημα για παιδιά. Τό εκπαιδευτικό	
	σύστημα της αρχαίας Αθήνας και Σπάρτης	10
Κωνσταντινίδη:	ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ (παιδικό διήγημα)	5
Στασινόπουλου:	Η ΑΣΠΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ	8
C. Dupuis:	Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ	
	ΠΟΥ ΛΑΤΡΕΥΘΗΚΕ ΩΣ ΧΡΙΣΤΟΣ	8
Ί. Κακριδή:	ΑΡΑΙ (ΚΑΤΑΡΑΙ - ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ)	10
	Μυθολογική μελέτη	
Ν. Παράσκη:	ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ	
	ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ Η ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ	5
Άδριανόπουλου	ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ	15
Άδριανόπουλου	ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	8
Άδριανόπουλου	ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗ
Πλ. Δρακούλη:	ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΝΟΜΙΑΣ	8
Πλ. Δρακούλη:	ΦΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ	9
Ί. Βασιλή:	ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΕΝΟΣ ΜΥΣΤΟΥ	10
Ί. Βασιλή:	ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
Πάουλ Ντίνναχ:	Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ	44
Γ. Βογιατζή:	ΚΟΥΡΗΤΕΣ - ΔΕΡΒΙΣΙΔΕΣ	8
Γ. Βογιατζή:	ΟΡΦΕΥΣ-ΠΑΓΓΑΙΟΝ-ΡΟΔΟΛΕΙΒΟΣ	8
Π. Καραγιάννης:	ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
Γ. Κυπριωτάκης:	ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ	ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ	40
2 τόμοι - 16 τεύχη	ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ-ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΙΔΙΚΟ
ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
για ελεύθερους έρευνήτες
ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ-ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ-ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ

ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΤΗΛ. 52.37.543 - 75.12.156

ΕΛΕΝΗΣ ΔΑΓΙΟΥ
**Η ΛΥΤΡΩΣΗ
ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΑ**

Ο μύθος του Προμηθέα φανερώνει την κατάβαση του Ουρανίου Πυρός στον άνθρωπο για την απόκτηση της Μυθικής Σοφίας. Ο Προμηθέας είναι η φυλή των Ελλήνων-οί Προμηθεΐς της Γῆς! Τό κείμενο αποκαλύπτει την κρυμμένη αλήθεια.

14 EURO

ΕΛΕΝΗΣ ΔΑΓΙΟΥ
**ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΕΣ
ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ**

Οί ιπτάμενοι δίσκοι που εμφανίζονται στην Γῆ αφήνουν γραπτές μαρτυρίες ότι είναι απόγονοι των Ελλήνων, που ζουν εντός ατράκτου. Διέφυγαν στο διάστημα μετά την Τιτανομαχία. Τό πλήρωμα του χρόνου όμως έφθασε και ... οί άργοναυτές επιστρέφουν.

14 EURO

ΜΑΙΡΗΣ ΜΑΚΡΑ
**ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΟΥ
ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΕΤΥΠΑ**

Πρωτότυπη μέθοδος αυτογνωσίας που σπριζεται σάς ελληνικές ρίζες. Παρέχει γνώσεις για σημαντικούς νόμους ισορροπίας που λειτουργούν στο σύμπαν, στην ψυχική σφαίρα και στην πραγματικότητα της ζωής.

10 EURO

ΜΑΙΡΗΣ ΜΑΚΡΑ
**ΟΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ
ΚΑΙ ΤΑ ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ**

Ένα παραμύθι για μεγάλους με άνοιχτή καρδιά αλλά και για παιδιά με σοφία. Πανανθρώπινες αλήθειες ντύθηκαν την απλότητα του παραμυθιού για να μιλήσουν κατ'εύθεϊαν στην ψυχή μας.

6 EURO

ΜΑΙΡΗΣ ΜΑΚΡΑ
**ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ**

Μυθιστόρημα στοχασμού και αγάπης. Έκτιμησης και σεβασμού για την ίδια την ζωή και τον άνθρωπο. Με την σφραγίδα της ψυχής μας. Για να μη γίνει η ζωή μία υπόθεση από "άγνωστες λέξεις".

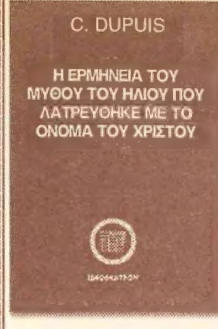
8 EURO

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΑΛΑ
**Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ
ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΣ
ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ**

Ένα βιβλίο που αποκαλύπτει τις βαθύτατες έσωτερικές γνώσεις του μεγάλου μας ποιητού.

10 EURO

C. DUPUIS
**Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ
ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΠΟΥ ΛΑΤΡΕΥΘΗΚΕ
ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**

Ο γνωστός μαθηματικός και διαφωτιστής της Γαλλικής Έπαναστάσεως έρμηνεύει με πληθώρα τεκμηριώσεων την Χριστιανική ως καθαρά ήλιακή λατρεία. Τό βιβλίο κάνκε στην πυρά όταν έξεδόθη για πρώτη φορά.

8 EURO

Ι. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗ
ΑΡΑΙ

Μυθολογική μελέτη για τις προσευχές και τις κατάρες. Τό βιβλίο ζητεί να καθορίσει την σημασία και την προέλευση ενός σημαντικού στοιχείου στις ελληνικές παραδόσεις, της άρας-κατάρας, και υπηρετεί μέσω πλήρους βιβλιογραφίας και παραπομπών την επιστημονική αλήθεια.

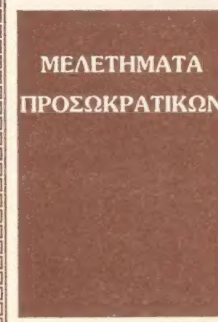
10 EURO

ΑΝΝΑΣ ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ
ΣΠΟΥΔΕΣ ΨΥΧΗΣ

Μία επιστημονική μελέτη της αρχαίας ελληνικής φιλοσοφικής ψυχολογίας, όπου τό θέμα της ψυχής εξετάζεται από τόν Όμηρο, τούς Προσωκρατικούς, τόν Πλάτωνα, τόν Άριστοτέλη και τόν Πλωτῖνο. Πρόλογος του ακαδημαϊκού καθ/τού Ε. Μουτσόπουλου.

10 EURO

ΑΝΝΑΣ ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ
**ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ
ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΩΝ**

Προσεγγίσεις της φυσικής, ήθικης και πολιτικής φιλοσοφίας των πρώτων Ελλήνων φιλοσόφων των διδασκάλων της ανθρωπότητας.

9 EURO

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ

Μέ ένα μοναδικό αφηγηματικό τρόπο παρουσιάζονται όλα τα μυθολογικά στοιχεία που άφορουν την περίφημη Άργοναυτική εκστρατεία. Από την προετοιμασία των Άργοναυτών με τόν Κένταυρο Χείρωνα έως την αποθέωσή τους

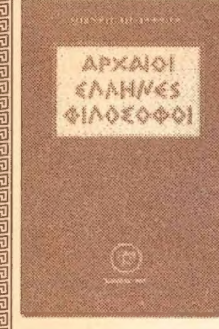
5 EURO

Ε. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
Η ΑΣΠΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ

Μία σημαντική τεκμηριωμένη μελέτη για την Άσπασία και τις εταΐρες μέσα στο κοινωνικό πλαίσιο της εποχής τους. Τό κείμενο παρέχει σημαντικές πληροφορίες για την θέση των γυναικών, την κοινωνική τους ύπόσταση και εκπαίδευση την εποχή του Περικλέους ανά την Ελλάδα.

8 EURO

ΑΝΤ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
**ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ**

Μία μοναδική πραγματεία και έσωτερική ανάλυση των διδασκάλων της ανθρωπότητας ΟΡΦΕΥΣ - ΘΑΛΗΣ - ΑΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΣ ΑΝΑΞΙΜΕΝΗΣ - ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ - ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ - ΖΗΝΩΝ - ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ- ΑΝΑΣΑΓΟΡΑΣ - ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ ΕΛΕΚΡΑΤΗΣ - ΠΛΑΤΩΝ - ΕΤΛΑΪΚΟΙ

15 EURO

ΑΝΤ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΖΩΗΣ Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ - ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ - ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

Οί φυσικοί νόμοι που διέπουν την ζωή και τά εξελικτικά στάδια της ανθρωπίνης ψυχής από την γένεση έως την θεοποίησή της σύμφωνα με την Πυθαγόρειο φιλοσοφία.

8 EURO

ΒΟΥΛΑΣ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
**ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ
ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑ**

Φιλοσοφική προσέγγιση της άρμονίας του σύμπαντος και των όντων μέσα από την μουσική και τόν χορό.

7 EURO

Σ. ΝΑΓΟΥ
**ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ
ΙΔΕΑΙ**

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ
Η Πυθαγόρειος εξήγηση των φαινομένων της τηλεπάθειας και της επικοινωνίας με τόν πνευματικό κόσμο.

5 EURO

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ
**ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ
ΚΑΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ
ΠΑΣΑ ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΑΡΧΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ**

Ένα κείμενο του Πυθαγορείου Διδασκάλου Σπυρίδωνος Νάγου επάνω στο θέμα της αποχής από τό κρέας ως πρώτου παράγοντος και προϋποθέσεως της συνειδητής ανέλιξεως της ψυχής του ανθρώπου.

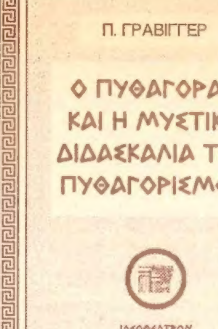
7,5 EURO

Π. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
**Η ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ
ΩΣ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ**

Τό βιβλίο περιλαμβάνει όλες τις μεταφυσικές απόψεις του Πλάτωνα οί όποίες αναλύονται επιστημονικώς.

9 EURO

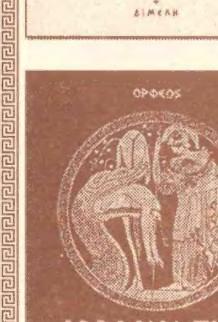

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ
**Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
ΚΑΙ Η ΜΥΣΤΙΚΗ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ
ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΥ**

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ
**Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ
ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΥ**

Η μυστική διδασκαλία του Πυθαγορισμού όπως παρουσιάζεται μέσα από τούς Νεοπυθαγορείους φιλοσόφους και αποκοδικωποιείται από τόν έμβριθε-στατο έρευντή Π. Γράβιγγερ

44 EURO

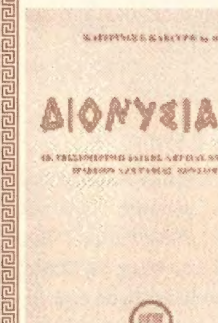

ΟΡΦΕΩΣ
**ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ
ΛΙΘΙΚΑ**

ΟΡΦΕΩΣ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ - ΛΙΘΙΚΑ

Άρχαιο κείμενο - μετάφραση
Έπί πλέον αναλυτική παρουσίαση της Άργοναυτικής εκστρατείας - πίνακες και αποσυμβολισμός.
Η χρήση των λίθων από τόν Όρφέα.

10 EURO

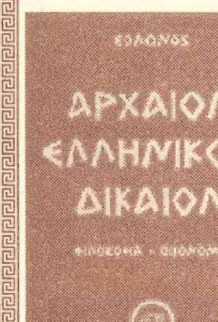

Κ. ΚΑΚΟΥΡΗ
ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΑ

Κ. ΚΑΚΟΥΡΗ
ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΑ

Η κλασική πραγματεία της μεγάλης ανθρωπολόγου! Διδακτορική διατριβή για τά ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΙΑ και την σχέση τους με τά Διονυσιακά Μυστήρια.

15 EURO

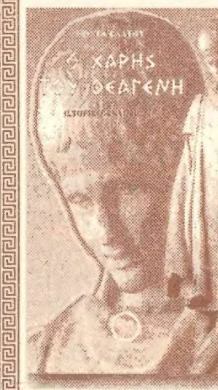

ΣΟΛΩΝΟΣ
**ΑΡΧΑΙΟΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΔΙΚΑΙΟΝ**

ΣΟΛΩΝΟΣ
**ΑΡΧΑΙΟΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ**

Η ζωή και τό έργο του Σόλωνα. Ό Σόλων και οί οικονομικές του μεταρρυθμίσεις. Διασωθέντα αποσπάσματα του Σόλωνα. Συλλογή νομοθετημάτων. Μετάφραση, σχόλια. Αναλυτικός πίναξ Δικαίου.

15 EURO

ΝΩΝΤΑ ΕΛΑΤΟΥ
Ο ΧΑΡΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΓΕΝΗ

ΝΩΝΤΑ ΕΛΑΤΟΥ
Ο ΧΑΡΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΓΕΝΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
Ό Χάρης, ένα νέο αγόρι μας ξεναγεί στην κλασική Ελλάδα μέσα από την περιπετειώδη ζωή του. Ένα ολοζώντανο μάθημα ιστορίας που περιγράφει αναλυτικά τόν τρόπο εκπαιδεύσεως των νέων στην Αθήνα αλλά και την Σπάρτη. Ένα βιβλίο που πρέπει να διαβάσουν όλα τά Έλληνόπουλα.

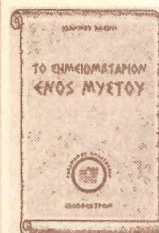
10 EURO

Σ. ΝΑΓΟΥ
Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ
ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Όταν ο άνθρωπος είναι ενόρετος βοηθείται και γίνεται συνεργάτης των ανωτέρων αυτού συνειδήσεων, των συνειδήσεων οι οποίες συνέστησαν την Πνευματική Ιεραρχία, εις την κορυφήν της οποίας εφύκειται Ὑπέρθεος Ἀρχών, χριστός των φυσικών και των Πνευματικών Νόμων διευθετών και εποπτεύων την τάξιν του Παντός, ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

10 EURO

Ι. ΒΑΣΙΛΗ
**ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ
ΕΝΟΣ ΜΥΣΤΟΥ**

ΣΕ ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΟΛΗ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
Ἕνας Πυθαγόρειος φιλόσοφος διδάσκει σέ ἓνα μαθητή του ὅλη τήν διδαχή τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας καί μυσταγωγίας ἀπό τόν Ὁρφέα ἕως τόν 206 αἰῶνα καί τόν μωεῖ στήν ἐλληνική σκέψη καί τήν πρακτική ἐφαρμογή της.

10 EURO

Ι. ΒΑΣΙΛΗ
ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ι. ΒΑΣΙΛΗ
**ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΚΑΙ ΟΙ ΦΥΣΙΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΤΟΥΣ ΒΑΣΕΙΣ**
Γιά νά διεκδικήσῃ ὁ ἄνθρωπος τά δικαιώματά του πρέπει νά τά γνωρίζει. Ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ στήν φύση αὐτόνομη καί ἐνσυνειδητή ὄντοτητα καί ἐξελεύσεται προσαρμοζόμενος πρὸς τόν φυσικόν Νόμον.

Ὑπό ἔκδοσιν

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗ
ΦΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ

Ἡ ἐσωτερική ἐρμηνεία τῶν συμβόλων τοῦ ἄρρενος καί τοῦ θήλεος, τοῦ ἀπανταχοῦ μεγάλου νόμου τῆς φύσεως πρὸς παραγωγήν τελειότητος. Ἕνα ἐξαιρετικά σημαντικό κείμενο πού θέτει τίς βάσεις γιά τήν σωστή θεώρηση τοῦ ἀνθρώπου σέ ὅλα του τά ἐπίπεδα στήν διαχρονική ἐσωτερική του ἐξέλιξη.

10 EURO

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗ
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΝΟΜΙΑΣ

Ἡ ἐλκτική δύναμη τοῦ νοῦ ἐπηρεάζει καταλυτικά τήν ποιότητα τῆς ζωῆς μας καί τίς συνθηκές πού δημιουργοῦνται γύρω μας. Τό κείμενο αὐτό δίδει κανόνες ζωῆς (νόμους τοῦ βίου) πού καθορίζουν τό ΕΥ ΖΗΝ.

8 EURO

Ν. ΠΑΡΑΣΧΗ
**ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ
ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ - Η ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ**

Ἕνα μεστό κείμενο γιά τήν πορεία τῆς ψυχῆς ἀπό τήν δημιουργία ἕως τήν θεοποίησή της σύμφωνα μέ τήν Πυθαγόρειο φιλοσοφία.

5 EURO

ΑΓΝΩΣΤΟΥ
Η ΜΥΘΗ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΡΑ

Ἕνας αἰγυπτιακός πάπυρος πού βρέθηκε στήν Κοιλιάδα τῶν τάφων, ἀποκαλύπτει ὅλο τό μυθικό δρῶμενο τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων, τό ὁποῖο συνάδει ἀπολύτως μέ τίς ἀρχαίες πηγές (βλ. ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ὑπό Κ. Κουρτίδου).

5 EURO

ΗΛΙΑ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ
ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

ΛΕΓΩ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΛΑΓΙΑΖΩ ΕΡΩΤΙΚΑ.
Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΟΜΟΛΟΓΕΙ ΟΤΙ
ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ - ΕΡΩΣ
Τό βιβλίο ἀπαντᾷ στό ἐρώτημα τῆς οὐσίας τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου μέσῳ τῆς "σημαντικῆς" τῶν ἐλληνικῶν λέξεων καί τῆς "σκέψεως" τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας. Ἀποτελεῖ μαθητεία σκέψεως μέ δάσκαλο τόν ἐλληνικό Λόγο.

10 EURO

ΣΠΥΡΟΥ ΠΙΜΠΛΗ
ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

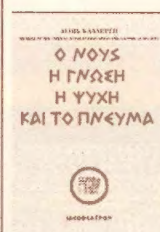
Τελετή - Συμβολισμός - Διαμόρφωσης καί ὀργάνωσης τῶν Παναθηναίων. Ἀγῶνες καί Πομπή. Ἡ μοναδική πραγματεία πού ἀναλύει τήν μεγάλη ἐορτή καί τόν συμβολισμό τῶν Παναθηναίων.

6 EURO

ΚΕΒΗΤΟΣ
**Ο ΠΙΝΑΞ
Ἡ ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ
ΑΥΤΟΜΑΘΕΙΑΣ
ΣΥΝΘΕΣΗ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ
ΣΩΚΡΑΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ**

Ὑπό ἔκδοσιν

ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗ
**ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΟΥΣ,
Η ΓΝΩΣΗ, Η ΨΥΧΗ
ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ**

5 EURO

ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗ
Ο ΥΜΗΤΤΟΣ

Ἡ ἱστορία τοῦ ἱεροῦ ὄρους τῆς Ἀττικῆς ἀπό τά Πελασγικά χρόνια ἕως σήμερα.

5 EURO

ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗ
ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Ἡ πνευματική κληρονομιά τῆς Ἑλλάδος. Τά μυστήρια τῆς Μεγάλης Μητέρας Ρέας - Γῆς, τοῦ Ἰδαίου Διός, Κορυβαντικά Μυστήρια, Λαβυρινθικά Μυστήρια, Ὀλυμπία, Δελφοί, Δωδώνη, Ἄργος, Μαντεῖα, Χρηστήρια.

8 EURO

DIDO KALLERGI
ANCIENT HELLENIC MYSTERIES

The spiritual heritage of Hellas. The mysteries of the Great Mother Earth - The Mysteries of Idaean Zevs - The Corybantic Mysteries - The Labyrinthic Mysteries. OLYMPIA - DELFI - DODONA - ARGOS.

8 EURO

ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀρχαῖο κείμενο, μετάφραση. Τό βιβλίο περιλαμβάνει τήν ζωή καί τό ἔργο τοῦ Σωκράτους, τήν σχέση του μέ τόν Πλάτωνα, τό ἱστορικό πλαίσιο τῆς δίκης, τοὺς λόγους πού καταδικάστηκε σέ θάνατο, ποῖο ἦταν τό δαιμόνιό του. Σχόλια: Διογένους Λαερτίου, Χρ. Μαλεβίτση, Ρ. Ἀναστασάκη, F. Nietzsche.

9 EURO

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ
**ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ
ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ ΑΝΤΡΟΥ**

Κυκλοφορεῖ γιά πρώτη φορά τό κορυφαῖο φιλοσοφικό - θεολογικό ἔργο τοῦ Πορφυρίου. Ἕνα ἀπό τά κύρια ἔργα τῆς θρησκευτικῆς Νεοπλατωνικῆς παραδόσεως. Γέμει Μυστηριακῶν καί ἀπορητῶν ἀληθειῶν γιά τήν πορεία τῆς ψυχῆς μετά θάνατον, ἀποσυμβολίζοντας μέρος τῆς μυθικῆς διδασκαλίας τοῦ Ὁμήρου.

8 EURO

ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ

Σύνοψις τῶν βασικῶν ἀρχῶν τῆς ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ καί τῆς Μυστηριακῆς καί Μεταφυσικῆς διδασκαλίας περὶ θεῶν καί κόσμου, ἀνθρώπου, ψυχῆς καί εἰμαρμένης.

5 EURO

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ
**ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ
ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΗΛΙΟΝ**

Δύο ἀριστουργηματικά ἔργα τοῦ τελευταίου ὑπερμάχου τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τό πρῶτο ἀπτεται τοῦ μύθου Ἀτπιος - Κυβέλης, τῆς οἰκουμένης μητρός τῶν Θεῶν, ἐνῶ στό δεύτερο ἐπιχειρεῖ τήν μυθική ἀνάλυση τοῦ συμβολισμοῦ τοῦ Ἡλίου.

7 EURO

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
**ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ
ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ
ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ**

Ἕνα περιπετειώδες ταξιδιωτικό μυθιστόρημα ἀρχαίας ἐλληνικῆς "ἐπιστημονικῆς φαντασίας".

5 EURO

ΠΛΗΘΩΝΟΣ
**ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΛΟΓΙΑ
ΤΩΝ ΑΠΟ ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ ΜΑΓΩΝ**

Ἱερή Λογοτεχνία μεγάλης ἀξίας, ἡ ὁποία διδάσκεται ἐντός τῶν σχολῶν σέ ὑψηλά ἐπίπεδα μαθητείας.

5 EURO

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ
**ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΩΝ
ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ**

Διδακτορική διατριβή τοῦ Ἀ. Γεωργιάδου ἐπάνω στά διασωθέντα ἀποσπάσματα τοῦ μεγάλου νεοπυθαγορείου φιλοσόφου καί ὑπερμάχου τῆς ἐθνικῆς θρησκείας Πορφυρίου.

6 EURO

ΧΑΛΔΑΪΚΑ
ΛΟΓΙΑ
ΧΡΗΜΟΙ

Τό δυσκολώτερο θεολογικό κείμενο τῆς ἐποχῆς τῶν Νεοπλατωνικῶν διαφωτίζεται ἀπό τά σχόλια: ΠΡΟΚΛΟΥ (ἀποσπ. Χαλδαϊκῆς Φιλοσοφίας), Μιχ. Ψελλοῦ, Π. Γράβιγγερ, Π. Μαρίνη. Τό βιβλίο - σύμβουλος δῶλων τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων.

14 EURO

ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ
**ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ
ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ**

Σχόλια τοῦ νεοπλατωνικοῦ φιλοσόφου Ἱεροκλέους στό ἱερώτερο Εὐαγγέλιο τῆς Ἑλληνικῆς Μυσταγωγίας, τὰ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ, ἀπαραίτητα σέ ὅποιον θέλει νά ἐμβαθύνῃ στήν πρακτική μυθική ἀγωγή τοῦ ἀνθρώπου καί νά ἐφαρμόσῃ στόν βίον του τίς ἐπτά ἀρετές, ὥστε νά καταστῇ θεός ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός.

8 EURO

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ
ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑ

Παρατίθενται περὶ τά 100 ἀληθῶς ἀριστουργηματικά πυθαγόρεια ἀποφθέγματα στήν πρωταρχική τους ἀρχαία ἐλληνική διατύπωση μέ σύντομα σχόλια διαφόρων διανοητῶν.

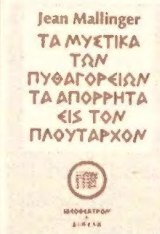
5 EURO

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ
**ΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ
ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ**

Ἡ Πυθαγόρεια ἀριθμολογία ἦταν Ἀριθμοσοφία ἐγκλείουσα βαθύτατες μυθικές ἀλήθειες, διδασκόμενες στά μυστηριακά σκηνώματα τῆς ἀρχαιότητος. Στό ἔργο αὐτό ἀναπτύσσονται οἱ θεῖες ιδιότητες τῶν 10 πρώτων ἀριθμῶν.

11 EURO

Jean Mallinger
**ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ
ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ**

Ἡ κάθοδος τῆς ψυχῆς. Ἡ πλάνη τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν. Γέφυρα μεταξύ ζώντων καί νεκρῶν. Τά ἀπόρρητα τοῦ ζῶντος πυρός. Τά ἀπόρρητα τοῦ Ἄδου. Τά μυστικά τῶν ζώντων ἀγαλμάτων τῶν θεῶν.

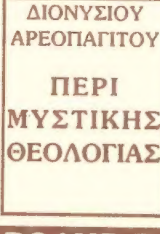
11 EURO

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ
Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΩΝ ΔΟΝΗΣΕΩΝ

Ἡ δύναμη τοῦ Λόγου καί τῶν θείων ὀνομάτων, ἦχος καί μουσική, περὶ ἀρωμάτων καί θυμιαμάτων, τελεπκαί χειρονομία, βηματισμός, ρυθμικά κινήσεις, τελεπικός χορός, τό φῶς καί τά χρώματα, φυλακτῆρια, τελέσματα, ἐμβλήματα.

11 EURO

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΟΥ
ΠΕΡΙ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ

Ἡ μυστική θεολογία εἶναι ἓνα ἔργο πού εἰσάγει στόν κῶρο τῆς σιωπῆς, πού στοχεύει στό ἀνείπωτο.

6 EURO

Κ. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

‘Η πλέον έγκυρος
μελέτη για τὰ Μυστήρια
Περιλαμβάνει όλα τὰ αποσπάσματα
τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γραμματείας
για τὰ **ΟΡΦΙΚΑ - ΚΑΒΕΙΡΙΑ
ΔΙΟΝΥΣΙΑ - ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ**

14 EURO

ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ FRAGMENTA

‘Ολοι οἱ ἱεροὶ ὕμνοι τοῦ ‘Ορφέως
στό ἀρχαῖο κείμενο καὶ στίχο πρὸς
στίχο μετάφραση, με πλούσιο σχο-
λιασμό, ὕμνους τοῦ Πρόκλου καὶ
σημαντικὲς πληροφορίες γιὰ τὸ
ἀρχαῖο ἐλληνικὸ μινολόγιο. Ἐπίσης
τὰ διασωθέντα ἀποσπάσματα ἀπὸ
τὴν ΚΔ’ ραψωδία τοῦ ‘Ορφέως.

10 EURO

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ ΥΜΝΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΥΣΤΩΝ

Οἱ ἐν λόγῳ ὕμνοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν
κατ’ ἐξοχὴν λειτουργικὸ καὶ λα-
τρευτικὸ χαρακτῆρα, ἦσαν προϊόν
εἴτε ἐξάρσεως τοῦ πνεύματος θεο-
φορήτων ἀνδρῶν, εἴτε ἐμπνεύσεως
ἐκ θεῶν Πηγῶν.

10 EURO

ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΟΡΦΕΩΣ ΛΟΓΟΙ ΙΕΡΟΙ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΕΥΜΠΟΕΙΟΝ - ΦΑΙΔΡΟΣ
‘Απὸ τὸν Ἑρωφάντη καὶ τὸν
‘Ανδρόγυνον, τὸν Φιλόσοφον
‘Ερωτα, καὶ τὸ Ὑπατον Κάλλος,
ἕως τὴν Θεῖαν Ἑρωτικήν Μανίαν,
τὴν μῆζιν τῆς Ἀνθρωπίνης Ψυχῆς
μετὰ τοῦ Θεοῦ, με τέκος τὸν
Διόνυσον.

6 EURO

Α. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ

Φιλοσοφικὸ δοκίμιο. Ἀποκαλυπτι-
κὴ ἐσωτερικὴ ἀνάλυση, ἀποσυμβο-
λισμός καὶ συνέχεια τοῦ ΟΙΔΙΠΟ-
ΔΑ ΤΥΡΑΝΝΟΥ καὶ ΟΙΔΙΠΟΔΑ
ΕΠΙΚΟΛΩΝΩ τοῦ Σοφοκλέους.

Δραματουργικὴ ἐπεξεργασία
Ραδάμανθου Ἀναστασάκη.

6 EURO

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙ-ΠΟΔΑ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑ

Νέα μετάφραση με προσέγγιση
τῆς Ὀμηρικῆς διαλέκτου
ἀπὸ τὸν Κώστα Δούκα
μία ἱστορικὴ ἔκδοση

Με τὴν συνεργασία τοῦ οἴκου “Γεωργιάδης” 50 EURO ΕΚΑΣΤΟΝ

ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΕΠΙΜΙΚΟΙ ΑΠΑΝΤΑ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΟΙ - ΝΕΜΕΟΝΙΚΟΙ
ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΟΙ - ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΟΙ
ΥΜΝΟΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΙΚΗΤΑΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ
ΑΘΛΗΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΣ
ΔΕΛΦΩΝ - ΝΕΜΕΑΣ - ΙΣΘΜΟΥ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ
ΕΚΤΕΝΗ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗ
ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΙΝΔΑΡΟΥ
ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ - ΕΜΜΕΤΡΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΚΙΣΕΛΩΓΗ - ΕΗΜΕΙΣΕΙΣ: Ι. ΛΑΖΑΝΑ

24 EURO

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

‘Ο καθ’/τῆς Φιλοσοφίας Γ. Σακελλαρίου
ἀναλύει ΟΛΟ ΤΟ ΜΥΗΤΙΚΟ ΚΑΙ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑ-
ΓΟΡΑ. Πῶς μπορούμε νὰ ἐφαρμόσουμε
σήμερα τὸ ἠθικὸ τοῦ συστήμα.
ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ
ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ
ΑΝΕΛΙΞΕΩΣ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ.

17 EURO

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ

Α. ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ Ο ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΣ

Ἔργασία τῆς δ/ντριάς τοῦ Κ. Φιλοσοφίας
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν κ. Ἀ. Κελεσιδοῦ
ἐπάνω στὰ ἀδημοσίευτα ἀποσπάσματα τοῦ
Ἐμπεδοκλέους με πρόλογο τοῦ Ἀκαδη-
μαϊκοῦ κ. Ε. Μουτσόπουλου. Ἀρχαῖο
κείμενο, ἐμμετρὴ μετάφραση, σχόλια καὶ
ἐπιλεγόμενα, γλωσσάρια ἀρχαίων ὄρων καὶ
ἀπόδοση γιὰ πρώτη φορά παγκοσμίως στὰ
νέα ἑλληνικά, γαλλικά καὶ πολωνικά.

10 EURO

ΝΤΑΙΑΝ ΡΟΜΠΙΝΣ

ΤΕΛΟΣ-ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΟΙ

Τὸ κάλεσμα βγαίνει πρὸς τὰ ἔξω
ἀπὸ τὴν ΚΟΙΛΗ ΓΗ καὶ τῆς ΥΠΟ-
ΓΕΙΕΣ ΠΟΛΕΙΣ! Ἐξερευνήστε τὴν Ζωὴ
τῶν ἀνθρώπων τῆς χαμένης ἡπείρου, τῆς
Λεμούριας, πού ζοῦν ὑπογείως ἐδῶ καὶ
12.000 χρόνια.

13 EURO

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ ΟΡΦΕΥΣ - ΠΑΓΓΑΙΟΝ - ΡΟΔΟΛΕΙΒΟΣ

Νέα στοιχεῖα γιὰ τὸν θεοὸ Ὀρφέα, πού
συνδέεται ἄμεσα με τὴν Θράκη, τὸ
ιερόν ὄρος Παγγαῖον καὶ τὴν πατρίδα
τοῦ τὰ Λεῖβηθρα, ἐκεῖ ὅπου μύθηκε
καὶ

8 EURO

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ ΚΟΥΡΗΤΕΣ - ΔΕΡΒΙΣΣΗΔΕΣ

‘Ο Πέρσης φιλόσοφος καὶ Μυστικιστὴς Μεθλα-
νὰ Τζελαδεδδίν - Ρουμὴ (Ρωμὸς ἢ Ἑλλήνας)
εἶναι ὁ ἰδρυτὴς τοῦ τάγματος τῶν «Περι-
στρεφόμενων Δερβισσοῦδων». Ὁ Ρουμὴ δέ-
χθηκε αὐτοῦσια τὴν διδασκαλία τοῦ
Πλάτωνα, τοῦ Πυθαγόρα καὶ τῶν Ἑλλη-
νικῶν Μυστηρίων ἀπὸ τοὺς «Νεοπλατωνι-
κοὺς» καὶ «Νεοπυθαγορεῖους» τῆς ἐποχῆς του.

8 EURO

ΠΑΝΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ

Τά Μυστικά τῶν Χρωμάτων

Τὸ ἀποκαλυπτικὸ
κόσμημα τῆς
δημιουργίας
Τὰ πάντα γιὰ τὰ χρώματα!

EURO

ΗΧΟΓΡΑΦΗΜΕΝΕΣ ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

με τὸν **ΡΑΔΑΜΑΝΘΥ ἈΝΑΣΤΑΣΑΚΗ**
ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΣΕ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΕΝΩΔΩΝ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΕΥΜΠΟΕΙΟΝ
ΟΡΕΣΤΗ ΕΞΕΚΡΑΤΟΥΣ ΦΑΙΔΡΟΣ

Τὸ Ἰδεοθέατρον διαθέτει
ὅλα τὰ βιβλία τοῦ καθηγητῆ
Δημήτρη Λιαντίνου

ΓΚΕΜΜΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ
ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟ
ΝΥΦΟΜΑΝΗΣ
ΧΑΞΕΜΑ ΕΞΕΙΣΜΟΥ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΕΞΥΠΝΟΝ ΕΝΥΠΝΙΟΝ

κυκλοφόρησε ξανά

ΠΑΟΥΛ ΑΜΑΝΤΕΟΥΣ ΝΤΗΝΑΧ

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

ΘΑ ΥΠΑΡΞΕΙ Η
ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΤΟ 4000 μ.Χ. ΣΤΗΝ ΓΗ;

ὁ 1921 ὁ Ἑλλετὸς φιλέλληνας Πάουλ Ἀμαντέους Ντῆναχ,
μετὰ ἀπὸ ἓνα ἀτύχημα πέφτει σὲ ληθαργικὸ ὕπνο (κλι-νικά
νεκρὸς γιὰ 15 λεπτά). Ἡ συνειδησίη του διολισθαίνει μπροστὰ
στόν χρόνο. Βρίσκεται στὸ ἔτος 3.906 μ.Χ. διατηρῶν-τας ὅμως
τὴν συνειδησιὰ τοῦ ἑαυτοῦ του. Εἶναι μεταβιωμένος στὸν φυσικὸ
ἐπιστήμονα Ἀνδρέα Νόρθαμ.

ἡ ἀντίληψη τότε καὶ μὲς μεταφέρει τὰ ἱστορικὰ γεγονότα πού
συγκλόνισαν τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸ 2000 ἕως τὸ 4000
μ.Χ.. Ἀναφέρεται στὰ ἐπιτεύγματα τοῦ μεγάλου ἐκείνου πολιτι-
σμοῦ τῆς 4ης χιλιετηρίδος στὸν ὁποῖο θὰ ζήσουν οἱ μακρινοὶ ἀπό-
γονοι τῶν σημερινῶν Εὐρωπαίων. Ὁραματίζεται μίᾳ Πανοικου-
μένη με ἰδιότυπο σοσιαλισμὸ, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν Εὐρωπαίων ἢ
ὁποῖα διαβιώνει μέσα σὲ μίᾳ ἀνώτατη πνευματικὴ ζωὴ-παρὰ-
ληλὴ με τὴν ὑλικὴ εὐημερία. Ὅλες ἐν γένει οἱ ἀξίες καὶ τὰ
ὕψηλὰ ἰδανικά φθάνουν στὸ ἀπόγειό τους.

ὁ 3906 μ.Χ., ἡ ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ, ἡ ΠΝΕΥ-
ΜΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΓΗΣ, (κάπου στὴν
νότιο Εὐρώπῃ στὴν περιοχὴ τῆς Μεσογείου) κατοικεῖται ἀπὸ
6.000.000 ἀνθρώπους, τὸ ἀπαύγασμα τοῦ πνευματικοῦ κόσμου
τῆς ὑδρογείου. Ἐκεῖ ὁ HOMO SAPIENS-SAPIENS (Ἀλέ-
ξης Βόλκυ) μεταμορφώνεται, (ἀποκτώντας τὴν ΥΠΕΡΟ-
ΡΑΣΗ, τὴν ἄμεση φώτιση καὶ ἐπαφὴ με τὸ ΦΩΣ) σὲ
HOMO OCCIDENTALIS-NOVUS, τὸν νέο ἄνθρωπο με ἀνα-
τομικὲς ἀλλαγές στὰ κυριώτερα ἐγκεφαλικά κέντρα.

ἡ ὅσα ἀναφέρει ὁ Ντῆναχ (λέπζερ, πυρηνικὴ ἐνέρ-
γεια, θερμοπυρηνικὴ ἔκρηξη, τρισδιάστατες εἰκόνες κ.ἄ.) ἀπὸ
τὸ 1921 ἕως τὸ 2001 ἔχουν ὅλα ἐπαληθευθεῖ..

ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ

ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ
ΘΟΛΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ

Τὸ μήνυμα τῆς θόλου εἶναι ἡ πορεία
τῆς ψυχῆς. Μὲ ὁδηγὸ τὴν ἱερατικὴν
γλῶσσα τοῦ Ἑρακλείτου, τὴν Πυ-
θαγόρειο ἀριθμοσοφίᾳ καὶ τὸν Πλα-
τωνικὸ Κρατύλο, ἐκμαιεῖται ἀπὸ
τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἡ Ἀρρητος
Διδασκαλία τοῦ Λόγου καὶ ὁ ἀριθ-
μητικὸς συσχετισμὸς μικροκόσμου -
μακροκόσμου.

24 EURO

ANNA RHZ - Ε. ΒΑΛΛΕΡΑ ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ

ANCIENT GREEK WOMEN ATHLETES

Τὸ βιβλίο τεκμηριώνει τὴν συμ-
μετοχὴ τῶν γυναικῶν τῆς Ἀρχαίας
Ἑλλάδος στὸν ἀθλητισμὸ, σὲ ἀγῶνες
καὶ ἐορτές. Στόχος μας εἶναι νὰ προ-
σφέρουμε ἓνα ἀκόμη κομμάτι στὴν
συνολικὴ ἀνασκαφὴ τῆς ἱστορικῆς
εἰκόνας τῶν γυναικῶν, ὡς ἀτόμων με
ικανότητες, ἀνεξάρτητη σκέψη καὶ
πολύτιμη συνεισφορά στὴν

17 EURO

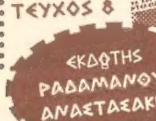
ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΤΗΛ.: 52.37.543-75.67.111

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Ο 1ος ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ **ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ**

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ ΔΕΜΕΝΑ ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΥΧΗ ΤΩΝ ΕΤΩΝ 1998 - 99

ΕΝΑ ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΟ ΕΡΓΟ, ΙΔΑΝΙΚΟ ΓΙΑ ΔΩΡΟ

ΕΓΩ, Ο ΗΜΙΟΧΟΣ - ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ (ΡΑΔ. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ) - ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙ Η ΨΥΧΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ (ΠΛΑΤΩΝΟΣ) - ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΕΛΛΗΝΑΣ ΙΕΡΑΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ (ΠΡΟΚΛΟΥΣ) - ΟΡΦΙΚΗ ΑΤΡΑΠΟΣ - ΜΥΘΕΙΕ ΤΡΟΦΩΜΙΟΥ (ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ) - ΕΛΕΥΘΕΡΝΑ - ΤΑΞΙΔΙ ΕΤΟΝ ΗΛΙΟ - 1998 ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΤΟΣ (ΑΛΤΑΜΗ)

ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ (Κ. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ) - ΠΡΟΦΑΝΕΣ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ: ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΘΥΕΙΣ ΤΗΣ ΞΕΛΗΝΗΣ (ΑΛΤΑΜΗ) - ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ - ΑΛΛΗΓΟΡΙΕΣ (ΖΩΣΙΜΟΥΣ) - ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ - Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ (Κ. ΠΑΛΑΜΑ) - ΕΧΕΤΑΙΟΣ (ΔΘ. ΠΟΥΡ-ΜΑΡΟΠΟΥΛΟΥ) - ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙ Η ΨΥΧΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ (ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΑΦΙΕΡΩΜΑ Β' - ΦΑΙΔΡΩΝ) - Ο ΝΑΟΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΤΡΕΦΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΝΑΟΣ ΠΟΥ ΔΟΝΕΙΤΑΙ (Ι. ΠΙΤΕΟΥΛΗ) - ΑΙ ΠΕΡΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ ΔΟΞΑΙΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ (ΠΑΝ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ) - Η ΜΟΥΣΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ (Χ. ΕΠΥΡΙΔΗ) - Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΣ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ (Ι. ΔΑΚΟΥΛΟΥ) - ΣΥΜΒΟΛΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ (Τ. ΙΩΑΝΝΙΔΗ) - Η ΕΛΛΑΣ ΕΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ (Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΤΟΥ).

ΜΑΡΚΙΣΣΟΣ (Δ. ΝΙΑΝΤΙΜΗ) - Ο ΒΑΝΔΑΛΟΣ (Ε. ΑΝΤΩΝΑΚΟΥ) - Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΕΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ (ΕΤ. ΓΕΡΟΥΛΑΝΟΥ) - ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΔΙΧΑΣΜΟΥ (ΗΛ. ΜΙΚΟΛΟΥΔΗ) - ΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΕΠΩΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΜΥΗΜΕΝΩΝ (ΑΝΤ. ΧΑΛΔΑ) - ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΥ (Ο.ΡΑ) - Η ΘΑΝΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΘΑΝΑΤΟΥ (Π. ΛΕΚΑΤΕΑ) - ΑΙ ΔΥΟ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΑΚΑ ΠΥΛΑΙ - ΔΙΟΜΥΕΟΣ - ΑΠΟΛΛΩΝ: ΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΑΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ (Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ)

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ: ΔΙΟΜΥΕΙΑ - ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ - ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑ (Ε. ΜΠΟΓΔΑΝΟΥ) - ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΙΑ (Γ. ΛΕΚΚΑΚΗ) - ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Ε. ΝΑΓΟΥ) - ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ (Ν. ΧΑΡΑΚΑΚΟΥ)

ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΚΑΙ Η ΘΑΝΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ (ΑΛΤΑΜΗ) - ΤΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΥΗΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ ΠΟΥ ΙΔΡΥΣΕΝ Ο ΟΡΦΕΥΣ (Δ. ΧΑΛΔΑ) - ΗΜΟ ΟΥΑΝΤΙΣΜ (Δ. ΝΑΜΟΠΟΥΛΟΥ) - ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ: Η ΜΗΤΡΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ (Μ. ΞΕΣΙΝ) - Η ΨΥΧΗ, Η ΘΑΝΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΘΑΝΑΤΟΥ - ΜΕΡΟΣ 20^Η (Π. ΛΕΚΑΤΕΑ) - ΟΜΝΥΜΙ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΙΗΤΡΟΝ (Ν. ΒΑΡΔΙΑΜΠΑΝΗ) - ΤΟ ΕΝΙΑΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ (Δ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ) - ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΜΕΡΟΣ 1^Ο (Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ) - ΕΑΡΙΝΗ ΙΕΗΜΕΡΙΑ (Ε. ΝΑΓΟΥ) - ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ (Δ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ) - Η 25^Η ΜΑΡΤΙΟΥ ΩΣ ΜΥΗΤΙΚΗ ΕΟΡΤΗ (Μ. ΔΕΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ) - ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΡΑΧΥΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΒΙΟΥ (ΞΕΝΕΚΑ) - Η ΕΛΕΝΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΤΗΣ (Δ. ΝΙΑΝΤΙΜΗ)

ΕΠΙΕΤΗΜΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ ΕΤΗΝ ΠΡΟΪΕΤΟΡΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ (Γ. ΤΕΟΥΚΑΝΤΑ) - ΠΙΑ ΤΗΝ ΟΝΟΜΑΤΟΘΕΣΙΑ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ - ΠΩΣ ΕΚΕΠΤΕΤΑΙ Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ (Ω. Η. CALVIN) - ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΗΔΟΥΣ (Ι. ΕΔΚΑ) - ΘΕΡΙΜΟΝ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟΝ - ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ (Κ. ΜΕΡΔΕΜΙΣΙΑΝΟΥ) - Η ΨΥΧΗ (Π. ΛΕΚΑΤΕΑ) - ΣΥΜΠΟΙΣΙΟΝ 'Η ΚΡΟΝΙΑ (ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ) - ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΗΜΟΕΥΝΩΝ (ΕΠ. ΝΑΓΟΥ) - Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ (ΕΥΑΓ. ΕΤΑΜΑΤΗ) - Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ (Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ) - ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΩΝ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΩΝ (ΔΑΝΕΣΗ-ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ) - ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΡΩΜΑ (Π. ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΥ) - ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΦΥΣΙΚΩΝ ΕΟΡΤΩΝ (ΕΠ. ΝΑΓΟΥ)

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ - Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ (ΕΠ. ΝΑΓΟΥ) - Η ΓΕΝΕΣΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ (Η. Π. ΜΙΚΟΛΟΥΔΗ) - Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ (Ι. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ) - ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ (Δ. ΝΙΑΝΤΙΜΗ) ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΜΕΝΙΔΟΥ (Δ. ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ) - ΑΝΗΡ-ΓΥΝΗ ΠΑΤΗΡ-ΜΗΤΗΡ = ΖΩΗ (Ι. ΜΑΡΗ) - Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΙΣΜΟΣ (Κ. ΒΑΓΙΟΠΟΥΛΟΥ) - ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΒΙΩΜΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑ (Ν. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ) - ΨΥΧΗ (Π. ΛΕΚΑΤΕΑ) - ΓΝΩΡΙΞΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΟΥ ΜΕ ΟΔΗΓΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΕΤΥΠΑ (Μ. ΜΑΚΡΑ) - ΘΑΛΗΣ, ΑΝΔΕΙΜΑΝΔΡΟΣ, ΑΝΔΕΙΜΕΝΗΣ (Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ) - ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ (Ε. ΝΑΓΟΥ) - ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙ ΦΥΣΙΟΚΡΑΤΙΚΑΙ ΤΩΝ ΒΑΣΕΙΣ (Ι. ΒΑΣΙΛΗ)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ (Α. ΕΑΡΑΓΑ) - ΗΤΑΝ ΓΝΩΣΤΗ Η ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΤΗΝ ΜΙΜΩΙΚΗ ΚΡΗΤΗ; (Ι. ΔΑΥΡΟΥ) - Η ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ (Μ. ΞΕΣΙΝ) - Η ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΓΕΜΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (Δ. ΚΑΛΛΕΡΓΗ) - ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΛΟΣ (Ε. ΝΑΓΟΥ) - ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ - ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ - Η ΨΥΧΗ ΑΝΘΡΩΠΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΟΥ ΜΑΤΙΟΥ (Π. ΛΕΚΑΤΕΑ) - ΧΕΙΜΕΡΙΝΕΣ ΤΡΟΠΕΣ (Δ. ΝΙΑΝΤΙΜΗ) - ΟΙ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ (Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ) - ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΕΙΑ (Δ. ΙΩΑΝΝΙΔΗ)

Τό **ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ** τώρα καί στά **ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ**

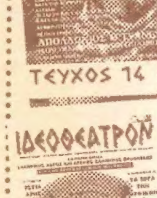
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ 20 ΕΥΡΩ * ΤΗΛ. 010. 52.37.543 - 010. 75.12.156
ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57 104.32 ΑΘΗΝΑΙ * ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ 1 ΠΑΓΚΡΑΤΙ (ΟΠΙΣΘΕΝ ΕΥΤΥΧΙΔΟΥ 16)

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Ο 2ος ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ **ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ**

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ ΔΕΜΕΝΑ ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΥΧΗ ΤΩΝ ΕΤΩΝ 2000 - 2001

ΕΝΑ ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΟ ΕΡΓΟ, ΙΔΑΝΙΚΟ ΓΙΑ ΔΩΡΟ

ΟΡΦΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ - ΜΤΦ. Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ, ΕΧΟΛΙΑ ΕΤΟΥΣ ΟΡΦΙΚΟΥΣ ΥΜΝΟΥΣ - Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ, ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑ - Δ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΒΙΟΜΙΚΟΣ Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ - ΤΑ ΙΕΡΑ ΕΠΗΛΑΙΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ - ΡΑΔ. ΡΑΔΕ, ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: ΕΠΥΡΙΔΩΝ ΜΑΓΟΣ Ι. ΒΑΣΙΛΗ, ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ - Ε. ΝΑΓΟΥ, ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ - ΠΑΝ. ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΨΥΧΗ - Π. ΛΕΚΑΤΕΑΣ, ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ - Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ

ΑΛΤΑΜΗ - ΤΟ ΖΩΟΓΟΜΙΚΟ ΤΡΙΓΩΝΟ, ΠΛΑΤΩΝΟΣ - ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙ Η ΨΥΧΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ - ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΕΤΗΝ ΞΕΛΗΝΗ & Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ, ΕΛΛΟΥΣΙΟΥ - ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟ-ΕΜΟΥ, Ε. ΝΑΓΟΥ - ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ, Γ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ - Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΘΕΩ-ΡΙΑ, Π. ΛΕΚΑΤΕΑ - ΕΠΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ, Ε. ΝΑΓΟΥ - Η ΔΙΑ-ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΞΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΛΑΜΗΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΕΥΕΤΗΜΑΤΟΣ (ΜΕΡΟΣ Β'), Τ. ΤΕΟΓΚΑ - ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΕΤΟΝ ΧΡΟΝΟ, Π. ΤΡΑΪΑΝΟΥ - Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ, Σ. ΛΕΑΔΩΒΕΑΤΕΡ - ΤΑ ΚΡΗΤΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΕΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΝΟΜΙΑΣ - Π. ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ - ΤΟ ΞΕ(Ο)Π+ΤΡΟΝ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ - ΑΛΤΑΜΗ, ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΘΟΛΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ - ΔΚ, Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΔΕΘΕΝΕΙΑΣ - Γ. ΜΙΝΟΥΔΗΣ, Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΞΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΛΑΜΗΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΕΥΕΤΗΜΑΤΟΣ - ΕΠ. ΝΑΓΟΣ, Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΕΥΜΠΙΑΝΤΟΣ - Ε. ΝΑΓΟΣ, Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ - Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ, Η ΠΡΟΕΥΧΗ ΠΑΝΩ ΕΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ - Ε. ΡΕΝΑΝ, Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ, Η ΘΕΙΑ ΜΟΡΦΗ - Ε. ΝΑΓΟΣ, Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ - Π. ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ, ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝ - Μ. ΚΟΡΡΕ, ΕΧΕΔΙΑΕΤΙΚΗ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ - Μ. ΚΟΡΡΕ, ΟΙ ΡΑΒΔΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΙΟΝΩΝ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ - ΒΑΣ. ΓΕΩΡΓΙΑΝΝΗ, ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ - Π. ΚΑΤΗΜΕΡΤΖΗΣ, ΨΥΧΗ - Π. ΛΕΚΑΤΕΑΣ

ΤΟ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΝ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟΝ 'Η Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΥΡΓΙΑΣ, Α. ΕΙΚΕΛΙΑΝΟΣ - ΔΙΟΜΥΕΟΣ ΕΠΙ ΛΙΚΜΩ, Ε ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ - Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ, ΑΛΤΑΜΗ - ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΑΛΗΘΕΥΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΕΤΗΜΗΣ, ΕΠ. ΝΑΓΟΣ - ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ, Π. ΛΕΚΑΤΕΑ - Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΠΙΝΔΑΡΟΣ, Ο ΠΙΝΔΑΡΟΣ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ, Δ. ΤΕΙΛΙΒΕΡΔΗΣ - ΕΠΟΥΔΗ ΕΤΟΝ ΠΙΝΔΑΡΟ, Δ. ΤΕΙΛΙΒΕΡΔΗΣ - ΚΑΙ ΕΓΩ ΝΕΚΤΑΡ ΧΥΤΩΝ, Τ. ΤΕΟΓΚΑΣ - ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΕΤΟΝ ΧΡΟΝΟ, Μ. ΚΑΡΑΒΑ-ΓΑΛΑΜΗ - Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, Δ. ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ - ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ Ο ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΣ, Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ - ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ, Π. ΛΕΚΑΤΕΑ - ΨΥΧΗ, Δ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ - ΥΠΟΘΗΚΕΣ ΒΙΟΤΙΚΗ, Χ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ - Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΟΥ, ΝΤ. ΠΕΠΠΑ - ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΜΕΣΕΙΣ

ΑΥΤΟΜΥΗΤΙΚΗ - ΙΒΑΣΙΛΗ, Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΕΤΗΝ ΕΘΝΟΓΕΝΕΙΑ - Θ. Π. ΤΑΙΣΙΟΣ, ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ - Ε. ΝΑΓΟΥ, ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΘΡΗΚΕΙΑΝ - Β. ΓΟΥΕΙΟΣ, ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ-Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΕΤΟΙΔΕΩΝ - ΑΛΤΑ-ΜΗ, Η ΘΡΗΚΕΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΑΣ, Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ - ΔΕΛΑΖΟΠΟΥΛΟΣ-ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ, ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΕΤΗΜΗ-ΠΙΕΤΗ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΗ - Γ. ΚΑΡΑΝΑΣΙΟΣ, Η ΘΑΝΑΤΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΣ-ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ, ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ - Κ. ΓΕΩΡ-ΓΟΥΛΗ, ΥΠΕΡΥΘΡΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ - Α. ΚΑΤΑΝΟΥ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΓΑΛΗΝΗ - ΡΕΤΑΪΝΕΡ, ΤΟ ΓΙΟΦΥΡΙ ΤΗΣ ΑΡΤΑΣ - Ο. ΝΟΜΙΚΟΥ, Ο ΜΕ-ΛΑΣ ΖΩΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΙΤΙΟΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΠΑΡΤΙΑΤΩΝ - Κ. ΡΩΜΑΙΟΣ, ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΔΟΛΗΤΡΙΕΣ, ΧΕΙΡΩΝ ΚΕΝ-ΤΑΥΡΟΣ - ΑΛΤΑΜΗ, Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΖΩΟΓΟΜΙΚΟΥ ΤΡΙΓΩΝΟΥ - Γ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ, ΑΠΟ ΤΩΝ ΔΕΛΦΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ - Α. ΕΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΥ - Μ. ΚΑΡΑΤΖΑ, ΠΕΡΙ ΙΕΙΔΟΣ ΚΑΙ ΟΕΙΡΙΔΟΣ - ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ, Η ΠΡΟΪΕΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΥΜΗΤΤΟΥ - ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΕΡΓΗ, ΕΥΝΟΗΚΕΣ ΤΟΥ ΒΙΟΥ: ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ - ΕΠΥΡ. ΝΑΓΟΥ, ΚΕΒΗΤΟΣ ΠΙΝΔΣ - ΚΙΜΩΝΟΣ ΔΟΗΝΑΙΟΥ, Η ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΞΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΑΓΑΛΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΟΡΦΥΡΙΟ - ΠΩΡΓΟΥ ΛΑΘΥΡΗ, Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ - ΕΠ. ΝΑΓΟΥ, ΟΔΥΣΣΕΙΑ: ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ - ΡΑΔΑΜΑΝΘΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ, ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ, ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΕΝΑΤΗ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ ΚΑΤΑ ΘΕΩΜΑ ΤΩΝ ΕΜΥΡΜΑΙΩ - ΑΛΤΑΜΗ, ΑΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑΙ ΕΣΚΡΑΤΙΚΑΙ ΕΧΟΛΑΙ - Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ, ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Ο ΤΥΛΑΝΕΥΣ - ΠΕΤΡΟΥ ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ, Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΙΤΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΩΝ - ΕΜΜΕΤ ΦΟΣ, Η ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΡΟΥΞΩΝ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΚΟΗ ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ - ΔΗΜΗΤΡΗ ΝΙΑΝΤΙΜΗ

ΛΥΕΙΣ - Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ, ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, Ο ΚΛΕΙΤΟ ΤΗΣ ΗΡΑΣ - ΑΛΤΑΜΗ, Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - Δ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΞΕΛΗΝΙΑΚΕΣ ΛΑΤΡΕΙΕΣ - Β. ΜΠΑΡΑΔΑΜΑ, ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΣΙΝΙΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ Ε. ΝΑΓΟΣ, Η ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΡΟΥΞΩΝ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΚΟΗ ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ - Δ. ΝΙΑΝΤΙΜΗΣ, ΞΕΤΙΑ-ΑΡΗΣ-ΑΡΤΕΜΙΣ - Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ, ΤΟ ΖΩΟΓΟΜΙΚΟ ΤΡΙΓΩΝΟ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ - Π. Θ. & Π. ΑΔΑΜΑΚΟΣ, ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ - Δ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ - Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ, ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΘΙΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑ ΕΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ - Κ. ΓΕΩΡΓΙΑΝΝΑΣ, ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ - ΕΛ. ΕΑΡΑΓΑΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΚΤΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ, ΧΡΟΝΟΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ - Μ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΑΚΗΣ, ΟΙ ΕΧΕΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΨΥΧΗ - ΕΚ. ΝΑΓΟΣ, ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ - Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ, ΠΕΡΙ ΚΟΣΜΙΚΩΝ ΑΚΤΙΝΩΝ - Ε. ΝΑΓΟΣ, Η ΟΙΚΟΜΕΝΙΚΗ ΔΙΑΤΕ-ΛΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ - Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΕΚΕΥΕΙΣ ΕΧΕΤΙΚΩΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΟΝ ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΡΟΥ ΤΗΣ ΙΣΤΟ-ΡΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ 11^{ΗΝ} ΕΠΕΤΕΜΒΡΙΟΥ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 2001 ΚΑΙ Η ΠΥΡΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΟΛΟΓΙΑΣ - ΑΛΤΑΜΗ, Η ΓΕΝΕΤΙΚΗ ΕΥΕΤΑΞΗ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ - Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ, ΤΟ ΙΕΡΟ ΔΕΝΔΡΟ ΚΑΙ ΤΑ ΕΟΡΤΑΕΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ - Δ. ΚΑΛΛΕΡΓΗ, ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗ ΉΜΕΡΑ Η ΑΝΑΒΙΩΣΗ ΤΟΥ ΘΕΣΜΟΥ ΤΩΝ ΜΑΝΤΕΙΩΝ - Μ. ΠΕΠΠΑ, ΑΡΧΗ ΕΟΦΙΑΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΕΠΙΕΚΕΥΙΣ - Α. ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ